#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING
AUTHOR OF *SUCKER PUNCH*

LAURELL K. HAMILTON

RAFAEL

AN ANITA BLAKE, VAMPIRE HUNTER NOVEL

"Hamilton remains one of the most inventive and exciting writers in the paranormal field."
—CHARLAINE HARRIS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

SUCKER PUNCH İÇİN ÖVGÜ

"Blake'in (*Serpentine*'den sonra) yirmi yedinci macerası, bolca tüy ve öfkeyle sarmalanmış kurnaz bir cinayet gizemi. Serinin hayranları Anita Blake'in dönüşünü görmekten memnun olacaklar."

-Library Journal

"İyi yazılmış, çok açıklayıcı ve hızlı tempolu bir okuma."

-The Reading Cafe

"Lezzetli bir şekilde çağrıştırıcı, ilgi çekici ve çok yönlü bir hikaye!"

-Fresh Fiction

"Laurell K. Hamilton orijinal, hızlı tempolu, büyüleyici bir hikâye sunmaya devam ediyor. Sinir bozucu, çarpık, gerilim ve pek çok duyguya dokunuyor."

-Literati Edebiyat Severler

"Çok güzel yeni bir roman. .....Bu ciltte harika vakit geçirdim!"

-Hayaller ve Gerçekler Arasında

LAURELL K. HAMILTON VE ANITA BLAKE ROMANLARI İÇİN ÖVGÜ DOLU SÖZLER

"Hamilton paranormal alanındaki en yaratıcı ve heyecan verici yazarlardan biri olmaya devam ediyor."

-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Charlaine Harris

"Eğer bu seriyi hiç okumadıysanız, Anita Blake deneyimi yaşamanızı şiddetle tavsiye ederim. Vampirler, zombiler ve şekil değiştirenler, aman Tanrım! Ve inanın bana, bunlar kızınızın vampirleri değil."

-Literati Book Reviews

"Seks-pozitif, kıç tekmeleyen bir kadın kahraman."

-Starburst

"*New York Times'*ın bir numaralı çok satan yazarı Hamilton hayranlarını hâlâ heyecanlandırıyor. . inanılmaz çok yönlü karakterleri ve karmaşık

Erotik romantizm, suç draması ve paranormal/fantastik kurgunun bir karışımı olan çok katmanlı bir dünya. Betimleyici düzyazısı cesur ve çiğ, bu karmaşık, iyi detaylandırılmış hikayeyi anlatmak için mizah ve korku mozaiği ile. Ama asıl parlayan, esrarengiz yıldızlar topluluğu ve onların birbirleriyle olan inanılmaz ilişki dinamikleri."

-Library Journal

Laurell K. Hamilton tarafından yazılan başlıklar

Anita Blake, Vampir Avcısı Romanları

LanetLiLiĞiN AKILLI
KorPsE ÇEMBERLERiNiN
GÜÇLÜLÜK PLANLARI
LUNATiC CAFE
BLOODY BonEs
THE KILLING DANCE
BURnT oFFERINGS
BlUE MOON oBSiDIAN
BUTTERFLY narCissUs
IN CHAINS CERULEAN
SINS INCUBUS DREAMS
miCaH
DANSE MACABRE
THE HARLEQUIN
BLOOD NOIR SKIN
TraDE FlirT
BUllET
HiT
lisTesi
ÖPÜCÜ KÖpüCü
AFFLiCTION
VASON
DEaD iCE
KIZIL DEğERLİ
SERPENTINE SUCKER
PUnCH
RAFAEL

Merry Gentry Romanları

BIR ÖPÜCÜK
YAĞMUR BIR
KARANFİL
moonligHT TARAFINDAN ÜRETİLMİŞTİR

miDnigHT MISTRAL'IN ÖPÜCÜĞÜ'nün
BIR sTroKE'u
DARKNESS İLAHI YANLIŞ
DEĞERLENDIRMELERI
YUTAN BIR YUDUM FROST
BIR SHIVER OF ligHT

Özel Ürünler

BEaUTY
DANSŞMAN
LSK
yapSlSyor

Antolojiler

STRANGE CANDY
FanTasTiC HoPE

RAFAEL

LAURELL K. HAMILTON

JOVE
Yeni Yo r k

BİR AŞK KİTABI
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2021 yazan Laurell K. Hamilton
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız için ve herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya herhangi bir biçimde dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uymak. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

A JOVE BOOK, BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

ISBN: 9780593332917
E-kitap ISBN: 9780593332924

İlk Baskı Şubat 2021

Shutterstock tarafından kapak resmi
Kapak tasarımı Jeff Miller/Faceout Studio tarafından
yapılmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_5.6.1_c0_r0

Pek çoğunuz bana Rafael, Claudia ve diğer tüm kurtadamların merkezde olduğu bir kitap istediğinizi söylediniz; işte bu kitap sizin ve daha fazla hikayeyi daha hızlı istediklerini söyleyen diğer tüm okuyucular için. Daha hızlı yaz diyorsunuz! İşte bir sonraki kitap tam da Fare Yılı'nda! Eski yıl kayıp giderken ve Öküz Yılı başlarken, tüm dünya için umut, mutluluk, sağlık ve refah dolu olsun.

İÇİNDEKİLER

Kapak
Laurell K. Hamilton'a Övgüler
Laurell K. Hamilton'ın Kitapları
Başlık Sayfası
Telif Hakkı İthafı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23

Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32

Teşekkür Yazar Hakkında

1

Ağırlık odasında Claudia ile çalışıyordum.
benden çok daha ciddi bir halterciydi, ama o öğretiyordu
Yeni doğaüstü gücüme nasıl güveneceğimi. Filmlerde vampir, kurt adam ya da her neyse olursun ve sadece
otomatik olarak nasıl bilir. Gerçek hayatta bu otomatik değildi ya da en azından benim için değildi. Dürüst olmak gerekirse, bazı ağırlıkları kaldırmak beni korkutuyordu, bu da onları kaldıramayacağım anlamına geliyordu, çünkü zihnim beni bunun imkansız olduğuna ikna etmişti, bu yüzden Cumartesi gününün bir kısmını Claudia ile spor salonunda geçirmeye başlamıştım. Bana sinirlerimi yenmemde yardımcı oluyordu ve sabırla birçok insanın ilk şekil değiştiren olduklarında aynı sorunları yaşadıklarını anlatıyordu. Tam olarak bir şekil değiştiren değildim ama yeterince yakındım. Ağır nesneleri kaldırmak arasında ne hakkında konuşuyorduk? Erkekler. İnsandan insanı çıkarabilirsin.
ama kızı kurttan çıkaramazsın, ya da onun gibi bir şey.

"Ama Rafael gerçekten uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Evi çok güzel ve havuzu kadar güzel ki bir havuzum olsun istiyorum. Kibar, iyi konuşan, bir beyefendi."

Claudia, "Bunların hepsi doğru," dedi.

"Peki neden daha fazla bayan arkadaşı yok?"

"Ona sor," dedi ve ağırlık sehpasına uzanıp kara ellerini gerçekten korkutucu miktarda ağırlığın etrafına sarmaya başladı.
Boyu bir metre on beş santimdi ve zaten yeterince kası vardı.
Spor sütyeninin ve çift şortunun etrafından görülebiliyordu, kaldırabileceğini biliyordum. Onu daha önce de bu kadar kaldırırken görmüştüm ama yine de beni korkutmuştu.
omuz presi için. Özel olarak güçlendirilmiş çubuk üzerinde kaldırmak üzere olduğu ağırlıkta olmayan arabalarım vardı. Eğer sadece bir insan olsaydı ve boynuna düşseydi, gırtlağı ezilir ve tıbbi yardım gelene kadar ölürdü. Eğer göğsüne düşseydi, o boğulmadan önce yardım çağırabilirdim.

Nefes almaya devam edebilmek için göğsünü yeterince genişletebildim ama onu üzerinden kaldıramadım. Bu ağırlıklarda onu fark edemiyordum. Bunu ona belirtmiştim ve o da "Sen burada olmasaydın bu ağırlığı yapıyor olurdum" diye cevap vermişti. Haklıydı, ben de peşini bıraktım.

Boyum 1.80 ve bir kadın olarak hatırı sayılır bir ağırlık kaldırdığımı düşünürdüm ama Claudia ile aynı odada ağırlık kaldırmaya çalışmak beni hep cılız hissettirirdi; tabii Hulk da ona ayak uydurmaya çalışırken kendini cılız hissedebilirdi, o yüzden sanırım bu konuda endişelenmemeliyim.

Ağırlığı barın üzerinden aldı. Yavaşça ve mükemmel bir kontrolle indirdi. Tek zorlanma belirtisi kaslarının kasılması ve keskin bir nefes verip barı tekrar yukarı iterken nefesinin çıkardığı sesti. Piramit setler yapacağımızı biliyordum, bu yüzden bu son ağırlıkta üç ila beş tekrar yapacaktı, ancak bir parçam sadece onu rafa geri koymasını ve bitmesini istedi. Bu ağırlıkla tekrarları kaldıramayacağını düşündüğümden değil, sadece kendi ağırlığımdan emin değildim.
Sinirler izlemeye dayanabilir.

Beş tekrar yaptı, kasları sorunsuz çalışıyordu, sonunda nefesinin biraz daha ciddi olması dışında hiçbir çaba göstermiyordu. Ağırlığı rafa geri koydu ve nefesimi tuttuğumu fark ettim, çünkü sanki kaldıran benmişim gibi nefesim bir anda dışarı çıktı.

Ayağa kalktı ve bana gülümsedi. "Kaldırdığım zaman tehlikede olmadığımı biliyorsun. Tehlikeli olduğunu düşünseydim ya yapmazdım ya da burada beni fark edecek biri olurdu."

"Spor salonunda güvenlik konusunda çok bilinçli olduğunu biliyorum ama seni ve diğer şekil değiştirenleri normal insandan çok daha fazla ağırlık kaldırırken görmeye alışabilecek miyim bilmiyorum."

"Artık daha fazla kaldırabilirsin," dedi ve rafın yanında duran havluya uzandı. İşiniz bittikten sonra tezgahı silmek iyi bir davranıştı.

"Evet ama o kadar da değil." "Sen benden

daha küçüksün."

Güldüm. "Erkek muhafızların çoğu senden daha küçük."

, yüzünün koyu kahverengisi içinde beyaz dişlerini vahşice gösteriyordu. "Sıra sende," dedi aynı anda hem vahşi hem de mutlu olan o gülümsemesiyle, sanki bir panter insan gibi gülümseyebilirmiş gibi, gerçi bu onun sevdiği bir hayvan değildi ama nedense sıçan Claudia'nın tehlikeli güzelliğini yansıtamıyordu.

Yardım etmekte ısrar ettiğim için ağırlıklarının çoğunu ağırlık raflarına geri koymasına yardım etmeme izin verdi, ancak sadece bunu yapmak bile bir egzersizdi

O kısmı. Ağırlıklarımı bara koymama yardım etmesine izin verdim çünkü bu adil bir şeydi. "Bil diye söylüyorum, bunu tek başıma kaldırmazdım. beni fark edecek biri."

Küçük, derin bir kıkırdamayla birlikte yine o sert gülümsemesini takındı. Claudia'nın şarkı söylerken gırtlaktan alto söylediğini ve şarkı söyleyebildiğini yeni öğrenmiştim. Sırf onu dinlemek için karaokeye gitmeye değerdi.

Bankın üzerine uzandım ve kendimi barın altına ortaladım. Buna her zaman gerçekten inanacak kadar uzun süredir süper güçlü değildim. Ağırlıklara baktım ve *vücut ağırlığımın üç katına basmak üzere olduğumu* düşündüm, bu çok saçmaydı ama bunu daha önce de yapmıştım. Claudia ellerini barın üzerine koydu, ihtiyacım olursa yardım etmeye hazırdı; o olmadan bunu yapmaya korkardım.

Ellerimi çubuğun etrafına sardım, pürüzlü kısmını elimi yerleştirmeme yardımcı olması için kullandım ve sonra daha fazla erteleyemedim. Raftan bu kadar ağırlık kaldırmak güçle ilgili değildi, bunun mümkün olduğuna inanmakla ilgiliydi. Barın her iki tarafındaki ağırlığa çok fazla bakmamam gerektiğini öğrenmiştim,
Çünkü kafamın bir kısmı *"İmkansız, yapamam"* diye bağırmaya başladı. *Kaldır şunu!* Egzersizlerin çoğunda insanlık dışı ağırlıkları kaldırabiliyor ve buna hayret edebiliyordum ama göğüs pres ve squat rack beni ürkütüyordu çünkü eğer yanlış yaparlarsa, insan olsaydım sakat kalabilir ya da ölebilirdim ve tabii ki beynimi kurcalayan diğer kısım da buydu. Ben ne kadar insandım? Vampirlerle ve şekil değiştirenlerle olan metafiziksel bağlantılarım bana burada ne kadar yardımcı oluyordu? Beni daha güçlü ve incinmesi daha zor hale getirdiler. Yardım ettiler. Kesiklerden, bıçaklardan, kurşunlardan, beyin yaralanmasından normal insanlardan daha hızlı iyileşiyorum, ama ezilmeyi kapsıyor mu? Spor salonunda ağırlık kaldırmak için bunu gerçekten öğrenmek istiyor muydum? Bu şekilde söyleyince kulağa aptalca geliyordu.

"Bunu yapabilirsin Anita, biliyorsun," dedi Claudia, yüzünü biraz daha görüş alanıma doğru eğerek.

Onun gerçek kahverengi gözlerine baktım, yüzündeki mutlak eminliği gördüm.
Haklıydı, olduğunu biliyordum. "Bunu yapabilirim," dedim.

Yine o sert gülümsemesini takındı ve fısıldamak için eğildi, "Misafirimiz var, beni gururlandır."

Ağırlık odasına gelen kişinin bir şekil değiştirici olması gerektiğine işaret etmedim, bu da şu anlama geliyordu
Bunu ve daha fazlasını kaldırabilirdim, ama sadece bir insanken ağırlık odasında öğrendiğim gibi, bu her zaman kimin daha güçlü olduğuyla ilgili değildi.

Kimin daha çok istediği konusunda. Ben istedim, çünkü az önce içeri giren gardiyanlar onun sevdiği gardiyanlar olsaydı, bağırırdı, dalga geçerdi. Onlardan daha sert olduğum hakkında. Bunu fısıldaması, onlardan hoşlanmadığı anlamına geliyordu, bu da muhtemelen benim de hoşlanmayacağım anlamına geliyordu.

Birdenbire ağırlıklardan korkmamaya başladım; Claudia oradaydı, benim kaldırabileceğim her şeyi kaldırabilirdi ve ayrıca onu gururlandırmak istiyordum. Onun yerini dolduracak kadar güçlü olmasam da ağırlık kaldırma partnerim olmaya başlamıştı. Bana yeni doğaüstü gücümü nasıl kullanacağımı öğretiyordu ve yüksek sesle de sıkı çalışan başka bir kadına sahip olmaktan hoşlanıyordu.

Ağırlığı raftan indirdim, nefesimi içime çektim ve barı aşağı indirmeye başladım. Dirseklerim büküldüğünde ve bar göğsüme değdiğinde vücudum bir an "*Şaka yapıyorsun*, değil *mi?" diye* düşündü. Yukarı doğru itmeye başladığımda kollarım titredi. En çok yara izi olan taraftaki dirseğim bir an duraksadı ve sonra ağırlığı yukarı itmek için nefesimi kullanarak sanki onu kendimden uzaklaştırabilecekmişim gibi yukarı itmeye başladım. Kasların başka hiçbir egzersizde olmadığı şekilde kasıldığını ve hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Belki de ağırlıklar beni bunun daha çok farkına vardırdı. Vücudumun onu kaldırmak için verdiği mücadele hissini seviyordum ve sonra yukarı çıktım, sonuna kadar yukarı. Başarmıştım! Adrenalinin heyecanı, rahatlama ve sonra *tekrar yapabilir miyim* düşüncesi*?* Ağırlığın sabit ve kontrollü bir şekilde indiğinden emin olmak için kollarımla mücadele ettim. Göğsüme dokundum, bu sefer

biraz daha sağlam ve ağırlığın kaldırılmak istemediği bir an vardı. İttim ve sol kolumdaki dirsek sanki eklemi düşünüyormuş gibi yine tereddüt etti ve sonra

kaslar devreye girdi ve bar yükselmeye başladı. Sırtımı eğmemek ve vücudumun kullanmam gerekenden fazlasını kullanarak hile yapmamak için mücadele ettim.

Barı tekrar yukarı kaldırırken kollarımda biraz daha titreme oldu. Üçüncü bir tekrar denemeyi düşündüm ama kaslarımdaki ince titreme hayır dedi. Şimdi tek yapmam gereken barı rafa geri koymaktı. Kollarım artık gözle görülür şekilde titriyordu. Claudia ellerini bara koymaya başladı ama ben, "Hayır, dokunma!" diye hırladım.

Odadakilerin yardım etmediğini görebilmesi için ellerini iki yana açtı.

Bir türlü rafa oturtamıyordum; kollarınız spagetti gibi sallanmaya başladığında bir ton ağırlığındaki bir iğneye iplik geçirmeye çalışmak gibiydi. Bir an için kaybedeceğimi düşündüm ve Claudia'nın bana yardım etmesine izin vermediğim için gerçekten pişman oldum ama sonra bar

tatmin edici yumuşak bir rafın üzerine oturdu. Zor nefes alıyordum ama o bana sırıtırken ben de ona sırıtıyordum. Yumruklaşmam için bana bir yumruk uzattı. Kollarımla yumruk atmayı başarmak iki denememi aldı. biraz sallanıyordu. "Sizin için kişisel olarak en iyisi," dedi.

"İki tekrar, o ağırlıkta yapabildiği tek şey bu ve sözde kraliçemiz olacak," diye sızlandı odanın öbür ucundan bir erkek sesi. Bu Kane'di, en sevmediğim insanlardan biri. Mükemmel.

Claudia, "Buraya gel ve daha iyisini yapabileceğini kanıtla," dedi.

Kafamı güvenli bir şekilde sıralanmış ağırlık barına çarpmamaya dikkat ederek oturdum ve bunun olmadığını düşünüyorsanız, yeterince ağırlık odasında . Kollarım hâlâ titrerken bankın üzerine oturdum.

Piramit setlere başlamadan önce zaten tam bir ağırlık turu yapmıştık, bu yüzden omurgamdaki teri ve erişte kollarımı hak etmiştim. Orada oturup nabzımın ve nefesimin kontrol altına alınmasına izin verdim.

Kardiyo yapmış gibi nefes alıyor olmam, göğüs presindeki kişisel en iyi derecem için kendimi gerçekten zorladığım anlamına geliyordu. Yaşasın, ben! Odanın diğer ucundan Kane'e bakarken kendimi zafer kazanmış gibi değil, yenilmiş gibi hissediyordum. Kane nasıl çözeceğimi bilmediğim bir sorundu ve o haklıydı, teknik olarak herkesin kraliçesi olmak üzereydim ve

Bu işe uygun olmadığımı düşünen tek kişi Kane değildi. Sadece konuda bu kadar açık sözlü olan tek kişiydi. İki kez canına okumuştum, bir kez sihirle bir kez de sihirsiz. Son seferinde kafasına silah dayamıştım çünkü kendi pençelerini ve dişlerini yetiştirebilen şekil değiştirenlere karşı yapabileceğim çok şey vardı. Neredeyse onlar kadar hızlı ve güçlüydüm ama kendi silahlarımı yetiştiremiyordum.

Yanındaki diğer adam, "Kane, buraya geldik, bırak şunu" dedi.

"O hepimizden sorumlu olamayacak kadar insan, bunu kendin söyledin Helios."

Helios bana neredeyse yalvaran bir bakış attı. "bunu yüzüne karşı söylemedim. Özür dilerim Bayan Blake ve gerçekten özür dilerim Claudia."

"Neden bana Anita'dan daha çok üzülüyorsun?" diye

sordu. "O bir gün kraliçe olabilir, ama sen benim kıçımı savaşçıları." Dövüş antrenmanına *dövüşçü* dediği anda, onun eski askerlerden biri olduğunu anladım.

Gardiyanlar. Likantropi -kusura bakmayın, Therianthropy- nedeniyle ateşlenmek hala tüm askerlik şubelerinden otomatik olarak atılmak anlamına geliyordu, bu da iyi eğitimli yetenekler topladığımız anlamına geliyordu.

Sam Amca'nın basiretsiz politikaları.

Claudia, "Bence Anita minderde kazanabilir," dedi.

Sarışın, 1.80 boyunda ve formda olduğu her halinden belli olan Helios sırıttı. "Puanla kazanamayacağını söylemedim ama beni mindere yapıştıramaz, sen yapabilirsin."

"Anita önce seni yumruklamazsa kazanamaz," dedi Kane, birkaç kişiyle birlikte tüm serbest ağırlık setini kasıla kasıla geçerken.
makineleri ve squat rack'in büyük metal çerçeveleri. Tıpkı Helios gibi 1.80 boyundaydı ama eski takım adamının sarı saçlarını uzatmaya başladığı yerde Kane'in saçları hâlâ koyu kirli sakal şeklinde tıraşlıydı ve ön taraftaki yüksek dul tepe noktası deriyi keskin bir şekilde geriye itiyordu, bu da her zaman kelleştiği için mi tıraş olmaya başladığını yoksa bunun sadece bir moda tercihi mi olduğunu sormama neden oluyordu. Bunun askeri bir vızıltı olmadığını biliyordum, çünkü Kane hiç üniforma giymemişti, bunun için gerekli disipline sahip değildi.

"Kane, buraya ağırlık odasında formun üzerinde çalışmaya geldik, sorun çıkarmaya değil," diye seslendi Helios arkasından.

Kane büyük, koyu kahverengi gözlerini bana kırpıştırdı, çünkü bu tür bir ayrıntı için yeterince yakındı. "Sorun olmayacak," diye cevap verdi diğer adama ama tüm dikkati benim üzerimdeydi. Saçlarının olmaması yüzünü süslememişti, bu yüzden iyi bir kemiğe sahip olduğu görülebiliyordu.
Yapısı güzeldi ve yakışıklıydı, neredeyse güzeldi; atlet, egzersiz şortu ve koşu ayakkabılarının altından görünen vücudu fena sayılmazdı ama bu vücut, egzersiz yaptığı ve beslenmesine dikkat ettiği için yağsız olmaktan çok, bu şekilde inşa edildiği için yağsız olan bir vücuttu.

Claudia bana havlumu uzattı, ben de onu ağırlık sehpasını silmek için kullandım. Bardaki ağırlığı almaya başladı.

Kane, "Bununla tekrar yapacağımı sanıyordum," dedi.

"Anita'nın vücut ağırlığının üç katı. Ağırlık odasında benimle tam bir antrenman yaptıktan sonra bununla iki tekrar yaptı ve ardından piramit setlerle tekrar başladı. Ya benim seçtiğim ağırlıklarla tam bir antrenman yaparsın ya da hemen vücut ağırlığının üç katı ağırlıkla göğüs presi yapmaya başlarsın." O gülümsemesiyle
Yine hırladı. Claudia Kane'den , çünkü onun muhafızlardan biri olması gerekiyordu ve yeterince iyi olmadığını düşünüyordu. Aynı fikirdeydim ama Kane ve ben bir erkek yüzünden kavga ediyorduk. Yeni erkek arkadaş kıskanç bir sürtük olduğunda eski kız arkadaş olmak her zaman zordur.

Su şişemi elime aldım ve su içmeye başladım.

"Bu hiç adil değil," dedi Kane ve o yakışıklı yüzü, en azından benim yanımdayken, genelde nasıl göründüğünü gösteren ekşi çizgilerle buruştu. Bu onun tüm asık suratını çalmış ve onu olduğu gibi göstermişti: nahoş.

Claudia bardan ağırlık almayı bırakıp ona baktı. "Hiç adil değil, gerçekten mi?" Sesinde tehlikeli bir ton vardı. Tehlikeli derken şiddetten bahsetmiyorum, az önce koçuna/dövüş sanatları eğitmenine/çavuşuna/babana ağzının payını verdin anlamında.

Helios bize doğru koşuyor ve "demek istemedi" diyordu.

Claudia başını Helios'a bakacak kadar çevirdi. Bize doğru ilerlemeyi bıraktı. "Bugün onun bakıcısı sen misin?"

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," dedi Kane; Claudia'nın bakışını ya da ses tonunu anlamamıştı.

"Hayır, hanımefendi," dedi Helios, ikisi de Kane'in yorumunu görmezden gelerek.

Ağırlığı çubuğumun diğer tarafından almaya başladım. Dikkatli , bir şey düşürmezdim. Kollarım hâlâ onları kullandığımı belli ediyordu ama artık titremiyorlardı.

Claudia elindeki ağırlığı kaldırdı. Onun tarafı temizdi, böylece tüm dikkatini erkeklere verebiliyordu. Ben barın diğer tarafındaki ağırlıkları kaldırmaya devam ettim ve bu işin dışında kaldım.

"Kane'i ağırlık odasına getirmeni kim söyledi?" diye sordu. "Bobby Lee." Helios bir an için rahatsız görünüyordu ve
Sonra hazırolda durdu, omuzları geride, elleri iki yanında. Doğrudan Claudia'ya bakmak yerine odanın uzak duvarına baktı.

"Tam olarak ne emretti?" Korumalar askeriyeden çok daha az resmiydi ama artık o kadar çok korumamız vardı askeri jargonu kullanmak hem zamandan hem de kafa karışıklığından tasarruf etmemizi sağlıyordu.

"Kane'i ağırlık odasına götürün, formu üzerinde çalışın, çünkü berbat. Onunla çalıştıktan sonra hâlâ berbatsa, ikinizin de kıçını bizzat duman ." Bobby Lee'nin bana hiç bu kadar sert bir şey söylediğini duymamıştım ama o da bana antrenmanlarda daha sıkı çalışmamı söylemek zorunda kalmamıştı.

"Demek bugün Kane'in savaş arkadaşı sensin," dedi Claudia, hâlâ o berbat ses tonuyla.

Helios gözle görülür bir şekilde yutkundu ama "Evet efendim," diye cevap verirken hazır olda bekledi.

"Savaş nedir?" Kane sordu.

Claudia, "Anita, Kane'e savaş arkadaşının ne olduğunu anlat." dedi. Arkasına bile bakmadı, sadece cevap vereceğimi varsaydı.

Dikkatimi çekmedi ama son ağırlığı koyarken durakladım. "Savaş arkadaşı, bir arkadaş olarak arkanızı kollayan ve/veya sizinle birlikte çatışmaya girmiş, dolayısıyla bir silah arkadaşı olarak arkanızı kollayan kişi için kullanılan askeri bir terimdir. Aynı zamanda bir subayın ya da talim çavuşunun, başarısız ya da eğitimsiz bir askere atadığı kişi anlamına da gelir. Savaş arkadaşlarının onları eğitmeye yardımcı olması ya da hata yapmamalarını sağlaması beklenir."

Helios'un gözleri önce bana sonra da duvardaki görünmez noktaya kaydı. Bu göz hareketi, cevabımla onu şaşırttığım, ilgisini çektiğim ya da etkilediğim anlamına geliyordu.

"Sen hiç asker olmadın. Bunu nereden biliyorsun?" Kane sordu.

"Birine sordum," dedim.

"Anita, dövüş arkadaşının bakıcılık yapması gereken beceriksiz, sürdürürse ne olacak?" Claudia bunu bir emir gibi söylemişti ve teknik olarak ben *onun* patronuydum ama ağırlık odasında dövüş antrenmanlarında uzman oydu ve bu da onu patron yapıyordu.

"Savaş arkadaşı, işi batıranla birlikte cezalandırılır."

"Ben beceriksiz değilim," dedi Kane; neredeyse , elleri çoktan iki yanında yumruk olmuştu.

Kendimi durduramadan havayı kokladım. Öfkesi yemek gibi kokuyordu. Bir enerji vampiri gibi iki şeyle beslenebilirdim, şehvet ve öfke, ölümcül günahlardan ikisi. Korku, şiddet ve hatta ölümle beslenebilen gerçek vampirlerle tanışmıştım. İşlerin büyük planında, menümde şanslıydım.

"Hanımefendi, ikimizin de pişman olacağı başka bir şey yapmadan önce araya girebilir miyim?" Helios sordu.

Claudia, "Olabilir," dedi.

"Yardımına ihtiyacım yok," diye hırladı Kane, diğer adama doğru yarı dönerek.

"Ben kendime yardım ediyorum, sana değil," dedi Helios ve dikkati dağıldı, sadece kendi içine ya da sıradan duruşuna çekildi.

"Biz werehyenayız, farelerden emir almamalıyız!" "Narcissus, Oba'mız,

bize diğer muhafızlarla birlikte çalışmamızı söyledi; bu daha yüksek rütbeli olanlardan emir almak anlamına gelir. Buna Claudia, Bobby Lee ve Fredo da dahildir."

"Farklı hayvan gruplarının birlikte çalışması doğal değil," dedi Kane ama en azından bağırmıyordu. Öfkesi de azalıyordu,

Bu da iyi oldu. Ondan bir kez beslenmiştim ve bu yeterliydi. Bunu onun üzerinde baskın olduğumu göstermek için yapmıştım ama bu ders Kane'in aklına yatmamıştı, tıpkı onun aklına yatmayan pek çok ders gibi.

Helios sadece Kane'e yaklaşmakla kalmadı, aynı zamanda diğer adamı Claudia'dan biraz uzaklaştırdı. Kane ona bir yumruk atarsa cezasının ne olacağını bilmek istediğini sanmıyorum. "St. Louis'deki tüm eğitimlerden çok şey öğreniyorum. Ben bir takım adamıyım, buraya ciddi becerilerle geldim ama Jake'in yüzlerce yıllık dövüş pratiği var. Ondan başka kimsenin bana öğretemeyeceği şeyler öğreniyorum. Kurt adam olması umurumda değil."

"Jake sadece vampir efendisine bağlı olduğu için kadar uzun yaşadı. O vampirlerin kölesi."

"ama, sen Asher'ın *moitié bête*'sisin, tıpkı Jake ve efendisi gibi onun çağırdığı hayvansın," dedim ve söylediğim her şeyden anında pişman oldum.

"Sen bu işe karışma!" dedi Kane ve anında tekrar sinirlendi. Onun üzerinde böyle bir etkim vardı.

Helios onu ikimizden de uzaklaştırmaya çalıştı ama Kane bankın etrafından dolanarak bana doğru ilerledi. Silahlı değildim, bıçağım bile yoktu çünkü Lanetliler Sirkinin altındaki spor salonundaydım. Eğer kutsal alanımızda güvende değilsem, bir şeyler ters gidiyor demektir. Umarım o şey 1.80 boyunda, esmer ve aptal biri değildir.

Helios o kadar hızlı hareket ediyordu ki, sadece bir bulanıklıktı benimle Kane'in arasındaydı. Ordu, özel kuvvetleri en iyilerden daha iyi olmaları için eğitmişti; buna bir de bir hayvanın ekstra hızını ekleyince korkunç derecede iyiydiler.

" çekil, Kane," dedi Helios.

Helios'un vücudunu ağırlık raflarının etrafında geri geri gittiğim gerçeğini gizlemek için kullandım. Kane'in beni ağırlıklara sıkıştırıp gidecek yerim yokken bana yumruk atmasını istemiyordum. Onu bir kez yumruk yumruğa yenmiştim ama o hâlâ kurallar hakkında tartışırken ben de onu yumruklamıştım. Amatörler hâlâ ne olduğunu sorarken profesyoneller harekete geçer. Bazen profesyonel olmak ilk yumruğu atmak anlamına gelmez, kavgadan tamamen kaçınmak anlamına gelir.

"Korumalarından birinin arkasına mı saklanacaksın, Anita?"

"Bizim arkamıza saklanması gerekiyordu. Biz onun korumalarıyız," dedi Helios.

"O zaman neden bizimle antrenman yapıyor? Neden her zaman burada antrenman yapıyor?"

Artık odanın yeterince dışındaydım. Claudia ve Helios'un beni dahil etmeden Kane'le güreşebileceklerini düşündüm. Kıçına tekmeyi bastığımdan beri dövüş konusunda daha sıkı çalışıyordu.
Başka hiçbir yerde daha fazla çalışmadı; sanırım o rövanş istiyordu ama ben . O en azından kruvazör sıklet, hatta ağır sıkletti, ben ise en iyi ihtimalle bantam sıklettim ve iki dövüşçü eşit derecede eğitimliyse, boyut önemlidir.

"Ben Doğaüstü Şube için çalışan bir ABD Şerifiyim; canavarlara karşı çıkıp hayatta kalabilmek için eğitim alıyorum."

"Az önce hepimize canavar dedi, kendi infaz ettiği türden."

Helios, "İçimizden biri yoldan çıktığında neler olduğunu gördüm," dedi. "*Bizler* canavarız. Tam canavar moduna geçtiğimizde bizi alt edebilecek Blake gibi insanlara ihtiyacımız var."

"Neden onun tarafını tutuyorsun? Diğer tüm erkekleri becerdiği gibi seni de becerdi mi?"

"Bu haddini aşmak olur," dedi

Helios. "Demek onu becerdin!"

"Tanrı aşkına Kane, Asher'ın biseksüel olması ve senin istediğin gibi gey olmaması benim suçum değil," dedim.

"Sen olmasaydın eşcinsel olurdu," dedi Kane ve beni diğer adamın etrafında görebilmek için hareket etti.

"Asher Asher'dir, altı yüz yaşından büyüktür, cinsel tercihlerinden hiçbirini değiştirmedim."

"Yalancı!" Bana bağırdı.

"Erkek arkadaşınla yatmıyorum, Kane." "Ama o

hala seni istiyor!"

"Ve bu benim hatam değil," dedim.

"Yalancı kaltak!" Kane bana doğru ilerledi ve Helios aramıza girdi. Kane onu diğer adamın tökezlemesine neden olacak kadar sert itti. Helios elini yumruk yaptı ve bir parçam onun yumruğu savurmasını istedi.

Kane de bunu görmüş gibiydi çünkü bir anlığına sakinleşti ve "Üzgünüm Helios, bu senin suçun değil, onun suçu" dedi. Ve sakinliği sanki hiç olmamış gibi gitti, tekrar öfkeli olmaya başladı - bana karşı.

"Asher'ın başka kadınlarla yatmasına izin verin, belki beni sisteminden çıkarır."

"Hayır! istediği kadınlar değil, sadece sensin, o sadece senin için hetero." Yüzünde anlaşabileceğim bir şey görmeye çalıştım ama kıskanç öfkeden başka bir şey yoktu. Yüz hatlarını öyle bir sıkıştırmıştı ki yakışıklılığı tamamen kaybolmuştu. Bazı insanlar öfkelendiklerinde gerçekten güzel olurlar; Kane onlardan biri değildi.

"Onun tek kadın benmişim gibi davranıyorsun, Kane. Eski sırtlan klanının lideri Dulcia ile yattığını biliyorum."

"Sadece Jean-Claude ona onu baştan çıkarmasını söylediği için." "Peki ya Belle Morte ve Julianna?"

Kane göğsünün altından bir ses çıkardı ve insan dudaklarından ürkütücü, tiz bir hırıltı döküldü.

"Anita, git ve duşa gir. Sen gittikten sonra sakinleşecektir," dedi Claudia.

"Asher biseksüel, Kane. Onun bu özelliğini değiştiremezsin."

İnsan gibi söylediği sözler, aralarına karışan o sırtlan ciyaklamasıyla birlikte çıkınca, ses ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Onu başka kimseye ihtiyaç duymayacak kadar sevebilirim."

"Eşcinsel bir adamla evlenip onu olarak sevebileceğine inanan bir kadın gibi konuşuyorsun." Bunu söylememeliydim ama ondan çok .

Bana doğru koşmaya başladı ama Helios kollarını arkadan ona dolamıştı. Kane'in Helios'la dövüşmesini bekliyordum ama o sadece bana bakmaya devam etti, zincire vurulmuş bir köpek gibi bana ulaşmaya çalışıyordu.

Öfkeden neredeyse ağzından köpükler saçan iri adama baktım. Öfke artık bana iyi , sanki sağlıklı öfkeyi aşmış, daha fazla ya da daha kötü bir şeye dönüşmüştü. Kane'in içini burkan her neyse, beslenmek isteyeceğim bir şey değildi.

Claudia, Kane'in bağırışları arasında sesini alçaltmak için bana yeterince yaklaştı. "Git, yanında her zaman bir savaş arkadaşı olduğundan emin olacağım." Gözlerinde çok ciddi bir ifade vardı; Kane ile yalnız başıma güvende olmayabileceğimi kabul ediyordu.

İtiraz etmedim, sadece havlumu aldım ve su şişemi ağırlık sehpasının yanına bıraktım. Kane krizlerinden birini geçirirken ona bu kadar yaklaşmayı o kadar da istemiyordum. Asher'a karşı duyduğu sahiplenici kıskançlığın çılgınca bir şey olduğuna inanmaya başlamıştım. Kane'in içinde ya konuşma terapisine ya da ilaç tedavisine ya da her ikisine birden ihtiyaç duyan bir kırık vardı. *Deli* gibi *aşık* olmak sadece Kane ve

Asher'la yatmamamın bir nedeni de buydu. Başka şartlar altında Kane'i kovar ve
Başka bir şehir başkasının sorunu olacaktı ama Asher onu canavar yarısı yaptığı için Kane giderse Asher da giderdi ve ben yatmıyor olsam da yatan ya da yatmaya çalışan başkaları da vardı. Burada Asher'a aşık olan insanlar vardı; ne yazık ki hepimiz Kane'den nefret ediyorduk ve o da bizden nefret ediyordu.

2

Soyunma odalarına doğru bir köşeyi döndüm ve neredeyse Rafael'e çarpıyordum. Beni kollarıyla yakalamak zorundaydı, yoksa yüzüm göğsüne çarpacaktı. Kane'den düşündüğümden daha fazla rahatsız olmuştum, çünkü Rafael'in ana koruması Benito ile enerjisini hissetmiyordum.
onun yanında. Uhrevi enerji olmasa bile ikisi de uzun boyluydu: Rafael esmer, kaslı ve yakışıklıydı, Benito ise daha tekinsizdi. İkisinin de kısa siyah saçları ve kahverengi gözleri vardı, ama Benito'nun yüzünde sivilceden daha fazlasına benzeyen derin yara izleri vardı, ama sadece yara izleri değildi. Hayatımda yüzünde yara izleri olan başka insanlar da vardı ve hiçbiri bir süper kahraman filmindeki kötü uşak gibi görünmüyordu, ama Benito öyleydi. Belki de Rafael'in ana koruması olarak korkutucu olmak için çok çalıştığındandı.

Rafael'den uzaklaşmaya başladım, kısmen ürktüğüm için kısmen de uzun zamandır yakınlaşmaya verdiğim tepki bu olduğu için. Neyse ki hepimiz için, romantizm için değil ama Kane'in bana olan nefreti sinir bozucu olmaya başladığı için sarılmanın iyi olabileceğini fark etmeme izin verecek kadar sorunlarım üzerinde çalışmıştım. Birinin sizden nefret etmesi asla iyi hissettirmez, ama bu değiştiremeyeceğiniz şeyler için olduğunda, kadın olmak ve geçmişte bir ilişkiniz olması gibi
Birinin erkek arkadaşı. Bunu düzeltemezsin.

Ama Rafael'e sarılmamak için başka bir neden daha vardı; o hayatımın aşklarından biri değildi. Onun *ardeur* için güçlü bir gıda olması *gerekiyordu* ve hepsi *buydu*, ama biriyle düzenli olarak nasıl yakınlaşacağımı ve onunla nasıl çıkmayacağımı bilmediğim için, *aramızdaki* çizgiler bulanıklaşıyordu ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Eğer o
sadece arkadaşım ve cinsel atıştırmalığımdı, duygusal rahatlık için ona başvurmak adil miydi? Çıkar ilişkisi olan arkadaş ile erkek arkadaş arasındaki çizgi nerede?

Bir cevabım olmadığı için kendimi Rafael'in bedenine bıraktım, kollarının gücünün beni sarmasına izin verdim. Dürüst olmak gerekirse

Kane'in bulunduğu odaya döndüğümde geldiğini görebilmek için hareket etmeliydim ama Rafael o yöne bakarken ve Benito yanımızdayken, Kane bir şey yapmaya kalkışırsa bizim üzerimize bahse giriyordum. Sonra merak ettim, Kane'i yemlemeye mi çalışıyordum? Umarım değildir, çünkü bu çocukça ve ikimiz için de tehlikeli olurdu.

Benito, "Ağırlık odasında birinin atıp tuttuğunu duyuyorum," dedi.

"Ben Kane," dedim, Rafael de benimle birlikte söyledi. Beni vücuduna daha sıkı sardı ve kollarımı beline doladığımda sırtının terden ıslanmış olduğunu gördüm, yanağımı sokmaya çalıştığım göğsü de biraz nemliydi. Bu beni biraz geri çekip güldürdü.

"Ben de spor yapıyordum," dedi benimle birlikte gülerek.

"Soyunma odasına doğru ilerleyelim," dedi Benito. "Odadan çıktığında görüş alanında olmamızı istemiyorum."

İkimiz de tartışmadık. Sadece benim kolumu Rafael'in beline, onun kolunu da benim omuzlarıma doladık ve korumanın bizi yükselen seslerden uzaklaştırmasına izin verdik. O kadar uzun süredir sevgiliydik ki çoğu şeyi yaparken kollarımızın, bacaklarımızın ve burunlarımızın nereye gittiğini biliyorduk. Onunla hiç fiziksel olarak bu kadar rahat olmamıştım. Daha önce aşık olmadığım herhangi biriyle. Garip hissettirdi, çünkü bir parçam hala bu fiziksel rahatlık seviyesinin sadece aşık olma kısmından sonra gelmesi gerektiğine inanıyordu; bunun sadece yeterince sık birlikte olmakla gelebileceği düşüncesi beni rahatsız ediyordu.

Kane artık bağırmıyordu ama o zaman beni ya da kıskandığı diğer insanları göremiyordu; bir zamanlar nefretinin nesnesi olan gözden kaybolduğunda daha iyiydi.

"O tehlikeli biri," dedi Benito, sanki bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi.

"Katılıyorum," dedim.

Yürürken Rafael bana tek kolla sarıldı. "Yanında her zaman bir koruma bulundurmalısın, Anita."

"Demek Kane'in kıskançlık krizlerinin giderek daha korkutucu bir hal düşünen tek kişi ben değilim," dedim.

Benito, "Daha da kötüye gidiyorlar," dedi.

Rafael başımın üstünü öperek, "Eğer Asher'ın sırtlanı olmasaydı, Kane değer verdiğim birine zarar vermeden önce daha kalıcı bir şeyler yapılması için ısrar edebilirdim," dedi.

"Hatta sana katılıyorum. Kane'in yanlış kişiye öfkelenmesine izin vermek ve doğanın akışına bırakmak dışında bir şey yapmamıza bile gerek yok," dedim, "tabii Kane ölürse Asher da onunla birlikte ölebilir."

Rafael, "Asher'in terapisini bu kadar ciddiye alması takdire şayan Anita, ancak terapiden önce kendini Kane'e bağladı," dedi.

Benito, "Terapiyi ya da ilaç tedavisini onaylamıyorum ama Asher'in ilaç tedavisine başladığından beri geçirdiği değişim etkileyici." dedi.

"Ben de mutluluk hapı bulmaya pek inanmıyorum," dedim, "ama Asher'daki farkı görünce, bazı şeyler için bunu yeniden düşünmem gerekebilir."

Rafael, "Anladığım kadarıyla bu biyokimyasal bir dengesizlik," dedi.

"Evet, bu da Asher'ın yaptığı bazı şeylere gerçekten engel olamadığı anlamına geliyor."

"Jean-Claude'un Asher'ı sevgilisi olarak geri alması konusunda ne hissediyorsun?" Rafael başımın üstünü tekrar öperek söyledi.

"Jean-Claude'un benden Asher'ı geri almamı isteyip istemediğini öğrenmek istiyorsan, bu konuyu konuştuk. Nathaniel ve ben de bu konuyu konuştuk."

Yüzümü görebilmek için bizi soyunma odalarının dışına çevirdi ve "Asher hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu.

Duygularımı ve onlar hakkında ne kadar konuşmak istediğimi çözmeye çalışırken o büyük kahverengi gözlerden başka tarafa bakmak zorunda kaldım. "Onu bazı açılardan özlüyorum, ama ben şuna inananlardanım.

Birinin en kötü halini hak etmiyorsanız, onu en iyi haliyle hak etmiyorsunuz demektir ve ben de onun en kötü haliyle başa çıkamam."

Rafael parmağını çenemin altına koydu ve yüzümü nazikçe kaldırdı. kendi kahverengi gözlerimi görebiliyordu. Kahverengi gözleri ve siyah saçları tıpkı benimki gibi Meksika mirasından geliyordu. Ben Alman babamın

Solgun bir tenim vardı ama geri kalan her şeyim anneme aitti, bana öyle söylendi ve fotoğraflar da öyle gösterdi. Annem ben sekiz yaşındayken ölmüştü.

Onu o kadar çok hatırlamıyordum ve hatırladıklarım da öldüğünde olduğum çocuğun süzgecinden geçiyordu; bu da resimler olmadan ona benzediğimi asla göremeyeceğim anlamına geliyordu.

Rafael de benim ailem gibiydi, bu ülkede doğan ilk kuşak. Ben ikinci kuşaktım. İkimiz de kendimizi Amerikalı olarak görüyorduk ve çoğu insan benim Hispanik kökenli olduğumun farkında bile değildi. Söyledikleri gibi, sarışın üvey annem için asla yeterince solgun olmasam da, geçebilirdim, ama bu başka bir zaman için üzücü bir ırkçı hikayeydi.

Rafael'in yüzüne baktım, saçları ve gözleriyle uyumlu koyu kahverengi bir teni vardı. Ne olduğunu saklayamıyordu ve ben de saklamaya çalışmadım, sadece bir şey beni düşündürene kadar bunu düşünmedim.

Jean-Claude ile düğünü planlamak beni ailem hakkında daha fazla düşünmek zorunda bıraktı; şimdiye kadar babam benimle koridorda yürümeyecekti, çünkü bir vampirle evleniyordum, bu da demek oluyordu ki
Katolik Kilisesi'nin gözünde kendimi sonsuza dek lanetliyordum. Ailem dindar Katoliklerdi.

"Gözlerinden çok ciddi düşünceler geçiyor," dedi. Başımı salladım. "Paylaşmaya değecek bir şey yok."

Bana tüm yarı ciddi insanlarımın sonunda sahip olduğu bakışı attı, bunun hiçbir şey olmadığını söylediğimde bana inanmadıklarını söyleyen bakış.
"Asher'ı seviyorsanız sorun yok. Hiçbirinizin onda ne bulduğunu anlamıyorum ama anlamak zorunda da değilim, o benim sevgilim değil."

"O benim de sevgilim değil," dedim ve biraz fazla mı itiraz ediyorum diye düşündüm.

Rafael de aynı şeyi merak ediyormuş gibi bana baktı, bu beni kızdırdı ve yüzümü geri çekmeme neden , böylece onun eline yaslanmıyordum.

Benito, "Madem senin için bu kadar önemsiz, o zaman Asher'in yerel washyenalar arasında yarattığı karışıklık yüzünden neden Rafael'in hayatını riske atıyorsun?" dedi.

"Benito, bu senin haddin değil ..." Rafael söylemeye başladı.

"Benim değilse kimin, kralım? Sizi güvende tutmak benim yeminli görevim, ancak sizin için zorluklarla mücadele edemem. Eğer Anita seni onun faresi yaparsa, herhangi bir rakibe karşı galip gelebilecek kadar güç kazanırsın."

"Neden bu kadar çabuk başka bir rakip buldun?" Ben sordum.

Rafael'in gözlerinde ne göreceğimden emin değilmiş gibi bakışlarını benden kaçırma sırası ondaydı. Atletini tuttum ve onu kendime doğru çekmek için kullandım. "Daha iki hafta önce şehir dışında bir düelloya katıldın. Sen iyi bir kral, büyük bir lidersin, bu neden bu kadar çabuk sana meydan okuyor?" Kurtadamlar, yani Rodere'ler arasında yönetime talip olan herhangi bir kişinin bunun için bir neden göstermesi ve bu nedenin kurtadamların oylamasına yetecek kadar mantıklı gerektiğini öğrenmiştim. Eğer bir
Rakibin dövüş için sahte bir nedeni varsa, o zaman nedenin krallarını riske atacak kadar iyi olmadığı yönünde oy kullanabilirler.

"Söyle ona, Rafael," dedi Benito.

"Burada kral benim, sen değil!" Öfkesi, canavarını bir ısı çizgisi gibi tenime getirdi. Onu bırakıp geri çekilmek zorunda kaldım, böylece birkaç derin ve eşit nefes alabildim. Gerçek anlamda şekil ama hâlâ içimde canavarları taşıyordum ve bunlardan biri de fareydi.

"Sen benim kralımsın, ama onun neler olduğunu bilmesi gerekiyor."

"Biriniz bana söylesin, çünkü bu beni germeye başladı." Rafael Benito'yu işaret etti. "Ona söylemek istiyorsan, söyle."

Benito sanki bunu beklemiyormuş gibi irkilmiş görünüyordu ama hemen toparlandı ve bana çok ciddi gözlerle baktı. Her ne söyleyecekse, hoşuma beklemiyordu. "Bu meydan okumanın nedeni, Rafael'i aranan fareniz yaptığınızda, Birleşik Devletler'deki tüm kurt farelerinin Rafael'in kölesi olacağından korkmaları.
Jean-Claude'un insan hizmetkârı olarak seninle olan bağları sayesinde vampirler." "Buradaki yerel klan bunun doğru olmadığını bilir," dedim.

"Ama ben artık sadece St. Louis klanının kralı değilim. Bu ülkedeki tüm weratların kralıyım, bu yüzden hepsi oy veriyor."

Ona kaşlarımı çattım. "Bu akşamki dövüş için tüm kurtadamlar nasıl oy kullanacak?"

"İnternet bir anket oluşturduk," dedi. "Oylama nasıl gidiyor?"

"Kaybediyorum."

"Tanrım, sanırım beni ya da Jean-Claude'u şahsen tanımıyorlarsa endişelenmelerini anlayabilirim. Bizim şeytani piçler olmadığımıza dair hiçbir fikirleri yok."

Rafael, "Bizim yasal celladımız olarak ününüzü biliyorlar ve Colorado'da bir zombi ordusu kurduğunuzda insanların çektiği videoları gördüler," dedi.

"Kötü büyücünün önce ölümsüzler ordusunu kurduğunu ve onu durdurmak zorunda kaldığımı söylersem, bu durumu daha iyi yapar mı?" Gülümsedim, umarım küçük olduğum gerçeğine oynuyordum ve eğer buna tenezzül etmeye istekliysem, sevimli olabilirdim. Yıllarca bundan nefret etmiştim ama hayatımdaki bazı kadınlar bana kadınsı cazibenin sadece seksle ilgili olmadığını, sevimliliğin de başlı başına bir süper güç olduğunu öğretmişti. Keşke bunu yıllar önce ya da kullanmaya tenezzül etseydim.

Rafael güldü ama Benito daha sert bir yapıya sahipti. "Ünün korkutucu, Anita. Eğer Rafael'in arkadaşı olsaydın
onu güçlü kılacak, ama sen Jean-Claude ile nişanlısın, bu ülkenin vampir kralının kraliçesi . Bu halkımızı korkutuyor."

"İçimde vampir kadar şekil değiştiren büyüsü de " dedim.

"Ama sizi zombilerinizle birlikte internette, telefonlarıyla sizi çeken insanlardan gördüler. Sizi nişan videosunda Jean-Claude'un kolunda gördüler ve röportajlar arttıkça

Düğün yaklaşıyor ama sen şekil değiştirmiyorsun ve seni bizimle görmediler. Micah'ın kralının leopar kraliçesi olarak gücünü hissetmediler. İçindeki farenin çekimini hissetmediler. Rafael aracılığıyla onlardan beslendiğini hissediyorlar ve bu onları çok korkutuyor."

"Sanırım bu şimdiye kadar senden en uzun konuşma," dedim. "Rafael için konuşmalıyım, çünkü o konuşmayacak."

"Bu şekilde zorlaman için tehdidin ciddi olması lazım Benito. Bu yeni adam gerçekten iyi bir dövüşçü falan mı?"

Benito başını salladı.

"Ne kadar iyi?" Ben sordum.

"Kralım ve dostum için korktuğum kadar iyi." Bu beni korkuttu çünkü Benito bu şekilde konuşmazdı.

"Dövüş çukurunda bana bu kadar az mı güveniyorsun?" Rafael sordu.

"Çok iyisiniz, inanılmaz derecede iyisiniz kralım. Bugün çok vahşiydin. uygulama."

"Ama benim Hector'a karşı kazanacak kadar güçlü olduğumu düşünmüyorsunuz." "Bence kazanabilirsin, ama oylama senin aleyhine sonuçlanırsa, o zaman tüm

Bir sonraki rakibin yapması gereken aynı bahaneyi kullanmaktır ve size defalarca meydan okuyabilir. Hiç kimse buna dayanacak kadar iyi değildir; sonunda herkes kaybeder. Birinci hatta üçüncü kana kadar olan bir dövüşte bu bir itibar kaybıdır ama ölümcül değildir."

"Taç için yapılan dövüşler sadece üçüncü kandan olanlara mı zorluklar mı?" diye sordum. Rafael'in ön koluna işlenmiş siyah taca bakmaktan kendimi alamadım. Bu, Rodere'ler arasında krallığın işaretiydi ve St. Louis klanına adını vermişti: Kara Taç Klanı.

Benito sadece başını salladı.

"Sohbet ederken bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Evet," dedi Benito.

"Hayır," dedi Rafael.

"Benito," dedim.

"Lütfen kralım, dostum, en kutsal kurallarımızdan çiğnediğinizi bilmeli."

"O şekil değiştirmiyor, o gerçek bir werat değil, bu yüzden kural geçerli değil."

"Biri bana kuralı söylesin, böylece benim için geçerli olup olmadığına karar verebileyim."

İki adam birbirlerine ters ters baktı. Claudia koridorun sonundan seslendi. "Anita bilmeyi hak ediyor." Kane'in yanında olup olmadığını görmek için baktım ama yalnızdı. Ona baktığımı görmüş olmalı ki ekledi: "Helios Kane'e yeni bir ağırlık rutini uyguluyor. Yanlarında fazladan iki muhafız daha var. Hepsi gün boyunca ağırlık kaldıracak ve Kane'in yanında gerekirse ona destek olacak yeterince insan olacak."

Benito, "Eğer Kane Anita için bu kadar tehlikeliyse, ," dedi.

"Asher'ı öldürme riskini göze alamayız," dedim.

"Ama Rafael'i öldürme riskini göze alacaksın," dedi.

"Benito, yeter," dedi Rafael.

Claudia, "Lütfen Rafael, lütfen, Anita'nın bilmesi gerekiyor," dedi.

Claudia hiçbir şey için kimseye yalvarmadı. Midem aniden endişeyle doldu. Sonra Benito ve Rafael'in bana zaten yeterince ipucu verdiklerini fark ettim. "Saldırıdan kurtulan birkaç kişi ya da garip kazalar dışında Rodere'nin bir parçası olmanın tek bir yolu olduğunu biliyorum. Bunun için savaşmalısın. Bunun benim için geçerli olduğunu düşünmemiştim çünkü Rodere'ye katılmayı ben istemedim."

Claudia, "Evet, eğer bizden biri olmak isteyen normal bir insan olsaydın, bıçakların olurdu ve yarı canavar formunda bizden biriyle savaşırdın" dedi.

"Dövüşme Claudia," dedi Rafael, "sadece birimiz onları üç kez kana bulamadan önce bir kez kan akıt."

Rafael'in bunu bir dövüş olarak görmemesi ilginçti, ama ben bunu tartışmadım, sadece "Hepinizin bu kadar kötü dövüşçüler olmanızın nedenlerinden biri de bu, çünkü klana girmek için bile öyle olmanız gerekiyor" dedim.

Benito, "Kesinlikle, ama kralımız sizi bir leopar, bir aslan ya da sevgilisi olan başka bir hayvan grubu gibi getirdi," dedi.

"Bu benim gönüllü olarak tek Therianthropy formu, diğerlerinin hepsi kazaydı ya da saldırıydı."

Rafael, "Yeni siyaseten doğru kelime dağarcığından nefret ediyorum," dedi. "Likantropinin sadece kurtadam anlamına geldiği düşünülüyordu, ama Therianthropy tüm formlar demektir," dedim.

"Kelimelerin ne biliyorum, ama hepimiz şunu anladık *Lycanthrope* hepimiz için bir jenerik haline gelmişti."

"Therianthropy de oldukça basit," dedim.

"Evet, ama sosyal adalet savaşçıları bununla da kalmadı, hepimiz için yeni isimler yaratmak zorunda kaldılar. Arouraiothropy imkansızdır

ve çoğumuz bir telaffuz üzerinde bile anlaşamıyoruz."

"Yeni kelime dağarcığının saçma olduğuna katılıyorum, ancak bir şerif olarak bunu kullanmak zorundayım, yoksa ceza alırım."

"Şimdiden yazıldın mı?" Claudia sordu. "Evet."

"Kim tarafından? Çünkü şikâyet eden bizden biri değildi," dedi Rafael.

"Başka bir şerif," dedim.

Benito, "Eğer Anita çukurlarda bizden biriyle ilk kanı dökmek için savaşırsa, o zaman yerini hak etmiş olur ve bu da zorlukları yavaşlatır," dedi.

Claudia, "Onun koruması olarak aynı fikirde değilim,"

dedi. "Onu koruyorsun ama Rafael'e hizmet etmeye

yemin ettin."

"Eğer bizi Anita'yı çukurda dövüştürmeye zorlamalarına izin verirsek, düşmanlarımız bizi Anita'yı gerçek bir dövüşe zorlamak için manevra yapabilirler.

savaş. Bizden birine karşı değil, sunulan şansı değerlendirip Anita'ya kötü bir şekilde zarar verebilecek türümüzden birine karşı."

"Onlarla savaşan insanı izin var mı?" diye sordum. "Hayır," dedi

Claudia ve Benito.

Rafael, "Ancak werat, insanın üçüncü kanı çekmesini talep etme hakkına sahiptir," dedi.

"Kaybedersem ne olur?" Ben sordum.

"Normalde bizden biri olmanıza izin verilmezdi. Eğer bir sonraki dolunayda mağlup insan dönüşmezse, o zaman her şey biter," dedi Rafael.

"Peki ya yenilmiş bir insan dönerse?" diye sordum. "Avlanırlar ve

öldürülürler," dedi Benito.

"Çünkü bunu hak etmediler," dedim.

Başını salladı.

Rafael, "Bizim yolumuz bu," dedi.

", , yani kaybetsem bile bana bir şey olmaz."

Rafael, "Jean-Claude savaş çukurlarımızın kumlarında kendini riske asla izin vermeyecek," dedi.

"O henüz benim patronum değil," dedim.

Rafael gülümsedi. "Kimsenin senin patronun olacağından emin değilim, Anita Blake, ama aramızda ittifakları, krallık düellolarını durdurmayacak bir şey için riske atmak istemem."

"Bu, Rodere'nin yöntemlerini hâlâ ve Anita'nın bizim yöntemlerimize saygı duyduğunu gösterecektir. Bu, Micah ve leoparları uğruna kültürümüzü terk ettiğinize dair bazı kötü korkuları yatıştıracaktır," dedi Benito.

"Neden özellikle Micah?" Ben sordum.

Benito, "Tüm hayvan gruplarını bir araya getiren Koalisyonun başkanı olarak ülkeyi dolaşıyor," dedi.

"Evet, Micah insanlarla Therianthrope'lar ve tüm şekil değiştiren türleri arasında daha iyi ilişkiler kurulmasını savunan bir poster çocuğu," dedim.

"Halkımdan bazıları Koalisyon'un başında benim olmam gerektiğini düşünüyor."

Rafael'e baktım. "Koalisyon için neredeyse Micah çok seyahat ediyorsun."

"Ancak hala bu kurumun başında değilim, bu da bazılarının benim onun ikinci adamıyım. Ben nasıl tüm kurtadamların baş kralı olduysam, Micah da tüm hayvanların baş kralı oluyor."

" sen yönetiyorsun. Micah, yardımını istemediğiniz sürece rodere işlerinden uzak durur."

"siz de biliyorsunuz, ben de biliyorum ama halkım arasındaki korkaklar buna inanmıyor ve düşmanlarım korkaklara benim Micah ve sevgilisi Jean-Claude için bir kukladan başka bir şey olmadığımı söylüyor."

"Onlar sevgili değil," dedim otomatik olarak, ama kimsenin buna inanmasını beklemiyordum. Birinin bir şey yapmadığını kanıtlayamazsınız, özellikle de bu gerçekten iyi bir söylentiyse.

"Burada duran herkes bunu biliyor," dedi Rafael.

Benito, "Sorun Micah'nın Jean-Claude'u beceriyor değil, düşmanlarımızın Rafael'in onu becerdiğini söylemesi," dedi.

Gözlerimi ona diktim. "Bu yeni bir söylenti," dedim.

Üçü de başlarını salladı.

"Tamam, bu benim için yeni."

Benito, "Rafael sana ve Jean-Claude'a daha da sıkı bağlanırsa, hepimizin onun olacağı fikrini güçlendiriyor," dedi.

"Jean-Claude tecavüzden hoşlanmaz," dedim ve kafamda, yüzyıllar boyunca daha güçlü vampirlerin ellerinde çok fazla ve çok sık acı çektiğini düşündüm; bu onu istemediği bir yerde kendini zorlamaktan zevk almaz hale getirmişti, ancak kuşkusuz yaklaşık altı yüz yaşındaydı, bu yüzden baştan çıkarma fikri biraz daha azdı.

Politik olarak doğru, ama tecavüz etmedi. Son eylem yapılmadan önce bir yerde kişinin evet demesi gerekiyordu.

Rafael, "Jean-Claude'un ne kadar adil olduğunu bir kez daha gördük ama düşmanlarımız görmedi," dedi.

"Rafael'i *moitié bête*'in yap, Anita. Ona ortak düşmanlarımızı öyle bir yenecek kadar güç ver ki
Benito ona meydan ," dedi. "Neden
biliyorsun."

Rafael, "Çünkü Narcissus, sen onu sırtlan yapmadan önce beni sıçan yaparsan Kane'i öldürmeye yemin etti," dedi.

"Bu da Asher'ı öldürme riski taşıyor," dedim.

Benito, "Tekrar söylüyorum, Rafael vampirden daha önemli," dedi.

Rafael, "Bu sizin bir karar değil," dedi.

"Bekle, eğer Rafael'i farem yaparsam, bu daha fazla
Bu geceki dövüşle aynı sebepten dolayı mı? Yani bundan sonra Jean-Claude'a gerçekten daha yakından bağlı olacak."

Benito, "Daha sonra ona meydan okuyacaklar, ancak yeni güç seviyesinin bir rakibe neler yapabileceğini , bu düelloların sonu olacak" dedi.

"Bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yok, Benito," dedi Rafael. "Ben
bundan eminim."

"Şu Asher meselesi," dedim.

"O zaman Narcissus'u sırtlanınız, Rafael'i fareniz yapın. Sen çoğu vampir gibi değilsin Anita, içinde ne kadar canavar varsa o kadar *moitié bêtes'e* sahip olabilirsin."

Kanla beslenmediğim için vampirlik meselesini tartışmak isterdim ama ya öfke ya da şehvetle beslenmem gerekiyordu, yoksa iyileşmeyi de bırakıyordum. Vampirin yasal tanımını yapmadım ama o zaman hiçbir enerji vampiri yasal kriterlere uymuyordu. "Kendimi Narcissus'a bağlamak istemiyorum, Asher'a karşı neredeyse onun kadar çılgın bir saplantısı var.
Kane öyle, yani hayır teşekkürler. Bu kadar dramatik bir lamanın sonsuza kadar bana bağlı kalmasını istemiyorum."

"O zaman Narcissus'a bunu söyle ve bizimle olan anlaşmanı mühürle, Anita," dedi Benito.

"O kadar basit değil, Benito."

"Eğer karmaşıklaştırmazsanız her şey basittir" dedi.

Buna ne diyeceğimden emin değildim çünkü Rafael, "Bu gece öpücüklerini ve daha fazlasını yanımda götüreceğim. Ben istemiyorum

sahip olabileceğimiz zamanı tartışıyoruz."

"Gerçekten endişelisin," dedim yüzünü inceleyerek.

"Vücudunu bir kalkan gibi hissederek savaşa girmeme izin ver. Rakibim seni tenimde koklasın. Bırak dudaklarımdaki nefesin onu da sarhoş etsin." Yüzüme dokundu, öpmek için kaldırdı. Ne yapabilirdim ki? Onunla yarı yolda buluşmak için parmak uçlarımda yükseldim.

Öpücükten uzaklaşarak, "Plan hâlâ bu, ama hep birlikte çalışacak, temizlenecek ve sonra da ... randevumuzu alacaktık.
Dövüşten önce." Aslında bir randevu değildi, ama en azından Benito ve Claudia'nın önünde buna bir ilişki ya da sevişme randevusu demekten kendimi alamıyordum.

"Çok verimli olabilir ve duşu birlikte kullanabiliriz. Temizlenir ve randevumuza erken başlarız."

Micah ve Nathaniel'in şu anda kendi "randevularını" ve Jean-Claude'un bazı yaşlı vampirler ve şekil değiştirenlerle başlattığı kılıç dersinde olduğunu biliyordum. Aslında, birlikte vakit geçirebileceğim herkes ya egzersiz yapıyor, ya çalışıyor ya da
aksi takdirde meşgul.

"Diğer sevgililerinizden biri sizi başka bir yerde beklemiyorsa," dedi Rafael. Bunu söylerken neredeyse tarafsız olmayı başarmıştı.

"Hayır, temizlik dışında planlanmış bir şey yok ve haklısın, duşu paylaşmak verimli olur ve su tasarrufu sağlar." Bunu söylerken ciddi olmaya çalıştım ama sonunda bir gülümseme belirdi.

Karşılığında verdiği gülümseme evet demeye değerdi. Tüm kasvet ve kıyameti kovdu ve onu mutlu görünmeye bıraktı. El ele duşlara doğru yürümeye başladık ve bu sefer hiçbir şeyi tartışmak için durmadık.

3

RAFAEL ve BEN el ele tutuşmuş romantik bir şekilde duşlara yaklaşırken erkek sesleri duyduk ve duş alan tek kişinin dördümüz olmadığını fark ettik. Tek başıma , Nathaniel ve Micah ile paylaştığım odadaki duşu ama başka bir erkeğin kıyafetlerini çıkarmayı planlarken onların duşunu kullanmak biraz garip geldi. Ayrıca, randevularında nerede olduklarından emin değildim ve Micah hala görünürde bir kız olmadan sadece ikisinin olmasıyla ilgili sorunlarını çözmeye çalıştığından, randevularını bozmak istemedim. Nathaniel
Kane'in beni Asher için yapmaya çalıştığı şeyi Micah için yapmaya çalışıyordu - cinsel yönelimini değiştiren tek kişi, ancak bu durumda Micah Nathaniel'e aşık olana kadar heteroseksüeldi.

"Sorun nedir?" Rafael sordu.

İlerlemeyi bıraktığımı fark ettim, bu yüzden kollarımız aramızda gerilmiş halde biraz önümdeydi. "Duşlar romantizm için biraz kalabalık."

Sanki suyun sesini ve iyi huylu bir şekilde erkek seslerini yeni duymuş gibi başını kaldırıp baktı. "Bizler hayvanız Anita, çıplaklığı fark etmeyiz" diyen Claudia'ydı.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hepiniz bunu söyleyip duruyorsunuz ve çoğu zaman da doğru, ama tek gereken bir gardiyanın odadaki çıplak kızı fark etmesi.
oda ve aniden cehennem gibi garip."

"Kim fark etti ve seni rahatsız etti?" diye sordu ve sesi yine o tatbikatçı/cehennemden gelen patron/derin boka batmış ebeveyn tonuna geri döndü.

"Kurt adam, Ricky," dedim.

"Bu yüzden onu kovduk," dedi.

"Muhafızlarımızın bir parçası olacak kadar da iyi değildi," dedim.

"Daha iyi olmak için yeterince sıkı çalışmadı," dedi.

"Hayır, o da neredeyse Kane kadar mızmızlandı," dedim.

"Eğer Ricky gittiyse, neden bu kadar endişelisin?" Rafael sordu.

"Oradaki diğer insanlarla birlikte duş alabilirdim ve aldım da, ama Sen ve ben birbirimizi kıyafetlerimizden çıkaracak ve duşta en azından ön sevişme yapacaktık. Seyircileri sevmiyorum."

"Ben de öyle, ama perdeli kapalı duşlardan birini kullanabiliriz," dedi.

"Claudia'nın da söylediği gibi, siz hayvanlarsınız, yüzden sorun sadece görme değil. Çoğunuz için koku almak ve işitmek en az görmek kadar yakın."

Perdeli duş kabinlerini seviyordum ve bu yalnız değildim. Erkeklerle birlikte duş almaktan hoşlanmayan kadınlar arasında sadece ben değildim. Hatta birden fazla kez geldiğimde perdeli kabinlerde erkekleri bulmuştum. Erkekler sandığınızdan daha fazla mahremiyet isterler, ya da en azından bazıları öyle. Mütevazı olan sadece kadınlar değil; bir başka çifte standart daha ortaya çıktı.

Bana doğru bir adım attı ve hala kenetli olan ellerimizi kullanarak beni bir kucaklamanın içine çekti. "Bu doğru, ama bugün sahip olabileceğim kadarını istiyorum, Anita. Perdeli duşları kullanmaya hazırım."

Boştaki elimi atletinin üstünden görünen göğsüne koydum. Teni pürüzsüz ve sıcaktı, teri çoktan kurumuştu. "Diğer bir şey de, diğer gardiyanlar odadayken seks yapmanın onlar için de uygun olup olmadığını merak etmelerine neden olabilir."

"Sana yaklaşmaya cesaret edemezler," dedi Rafael.

"Muhtemelen hayır, ama diğer kadın muhafızlar duşlarda daha zor anlar yaşayabilir."

Claudia, "Hiçbir sorun yaşamayacağım," dedi.

"Senden ve benden farklı nedenlerle korkuyorlar ama diğer kadın muhafızların çoğundan korkmuyorlar. Ayrıca biz de herkesi buradaki umumi duşlarda seks yapmaya mı teşvik ediyorsunuz?"

Claudia, "Sen ve senin ... adamlarından biri için bu ilk kez olmazdı," dedi ve sonra neredeyse utanmış gibi göründü ki bu pek sık olmazdı. O da çoğu koruma gibiydi; müşterilerinin yaptığı hiçbir şey onları korkutmazdı.

"Evet, ama o zaman sadece Nicky ve olmamızı sağlamıştın ve neredeyse onu öldürüyordum," dedim kaşlarımı çatarak.

Rafael bana daha sıkı sarıldı. "Ben senin Drakula'nın Gelini değilim *ardeur* tarafından hayatım kurutulsun, Anita."

"Ve *ardeur* üzerinde o zamanlar sahip daha iyi bir kontrole sahibim," dedim.

Benito, "Diğer herkesi dışarı atabiliriz," dedi.

"Duşun ortasındalar," diye itiraz ettim. "İçeri girip hepsine acele etmelerini ve bitirmelerini söyleyeceğim." Claudia başıyla onayladı. "Evet, öyle yap."

Benito yanımızdan geçmeye başladığında, "Dur, hayır," dedim. Döndü ve bana baktı.

"Sorun nedir, Anita?" Rafael sordu.

"Onları grup duşlarından kovmak, ne bileyim, çok kaba bir davranış gibi görünüyor."

Rafael güldü ve beni alnımdan öptü. "Onların hem patronu hem de kraliçesi olduğunu unutup durman sevimli."

Ona kaşlarımı çattım. Çoğu kısa boylu insan kendisine *sevimli* denmesinden nefret eder; hatta *sevimli* bile sorunlu olabilir. "Ben onların patronuyum, ama teknik olarak Jean-
Claude maaşlarını ödüyor, yani onların işvereni ve ben henüz bir kraliçe değilim, Jean-Claude ile evlenene kadar da olmayacağım."

"Sen kaplanların kraliçesisin," dedi.

"Bu sadece tüm kaplanların annesi olarak anılmaktan hoşlanmadığım içindi," dedim.

"Eski Harlequin muhafızlarının çoğu sana karanlık kraliçeleri diyor," dedi Benito.

"Bir kraliçenin peşinden alışkınlar, binlerce yıldır Tüm Karanlıklar Kraliçesi'nin seçkin muhafızları olarak çalışıyorlar." Onun adını söylediğimde ürperdim. Eski konseyin vampir kraliçesini öldürmüştüm, tabii bedeni olmayan bir şeyi öldürebilirseniz. Onu insani ve insanlık dışı olarak mümkün olduğunca ölü bir şekilde öldürmüştüm.

Claudia, "Anita onları karanlık kraliçeleri olarak adlandırmaktan vazgeçirmeye çalıştı," dedi.

İçimi çektim ve Rafael'in bedenine biraz yaslanarak yanağımı onun atletine ve altındaki sertliğe yasladım. "Çoğunun bana kötü kraliçe demesini engelledim."

Bana sıkıca sarıldı ve başımın üstünü öptü. "Özür dilerim Anita, seni huzursuz eden bir konuyu gündeme getirmek istememiştim."

"için iyi bir kelime," dedim, başım hâlâ göğsündeydi. *Korkmanın* daha iyi bir kelime olduğunu yüksek sesle söylemedim. Bedenimi ele geçirip kendisi için kullanmaya çalışırken, Tüm Karanlığın Annesi'ni özünü emerek öldürmüştüm. Bu bir nevi hareketsiz bir cismin durdurulamaz bir güçle karşılaşmasıydı ve çoğu insan onun üzerine bahis oynuyordu. Belki de ilk vampirdi, o kadar yaşlıydı ki orijinal bedeni kaybolmuştu ve sahip olduğu son beden

başarılı bir şekilde sahip olduğu bir bedendi. Bu beden ona suikast düzenlemek için tutulan bir grup paralı asker tarafından havaya uçurulmuştu ama tek yaptıkları onu bin yıl boyunca hapseden bedeni yok etmek olmuştu. Yeni bir beden bulmak için bir kabus gibi dolaşması için onu hapishanesinden serbest bırakmışlardı. O benimkini istemişti.

Rafael saçlarımı okşadı ve mırıldandı, "O öldü ve gitti, Anita. Ondan korkmana gerek yok."

Kollarının çemberinden çıktım. "Onun rüyalarını ya da bedenini ele çalışmasına hiç izin vermedin."

"Çok haklısın," dedi; yüzü , makul ve boştu, hissettiklerini ve düşündüklerini gizliyordu.

"Senden özür dilemem gerektiğini hissediyorum ama nedenini bilmiyorum," dedim.

Çok küçük bir gülümseme verdi ama gözleri hüzünlüydü. "Eğer gerçekten bir centilmen olsaydım, ayrı ayrı duş alırdık ve ben de Bu geceki savaş, ama seninle birlikte olmayı bu tür oyunlar oynamayacak kadar çok istiyorum."

"Ben de seni istiyorum, Rafael," dedim, çünkü biri bu tür bir cazibe ilan ettiğinde söylemeniz gereken şey budur. Tıpkı biri *seni seviyorum* dediğinde *olduğu* gibi; eğer uzaktan da olsa doğruysa karşılık vermeniz gerekir, tabii modern flört konuşmalarının en tuhafı olan, bunun aşkla ilgili olmadığını açıklamaya çalıştığınız konuşmayı yapmak istemiyorsanız.

"Sözlerinizin sadece yüz değerini alabilirim, onlarla eşleşip eşleşmediğini görmek için yüzünüzü arayabilirim, çünkü zihninizi okuyamam, duygularınızı hissedemem."

"Duygularımın kokusunu alabilirsin, tüm şekil değiştirenler alabilir," dedim.

"Şu anda şehvet hissetmediğini biliyorum, çünkü haklısın, kokusunu senden alırdım."

Utanmış ya da rahatsız görünmemek için mücadele ettim. Yere baktım ve sonra başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorladım. "Duygularının kokusunu alamıyorum ama yüzünü okuyabiliyorum ve sen de pek şehvetli hissetmiyorsun."

"Buna katılmıyorum ve eğer bugün başka bir gün olsaydı, diğer erkeklerle duş aldığınız odada ya da belki Jean-Claude'un odalarında bulunan o büyük küvette duş almanıza izin verirdim, ama bugün başka bir gün değil. Seni bir erkeğin bir kadını istediği gibi istiyorum, ama aynı zamanda bana *ardeur* beslemeni de istiyorum."

"Bu seni bu geceki dövüş için zayıflatmayacak mı?"

"Sadece benden beslenseydiniz belki ama bana kral diyen herkesin gücünden besleneceksiniz. Eğer bu son kez olacaksa, Jean-Claude'un halkınızla paylaşması için bizden mümkün olduğunca fazla güç almanızı istiyorum."

Koluna dokundum, yüzünü inceledim, onu okumaya çalıştım. "Bu gece kazanacağınızı düşünüyor musunuz diye sordum ve evet dediniz. Kaçırıyor muyum?
bir şey mi var? Doğru soruları sormuyor muyum?"

"O benim otuz yıl önceki halim, Anita. Onun kaybedecek daha az, kazanacak daha çok şeyi var. Benim kaybedecek çok daha fazla şeyim var ve onun ölümü dışında kazanacak hiçbir şeyim yok, ki bunu da istemiyorum. Sanırım senin hepimizi köleleştireceğine inanıyor, seni ve Jean-Claude'u. Beni tahttan indirme amacında haklı. Ben benim olanı savunuyorum ve gençliğin o haklı kefaleti için onlarca yıl geç kaldım."

"Bunun ne anlama anlamıyorum."

Bana gülümsedi, büyük elini yan tarafına koydu, böylece yüzümü elinin ağırlığına ve sıcaklığına sürtebildim. "Tabii ki değilsin, hala o doğru eminliğe sahipsin."

Kaşlarımı çatarak elinden uzaklaştım. "Eskisi kadar değil."

"Hayatının bir sonraki aşamasına geçmeye başlıyorsun, Anita. Vampir celladı ve şimdi de şerif olarak yaptığınız iş yaşlandı.
daha hızlı davranmanı sağlar. Hector klanından başka bir şey tanımıyor. Yerel klan içinde yükselebildiği kadar yükseldi, bu yüzden gözünü benim türüm arasındaki en yüksek koltuğa dikti."

"Otuz yıl önce onun sen olduğunu
söylemiştin." "Hem de çok."

"Peki kaç yaşında?"

"Kaç yaşında olduğumu mu soruyorsun?"

Kuzguni siyah saçlarına, çizgisiz yüzüne baktım. Gözlerindeki bilgeliğe ve sabra bakmasaydım, onu otuz yaşından fazla göstermezdim ama gözleri bunu neredeyse bazı vampirlerin yaptığı gibi ele veriyordu. Yaşlanmıyorlardı ama gözleri sanki yaşlanmanın bedenle ilgisi olmayan yolları varmış gibi, onca yılın ağırlığının yankısını gösterebiliyordu.

"Şekil değiştirenlerin insanlardan daha yavaş yaşlandığını
biliyorum," dedim. Gülümsedi. "Ben ellinin üzerindeyim."

Ben de en az hissettiğim kadar şaşırmış görünmeliydim çünkü güldü. "Üzgünüm, sadece... Hiç tahmin etmezdim."

Beni bir kez daha kucakladı, hâlâ gülüyordu.

Claudia, "Sizin için duşları temizleyeceğiz," dedi ve Benito'yla birlikte girişe doğru ilerlemeye başladılar ama aceleyle giyinmiş muhafızlardan oluşan küçük bir kalabalık dışarı çıkıyordu. "Anita, Rafael, Claudia," diye mırıldandılar ve birkaçı Benito'dan söz etti ama o ne patronlarıydı ne de
Onları eğiten insanlar ya da herhangi kral. , tüm iyi korumalar gibi, ihtiyaç duyulana kadar görünmez olmanın işin bir parçası olduğunu biliyordu.

"Sanırım bizi duydular," dedim, Rafael ve benim sadece duşları bize vermelerini isteyebileceğimizi söylememizin bunu yapmaları için yeterli olduğu gerçeği hakkında ne hissettiğimden emin değildim, yoksa Claudia ve Benito onları temizlemeye mi başlamıştı? Claudia'nın çoğunun gözünü korkuttuğunu biliyordum ve eğer Benito göründüğü kadar korkutucu olmasaydı, Rafael'in ana koruması olmazdı.

Uzun boylu, atletik erkeklerin ellerinde giysiler ve
Silahlar durdu, Rafael bana elini uzattı. "mi?" "Evet "ten başka ne diyebilirdim ki?

Claudia, burada evler kadar güvende olmamız gerektiği , önce kapıdan geçmek için ısrar etti. Orada
tartışabilirdim ama o onlardan biri değildi. Benito kralının ve arada benim arkamdan ama bayraklar çekilirse kimi koruyacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama Claudia vardı, yani iyiydim.

4

Gerçi DUŞLAR tamamen boş değildi; Pierette hâlâ içerideydi, siyah saçları hâlâ nemliydi ve tek giysisi herkes için orada tuttuğumuz büyük boy havlulardan biriydi. Havlular Claudia gibi 1.80'e yakın boydaki insanları örtmek için tasarlanmıştı, bu yüzden benden sadece birkaç santim uzun olan Pierette için havlu onu resmi bir gece elbisesi gibi ayak bileklerine kadar örtüyordu. havluların üst kısmını aşağı katlamak zorunda kaldım, böylece takılıp düşmedim. Tek beden herkese uymuyor.

Pierette tek dizinin üzerine çöktü ve sanki havlu gerçek bir elbiseymiş gibi hareketi zarif göstermeyi başardı. Ben deneseydim yanlış diz çöker ve parlardım, ama o zaman
Zarif olmak için yüzlerce yıl pratik yaptı ve yaptı.

"Kraliçem, Kral Rafael, size nasıl hizmet edebilirim?" Kraliçe kraliçeye baktı.
söylediği için yüz ifadesini bile göremedim, bu da neler olup bittiğini anlamama yardımcı olabilirdi.

"Pierette, sana bu eğilip kalkma işinden hoşlanmadığımı söylemiştim," dedim.

Yüzünü kaldırıp bana baktı ve hiç makyaj yapmamış olmasına rağmen yine de güzeldi. Göz makyajı olmadan da gözleri yüzüne hükmediyordu ama göz kalemi ya da far olmadan gözlerinin kahverengisi
benimkinden ya da Rafael'inkinden daha soluk, daha açık renkliydi. Yüzü Dudakları solgun ama yine de öpülebilir narin bir üçgen çiziyordu ve genelde benimkiyle uyumlu olması için sürdüğü kırmızı ruj yoktu ama şu anda ben de sürmüyordum. Eğilip ona bir öpücük vermeyi düşündüm ama bir şey yapmadan önce neden diz çöktüğünü bilmek . O benim sevgilimdi ve poli grubumuzda olmasından hoşlanıyordum ama bazen kafamı karıştırıyordu.

"Evet kraliçem, ama hem size hem de Kral Rafael'e nasıl yaklaşacağımdan emin değildim, bu yüzden dizlerimin üzerine çökmek başlamak için iyi bir yer gibi göründü." Sanki bu çok mantıklıymış gibi bana baktı.

"Bize ne hakkında yaklaşacaksın Pierette?" Ben sordum.

"Duşta ikinize katıldığım için." Yine neden bahsettiğini bilmem gerekiyormuş gibi söylemişti ve ben de bir ipucu yakalamıştım ama bundan memnun değildim.

Rafael'in bakışlarını yüzümün yan tarafında hissettim ve dönüp kendi bakışlarımla karşıladım. Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve "Neler oluyor Anita?" dedi.

"Bana bir dakika ver, tamam mı?"

Başını salladı ama elimi bıraktı, sanki ayaklarımızın dibinde diz çöken kadınla başa çıkmak için ikisine de ihtiyacım olabilirmiş gibi. "Önce yerden kalk," dedim ve ona elimi uzattım. Elimi tuttu ve hatta birazını almama izin verdi.

Ayağa kalkarken ağırlığını hissettiriyordu, ama benden daha fazla yardıma ihtiyacı yoktu.

Hâlâ el ele tutuşuyorduk ve ben yine onu öpme isteği duydum. Eğer Rafael orada duruyor olmasaydı öpebilirdim, ya da o benim birincil partnerlerimden biri olsaydı, ya da ... oh kahretsin. "Seni öpmek istiyorum Pierette."

Gülümsedi ve bana doğru eğilmeye başladı, ama onu durdurdum, elimi onunkinin içine sokarak bir nevi kolunu tuttum. "Ama önce neden duşta bize katılmayı düşündüğünü bilmek istiyorum."

Bana doğru eğilmeye çalışmayı bıraktı ve şaşkın şaşkın baktı. "Kral Rafael ile yatmak isteyenlerin bunu ona bildirmesi gerektiğini sanıyordum."

"Az önce ne dedi?" Rafael arkamdan sordu.

İçimi çektim, gözlerimi kapadım ve bir sonraki kısmı söylemenin iyi bir yolunu düşünmeye çalıştım; aklıma hiçbir şey gelmedi. Pierette'in elini bıraktım ve dönüp ona baktım. "Ben de neden daha fazla kişiyle çıkmadığını merak ediyordum."

"Benden bıktığını mı söylemeye çalışıyorsun?" sordu, yüzü boştu ama omuzlarındaki gerginliği görebilecek kadar iyi biliyordum.

"Hayır, hiç de değil; Tanrım, bu kafamda çok daha az garip geliyordu. Seninle olmayı seviyorum, seks harika, arkadaşlığımız da her zaman olduğu gibi

Her zaman harikaydın. Sadece benim değil, hepimizin arkasını kolladığınızı biliyorum, tıpkı bizim sizin arkanızı kolladığımız gibi."

"Bu bir 'arkadaş olalım' konuşmasına benziyor."

Bıkkın bir ses çıkardım ve tekrar denedim. "Öyle değil, yemin ederim, ama sen harikasın ve ben senin başka kadınlarla daha ciddi bir şekilde çıktığını ama bu konuda çok özel olduğunu düşünmüştüm."

"Seninle yattığımı mı düşündün?" diye sordu kaşlarını çatarak, açıkça şaşkındı.

"Hayır, hayır, demek istediğim bu değildi. Tamam, poli grubumla sadece benimle seks yaptığın gerçeğini konuştum ve sana daha fazla zaman veremezdim çünkü zaten ilişki açısından aşırı bağlanmış durumdayım, bu yüzden gruba seninle sorun yaşayıp yaşamayacaklarını sordum.
Belki de grubumuzda seninle bu şekilde ilgilenen kadınlarla yatmışsındır."

Daha da şaşkın görünüyordu. "Senden daha fazla seks istediğimi düşünmeni sağlayacak bir şey yaptım mı ya da söyledim mi?"

"Hayır, ama . . . Daha fazla sekse ihtiyacım var. Daha fazlasını isterdim, bu yüzden seninle bu konuyu konuşacaktım ama önce poli grubundaki bazı kadınların bunu sorun etmeyeceğinden emin olmak istedim."

Pierette dizlerinin üzerine çöktü. "Kraliçem, çok üzgünüm, onunla henüz konuşmadınız."

"Hayır," dedim.

Ayaklarımın dibinde kendini daha fazla yere bastırmaya çalıştı ama tam zamanında kolunu yakaladım. "Lütfen sürünme Pierette, bu beni gerçekten rahatsız ediyor. Bunu konuşmuştuk."

Bu sefer ben söylemeden ayağa kalktı. "Gerçekten çok üzgünüm. Onunla konuşmadığınızı bilmiyordum."

"Hepinizle daha iki gün önce konuştum. Rafael'i henüz görmemiştim."

"Her ikinizden de en derin özürlerimi sunarım," dedi.

İçimi çektim ve söz konusu adama geri döndüm. Okuyamadım Yüzündeki ifade çünkü. "Bu gece tacın için dövüşüyorsun; ben olsam bugün bu konuyu açmazdım."

Pierette tekrar aşağı inmeye başladı ama ben "Pierette!" diye bağırdım. Bu onu hareketinin ortasında durdurdu ve havlusuyla orada durdu, gerçekten pişman görünüyordu ve hala sevimli sayılırdı. Başka kadınların sevimli olduğunu düşünmek benim için tuhaftı ama ; bazı erkeklere kızdığım için bir özür borçlu olabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Yıllar boyunca bana şirin ya da sevimli dediklerinde.

"Sizi memnun edemediğim için özür dilerim Kral Rafael." Yüzünden geçen duyguları görememek için gözlerini yere indirerek söyledi.

Gülümsedi. "Çok güzelsiniz ve eminim pek çok açıdan da çok hoşsunuz; lütfen beni tereddüde düşüren şeyin cazibenizin eksikliği olduğunu düşünmeyin."

O zaman ona baktı ve o bakışı biliyordum, çünkü bende işe . Ona şirin görünmeye çalışıyordu, ilginçti. "O zaman anlamıyorum, Majesteleri."

Sanırım başlıktan kaşlarını çattı ama düzeltmedi, belki de o da benim gibi düzeltilmesi gerekip gerekmediğinden ya da doğru olup olmadığından emin değildi. "Anita, evet deseydim bunların şimdi olacağını mı söylüyorsun?"

"Üçümüzün duşu paylaşmasını ve belki daha fazlasını mı kastediyorsun?" diye sordum.

"Evet, demek istediğim buydu."

Omuz silktim. "Dediğim gibi, seninle bu konu hakkında konuşacaktım."

"Yani bu bir evet demek," dedi.

Başımı salladım. "Evet, bu kadar erken olmasını planlamamıştım ama evet."

Başını iki yana salladı. "Bu bir tuzak."

Ona kaşlarımı çattım. "Tuzak nedir?"

"Üçlü ilişki teklifi."

"Um, ne için bir tuzak?" diye sordum.

"Bu teklifi daha önce çıktığım başka kadınlardan da aldım ve bu her zaman bir tuzaktı."

"Bu nasıl bir tuzak?" Ben sordum.

"Ya kız arkadaşım bunu beni aldatıp aldatmayacağımı görmek için bir test olarak kullanıyor ..."

"Eğer seni kendisiyle ve başka bir kadınla üçlü yapmaya ikna etmeye çalışıyorsa bu aldatma değildir," dedim.

"O böyle görmüyordu," dedi. "Bu hiç adil değil," dedim.

Gülümsedi. "Teşekkür ederim, size katılıyorum."

"Bu bir tuzak olurdu," dedi Pierette.

Ona baktım ve sonra birlikte başımızı salladık.

"Ya da üçlü ilişki olur, seks iyidir, o gece her şey yolundadır, ama sabahleyin kadınlardan biri ya da her ikisi de berbat bir fikirdi ve bu bir şekilde benim hatam," dedi Rafael.

"Nasıl senin suçun?" diye sordum.

"Erkek olmak, sanırım, bir şekilde iki kadını isteyecek ve tatmin edecek kadar şehvetli olmak. Bilmiyorum Anita, Pierette, o zamanlar bana pek mantıklı gelmemişti."

"Yani, ne zaman bir kadın sana hem onunla hem de başka bir kadınla yatma şansı sunsa, bu bir tuzak mıydı?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Şey, Pierette benim kız arkadaşım, yani ..."

Başını iki yana salladı. "Bunu denedim, her biriyle geçirdiğim zamanı kıskanmalarıyla sonuçlandı ve hepimiz ayrıldık."

"Çok eşli miydiler?" Ben sordum.

Bunu düşündü. "Hayır, biseksüel ama çoklu değil." "O

zaman senin sorunun buydu," dedim.

"Söylediklerinde ciddi olduğuna inanıyorum Anita, genellikle öylesindir ve teklifin için minnettarım, ama ne kadar iyi başlarsa başlasın her zaman dram, ayrılık ve bazen de şiddetle sonuçlandı." "Ne tür bir

şiddet?" Ben sordum.

"İçlerinden biri beni bıçakladı."

Ona baktım. "Kahretsin, bu ... bana şikayetçi olduğunu söyle. Bir kadın bir erkeğe zarar verdiğinde sırf kız olduğu için görmezden gelinmesi şeklindeki çifte standarttan nefret ediyorum. Eşitlik tam da bu anlama gelir; kötü bir şey yaparsan aynı cezayı alırsın."

Başını iki yana salladı. "O bir biftek bıçağıydı, çeliğinde gümüş yoktu. Polis gelene kadar yara bile olmazdı; ayrıca ben bir kralım ve bir kurt adamım, bu beni zayıf gösterirdi."

"Haklı olduğunu düşündünüz mü? Yani seni bıçaklamadı ama sen onu aldattın mı?"

"Kendi seçtiği kadınla, kendi fikri olan üçlü ilişkinin ertesi sabahı, yatakta üçüncü olarak uyandı. Arkadaşı ve ben öpüşüyorduk."

"Ondan izin aldığını sanıyordun," dedim.

"İkimiz de öyle yaptık ama yataktan üzgün bir şekilde kalktı, ben de onun peşinden gittim ve neyi yanlış yaptığımı anlamaya çalıştım."

"Hangisi ?" Ben sordum.

Gülümsedi. "Sanırım her şey bittiğinde, şikayeti onu önce uyanıkken öpmemiş olmamdı. Beni arkadaşıyla paylaşmak istedi ama arkadaşını daha çok sevmemi istemedi."

"Vay canına, aynı anda iki kadınla birlikte olmaktan neden çekindiğini şimdi anlıyorum. Pierette'in bunu sana bu şekilde söylediği için çok üzgünüm ve bunu atlayabiliriz ya da daha sonra konuşabiliriz ya da seni en çok ne rahatlatacaksa onu yapabiliriz."

"Teşekkür ," dedi.

"Bir saniye, eğer polis bu işe karışmadıysa seni bıçaklayan kadına ne yaptın?"

"Ondan ayrıldım; neden, ona ne yaptığımı düşündün?"

"Çoğu şekil değiştiren grup için kralı öldürmeye çalışmak, resmi bir meydan okuma dışında otomatik bir ölüm cezasıdır."

"Bazı adamlarım tarafından önerildi ama o gerçekten ölmemi istemedi. Kanı görür görmez dehşete kapıldı. Beni affetmem için yalvardı, bana olan aşkını itiraf etti. Sanırım bunda ciddiydi bile."

"İstismarcılar sonrasında hep üzgün olurlar ama bu yine de aşk değildir," dedim.

Yüzümü inceledi. "Onun yaptığını bir erkeğin bir kadına vurmasıyla aynı şey olarak mı görüyorsun?"

"Birini kıskandığınız bıçaklıyorsanız, bu hangi cinsiyetten olursanız olun çılgınlık ve tacizdir - bunu bir erkeğin yapması, bir kadının yapması ya da herhangi birinin kıskandığı için başka bir insana bunu yapması doğru değildir."

"Çok pratik," dedi.

"Öfkelenmemiş gibi görünüyorsunuz ve hissediyorsunuz, sanki sorun yokmuş gibi. Bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi? Bunun senin hatan olmadığını ya da herhangi bir şekilde haklı olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Şimdi anlıyorum ama bunu anlamam için olaydan yıllar geçmesi gerekecek."

"Bunun doğru olmadığını nasıl bilmezsin, Rafael?"

"Seksi, çılgın, dengesiz kadınlara ilgi duyuyorum ve bu benim hatam."

"mıyım?" Gülümseyerek sordum.

Utanmış görünme sırası ondaydı. "Hayır, hayır, sen şimdiye kadar yaşadığım en istikrarlı ilişkisin."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, çünkü üzücü görünüyordu. "Gerçekten mi?"

Güldü. "Yüzündeki ifade, Anita, ve evet, gerçekten. Ne kadar aklı başında ve birlikte görünürlerse görünsünler, eğer onlardan etkileniyorsam, ciddi şekilde dengesizdirler. Bazıları deliliklerini diğerlerinden daha iyi gizler ama her zaman oradadır. Bir kadının peşinden ne kadar çok koşarsam, o kadar deli olduğunu kanıtlayacaktır."

"Eski karın bile mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Ah, evet. Ondan sonra aceleyle evlenmemeyi öğrendim."

"Çok özür dilerim," dedim.

"Olma, ben dersimi aldım. Bir başkası benim için bir kadın seçmediği sürece kimseyle çıkmıyorum."

"Ciddi misin sen?" diye sordum.

"Çok ciddiyim."

"Kadın zevkiniz bu kadar mı kötü?"

Başını salladı.

Pierette, "Bu korkunç bir yük," dedi.

Ona baktı. "Bunun tam olarak böyle olduğunu anladığınız için teşekkür ederim."

"Yani benimle seks ama ilişki kısmı için endişelenmene gerek yok."

"Çılgın bir kız arkadaş gibi seks yapıyorsun, ama ilişkilerinde tanıdığım tüm kadınlar kadar mantıklı ve pragmatik."

"Teşekkür ederim, sanırım, ama son kısımdan emin değilim. Aşık olduğumda pek mantıklı hissetmiyorum."

"Kimse bilmiyor," dedi Pierette.

Gülümseyerek ona döndü. "Bunu bizimle denemek istediğin için çok teşekkür ederim Pierette. Bu çok hoş bir teklif ve sen de çok hoş bir kadınsın ama bu gece için Anita'yla bunun anlaşmamız için ne anlama gelebileceğini konuşmamız ve onun da bunun yüzüme patlamayacağı konusunda beni ikna etmesi gerekiyor." Kızın elini avucunun içine aldı ve dudaklarını kızın parmak eklemlerinin üzerine koydu, gerçek bir öpücük gibi değil. Jean-Claude bana aradaki farkı öğretmişti, tıpkı bana elimi dudaklarına götürmesini ve elimi ona doğru kaldırıp ağzına vurmaya çalışmamasını söyledim.

Pierette giysilerini ve silahlarını küçük dolaptan çıkardı ve sonra diğer muhafızların gittiği yoldan gitti. Sanki giyinmesini beklemeyecekmişiz gibi eşyalarını kollarına aldı. Garipti ama konuşmamız kadar garip değildi.

Yalnız kaldığımızda, "Bunu sana söylediği için üzgünüm" dedim.

"Çok hoş bir düşünceydi Anita, ama anlayış gösterdiğin için teşekkür ederim. Bu konuda çok çekingenim."

"Üçlü seks teklif eden sadece seni bıçaklayan kişi değil, değil mi?"

Gülümsedi, omuz silkti ve sonunda şöyle dedi: "Her şeyi bir kez denemek isteyen ya da zaten standart dışı seks yapan kadınlara ilgi duyuyorum, ama aynı zamanda rodere kralıyım. Kadınlarımız eskiden yatağıma kimin gireceği konusunda kavga ederlerdi."

"Bu ayrıcalık için gerçekten savaşmayı mı kastediyorsun?" diye sordum.

Gülümsedi, utanmış görünüyordu ve sonra başını salladı. "Kralın net bir seçimi varsa, o zaman gerek yok, ama bir kez denemekten vazgeçtiğimde Rodere'de ciddi bir tarih, kavgalar başladı. Bu bizim

Kültürümüzde pek çok şey kavgayla halledilir. Kral için yapılan savaş hariç, ölümüne olmak zorunda değil, sadece ilk kan için de olabilir, ama bu halkımızın birçok şeyi çözme yoludur."

"Klanınızdaki kadınların sizin için kavga ettiğini hiç duymadım," dedim.

"Klan olarak bize zarar veriyordu, bu yüzden benim için savaşırlarsa, ikisinin de yatağımda bir yer kazanamayacağına karar verdim. Sonunda klanımızdan kimseyle çıkmamak zorunda kaldım ve sonra daha fazla fare klanının kralı oldum,
Çıkma olasılığım kalmamıştı. Güç ve istikrar benim için daha önemliydi ve daha fazla insana ve toprağa hükmettikçe, bir ilişkiyi sürdürmek için zamanım olmadığını fark ettim ve işte buradayız."

"Vay canına, şimdi bu konuyu poli grubumuza açtığım için biraz utanıyorum, çünkü bu sizin için her türlü sorun düğmesini vuracak."

"Pierette'ten başka kim kabul etti?" diye sordu ve bunu sorması bile bu fikrin hâlâ ilgisini gösteriyordu.

"Angel'ın kolu kadar hızlı kalktı ki bir bağını koparacak sandım." Güldü.

"Fortune ilgileniyordu ama sanırım Echo şu anda kendilerini çok zayıf hissetdüşünüyor."

"Onlar yüzlerce yıldır bir çift, bu öncelikli olmalı" dedi.

Başımı salladım. "Evet, ölüm sizi ayırana dek, içinizden biri vampir olduğunda çok uzun sürebilir."

"Ancak vampir sizi insan hizmetkârı ya da çağıracağı hayvanı yaparsa, böylece onların yaşlanmayan ölümsüzlüğünü paylaşırsınız," dedi.

"Eğer seni arayacak farem yaparsam, paylaşacak yaşlanmayan ölümsüzlüğüm olduğuna söz veremem. Ben gerçek bir vampir değilim, sadece bazı güçlerini paylaşıyorum."

"Biliyorum, beni işaretlemeni istememin nedeni bu değil." "Güç istiyorsun," dedim.

Başını salladı. "Anlıyorum."

"O kadar basit değil, Rafael."

"Hayatınızdaki bazı insanlar, kendinizi bana bağlamanın onlardan zaman ve ilgi alacağından korkuyor" dedi.

Şaşırmış görünmüş olmalıyım çünkü ekledi: "Micah'la uzun uzun konuştum. Bana bazı astlarınızın şimdiden sizden yeterince yararlanamadıklarını düşündüklerini söyledi."

"Sanırım diğer kadınlardan bazılarıyla yatmanı düşünmemin bir başka nedeni de buydu. Bunun sadece sen ve ben dinamiği üzerindeki baskıyı azaltabileceğini ve tüm güvensiz insanları sakinleştirebileceğini düşündüm," dedim.

"Bu iyi bir fikir Anita, ama çılgın, tutkulu kadınlarla çıkarken öğrendiğim bir şey varsa o da mantığın ve iyi fikirlerin Güvensiz insan. Ne yaparsanız yapın, asla yeterli olmaz, çünkü güvensizlik onların içindedir ve bunu sadece onlar düzeltebilir."

"Akıllıca sözler," dedim.

"Deniyorum ama artık bilgeliği geride bırakmak istiyorum." "Aklında ne var?" Gülümseyerek sordum.

"Çılgın eski sevgililerimden biriymişsin gibi beni becermek."

Güldüm.

"O zaman benden beslen, tüm farelerden beslen, alabildiğin kadar enerji al."

"O almamı istemezsin," dedim. "Hayır, ama her ihtimale karşı alabildiğin kadar al."

"Herkesi bu kadar büyük bir yemleme yaptığım konusunda uyarmam gerekecek, böylece kimse araba ya da konsantre olması gereken bir şey kullanmaz," dedim.

"Benito, adamlarımın haberdar olması için mesaj zincirini çoktan gönderdi."

Mesaj gitmeden önce bana sorması gerektiğini savunabilirdim ama yapmadım. Proaktif davranmıştı, bu hoşuma gitmişti. Yetkinlik ve özgüven seksiydi ve Rafael bunların ikisine de fazlasıyla sahipti.

5

Kıyafetlerimizi bir el ve istekli öpücükler telaşıyla çıkardık, ama duşa girdiğimizde, ellerin pürüzsüz, ıslak ten üzerinde kayması ve keşfetmesi yavaşladı.

Rafael geri çekilip bana baktı, saçlarından yüzüne doğru su akıyordu. Vücudunun su damlalarının oluşturduğu boşluğa girecek kadar geri çekilmem gerekti, böylece bana çarpan tek su onun üzerine dökülen birkaç damla oldu.

"Seninle zaman geçirmek istiyorum, Anita. Ayaküstü sevişme havamda değilim," dedi, sesini suyun sesinden biraz yükselterek.

"Tamam," dedim, "yine de duşları herkesten esirgememek en iyisi." Şaka yapmaya çalıştım ama yüzü ciddiyetini koruyordu ve gözlerindeki duyguların ağırlığı neredeyse kaldırılamayacak kadar ağırdı.

"Tabii diğer sevgililerinden birine gitmen gerekmiyorsa?" Sonunda gülümsedi, ama sadece dudaklarının kenarları kalktı; onun
Gözleri ve ifadesi ağır ve kaldı. Düşüncelerini benden saklar gibi değil, sanki düşünceleri benden saklanamayacak kadar karanlıkmış gibi.

"Bu soruya zaten cevap verdim, Rafael. Hayır, beni bekleyen başka kimse yok. Hepimizin çalışıyor olması ya da başkalarıyla planları olması gerekiyor."

"Daha fazla egzersiz yapman gerekiyorsa ..."

Parmaklarımla dudaklarına dokundum. Bana yaralara benzeyen, yenilgi dolu gözlerle baktı. Ne haltlar ?
Bu dövüş neden diğerlerinden farklıydı? "Senin için
buradayım, Rafael."

Kollarını bana doladı, çıplak bedenlerimiz seks yapmadan olabildiğince yakın olacak şekilde beni tuttu ama bu erotik değildi. Vücudu hâlâ benimkine dayanıyordu. Daha önceki sıcaklık
Sanki duş terle birlikte onu da yıkayıp götürmüş gibi.

egzersiz. Yüzümün yan tarafını göğsüne dayadım, onun vücudunu ve kendi başımı kullanarak suyu yüzümden uzaklaştırdım, böylece dikkatli olursam nefes alabilirdim. Duşta yüzünüzün iki yanında su varken büyük bir nefes alırsanız, suyu içinize çekebilirsiniz ama ben daha iyi biliyordum.

Islak saçlarıma mırıldandı, "Bu gece dövüşümü izlemeye gelir misin, Anita?"

"Sadece kurtçuklar var sanıyordum," dedim.

"Genellikle, ama güç yapısının dışında bir eşe izin veriyorum."

"Güç yapısının dışında olmak ne demek?"

"Tarihimizde kendi klanı içinde flört sorunu yaşayan tek kral ben değilim. kız arkadaşa, hatta werat olmayan bir eşe bile izin veriyorum."

Yüzümün yan tarafını dikkatlice göğsüne sürttüm, böylece yüzüm suyla dolmayacaktı. "Eğer daha fazlasına neden olmayacaksa
senin ve bizim için sorunsa, elbette bu gece gelip sana tezahürat yapacağım."

"Bir meydan okumanın nasıl bir şey olduğunu görmeni istiyorum ve dövüş başlamadan önce Hector'u görmeni istiyorum."

"Neden dövüşten önce onu görmemi istiyorsun?" diye sordum.

Bana daha sıkı, daha yakın sarıldı ve ben de kendi kollarımı onun beline doladım ve sanki bu her şeyi daha iyi hale getirecekmiş gibi ona daha sıkı sarıldım. Düzeltmedi ama daha da kötüleştirmedi.

"Onu incitmeden önce temiz ve güçlü olduğunu görmelisin."

"Onu öldüreceksin, Rafael, onun ne yaptığının ne önemi var?
canlı ve sağlıklı görünüyor mu?" diye sordum. Yüzünü görmek istiyordum ama birbirimize çok sıkı sarılmıştık; yüzümü yukarı kaldırırsam boğulacaktım. "Ben kazanırsam, evet, ama o kazanırsa, o zaman onu baştan çıkarman gerekir, Anita.
Klanımda ikimize de en yakın olanları korumak için elinden gelen her şeyi yapmalısın."

" bu," dedim ve ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni olduğum tuttu. Onu görmek için yüzümü kaldırdım ve yüzüm yüksek basınçlı suyla doldu. azından nefes almamıştım, diye düşündüm yüzümü tekrar göğsüne yaslarken. "Rafael, neden böyle konuşuyorsun?"

"Kaybetme ihtimalim her zaman var Anita, bunu biliyorsun."

"Kahretsin," dedim ve arkasından el yordamıyla duşu aradım. Kontroller. Yanlış yöne çevirdim ve bir anda buzla kaplandık.

Su. Küfrettim ve doğru düğmeyi buldum. Su durdu ve ortalık birden sessizleşti. Beni sıkıca tuttu, bir elini başıma dayadı, böylece yüzünü görecek kadar bile hareket edemiyordum. Mücadele edip beni bırakmasını sağlayabilirdim, ya da belki sadece mücadele ettiğim için beni bırakırdı, ama o anda kolunun bedenimi saran gücünü hissettim, sanki demir ete dönüşmüş ve pürüzsüz, harika kahverengi bir deriyle kaplanmıştı. Eli çelik gibiydi ve beni olduğum yerde tutuyordu, yüzüm göğsüne yaslanmıştı. Artık kalp atışlarını duyabiliyordum, kalın ve kendinden emin.

Bana sarılmasına izin verdim ama onu tutmadım. Ellerimi kalçalarına dayadım; başka koşullar altında bu seksi olabilirdi ama şimdi değil. " oluyor, Rafael?" Bu şekildegöğsüne bastırarak konuşurken kendimi gülünç hissediyordum ama soruma cevap vermesini, durduğum yer için onunla kavga etmekten daha çok istiyordum.

"Bu gece neler olacağını sana söyledim," dedi, sesi göğsünden yüzüme doğru gürleyerek.

"Seni diğer dövüşlerden önce de gördüm Rafael ve bu doğru değil, Bu gece iyi değilsin. Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum ama dövüşü ertelemelisin."

"Neden?" diye sordu ve ıslak saçlarımın tepesini öptü.

"Çünkü inanırsanız, kaybedersiniz, bu tüm savaşlar için geçerlidir."

"Bu gece halkım için elimden geleni yapacağım, Anita."

"Bana bu gece kazanacağını söyle. Onun kıçını tekmeleyeceğini söyle. Onu öldüreceğini söyle, Rafael."

"Deneyeceğim." Ama sesi yalan . Deneyecekti ama işe yarayacağına inanmıyordu.

O zaman onu itmeye başladım. Ona bu şekilde yapışıp kalamazdım; onu görmem, hareket etmem gerekiyordu. "Beni zorlama
beni için seni zorluyorum, Rafael."

"Yapabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu ve yüzünde iri yarı atletik adamların çoğunda olan eğlendirici bir kibir vardı. Güzel, en azından kazanmayı planlayan birine benziyordu, ama bunun beni hedef almasını gerçekten istemiyordum.

"Seni fena halde incitmem gerekir, ama sen de beni incitmek istemiyorsan, evet, beni bırakmanı sağlayabilirim, ama seni incitmek istemiyorum" dedim. Sonra aklıma bir fikir geldi. "Canının yanması dövüşü erteletir mi?"

O zaman güldü ve beni bıraktı, olabildiğince geri çekildi.
duş kabini ona izin verirdi. Yüzü kahkahalarla parlıyordu.

soldu. Bu zaten pek çok açıdan daha iyiydi.

"Beni bu geceki dövüşten alıkoymak için canımı yakma, Anita. Beni bu kadar kötü yaralayabileceğini düşünselerdi
Düşmanlarımın topladığı uzun listedeki bir başka zayıflık." "Eğitim sırasında yaralandığınızı söyleyebilir misiniz?" Ben sordum. "Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü seni son birkaç dakika içinde gördüğüm en kendinden emin halin bu ve kazanabileceğini bilmediğin sürece seni savaşa göndermek istemiyorum."

Gözlerimin içine baktı, muhtemelen ikimiz de çıplak ve yalnızken bana kurduğu en iyi göz temasıydı, ama bu an seksle ilgili değildi, bu yüzden çıplaklık gerçekten önemli değildi.

"İlk birkaç rakibi umursamadım, onlar Rodere ya da kurduğum organizasyon için büyük bir kayıp değildi, ama şimdi
halkımızın geleceğini kaybetmeye başladık. Birkaç yıldır gözüm Hector'un . Onu buraya getirip eğitmeye başlamayı ve bir gün görevi benden devralması için yetiştirmeyi düşünüyordum."

"Bunu yapmak için seni öldürmesi gerekmez mi?" diye sordum. Kollarıma sarıldım, çünkü sıcak su olmadan üşümeye başlamıştım.

"Hayır, az önce beni öldüren rakibi öldürmek zorunda."

"Anlamıyorum."

Duş kabininin dışındaki kancadan bana havlulardan birini uzattı. Havluyu aldım ve o konuşmaya devam ederken kurulanmaya başladım. "Halefim olarak yetiştirmek üzere genç bir kurtadam bulmak istiyordum. Listede Hector da vardı. Beş ila on yıl içinde Rodere'nin ihtiyacı olan, Koalisyon'un ihtiyacı olan kişi olabilir ama şu anda bize liderlik etmek için çok yeni, çok deneyimsiz. Bu gece kazanırsa bu bir felaket olur."

"Evet, ölmüş olurdun," dedim ve dikkatlice havluyla kurulamak zorunda kaldım.
Saçı ya da havluyu sarmadan, ki bu da kıvrımı bozar. Ben ve Micah, Jean-Claude'dan havlu dersini
düğün yaklaştıkça. Gelin ben ama Micah yanımızda duracaktı ve Tanrı korusun saçlarımız o gün için muhteşem görünmeyecekti. Şimdi Rafael'i dinlerken bile hatırlamaya dikkat ediyordum. Çok aptalcaydı ama Jean-Claude'u mutlu ediyordu.

"Şu anda bize liderlik edecek kimse olmadığı için ölümüm bir felaket olur ama bir gün ben de kaybedeceğim Anita. Bir gün tüm savaşçılar yaşlanır ve zayıf düşer ya da iki kişi aynı boyutta ve eşit derecede iyi eğitimli olduğunda, bazen bir dövüşün galibini şans seçer. Boks ya da MMA'de kaybeden daha sıkı antrenman yapmak, hatalarından ders almak ve

Başka bir gün geri dönüp kazanacağız ama bu gece birimiz için son bir mağlubiyet olacak."

"Daha önce sanki bu gece kazanamayacakmışsın gibi konuşuyordun. Gerçekten senden o kadar iyi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, öyle olduğuna inanmıyorum ama onun ölümünü potansiyelin boşa harcanması olarak görüyorum. Rodere'deki kaybının yasını tutacağım, ama o
ölümümü kutlamak için. Bu gece bir kral gibi düşünmeyi göze alamam. Büyük bir savaşçı ve çok daha fazlası için potansiyel görüyorum. Sadece bedenen değil, zihnen ve tavır olarak da bir zamanlar olduğum gibi bir savaşçı olmalıyım. İhtiyacım olan
Hector'un sahip olduğu tünel görüşü, çünkü davasına inanıyor. Sen ve Jean-Claude aracılığıyla bizi vampirlere köle olarak sattığıma inanıyor."

"Bu doğru değil, doğru olmadığını biliyorsun."

"Yine de bunu Hector'a ya da düşmanlarımdan herhangi birine kanıtlayamam. Şimdi bile bu gece benden beslenmeni ve hepsinden güç almanı istiyorum."

"Yakınlık vampirlerin yeteneklerini güçlendirir, Rafael. Eğer Hector size *ardeur* coğrafi olarak hiç bu kadar yakın olm, bu onu hepinizi Jean-Claude'a yiyecek ve köle olarak vereceğim konusunda daha da ikna edecektir."

"Seks köleleri," dedi Rafael.

"Affedersiniz?"

Gülümsedi ama pek de komik bir şeymiş gibi değil. "Söylentilere göre Jean-Claude'un baştan çıkarıcı güçleri hepimizi seks kölesi haline getirecekmiş.
O ve vampirleri, ona en yakın olan canavarlar ve sen."

"St. Louis'de herhangi bir gruba katılan herkesin bizden biriyle yatmak zorunda olduğu söylentisini duymuştum ama seks kölesi olayı yeni. İnsanları pazarladığımızı mı düşünüyorlar yoksa bu nasıl yürüyecek?"

"Bilmiyorum, Hector da bilmiyor ama o homofobik, bu yüzden Jean-Claude ile yatıyor olmam onu ve klanlarımızdaki diğer genç erkekleri tehdit ediyor gibi görünüyor. Kazandığım son dövüş Hector gibi biriydi, bir sonraki potansiyel kral olarak gördüğüm biriydi.
Bu gece kazansam bile, Anita, inşa ettiğim her şeyin geleceğini yok etmeye başlıyorum, çünkü bir krallık ancak lideri kadar iyidir. Eğer benden sonra gelen kişi kötü bir kral olursa, o zaman uğruna bu kadar uzun ve sıkı çalıştığımız her şeyi yok edecek ve eğer en iyi ve en parlak genç adamlarımızı öldürmeye devam edersem, o zaman savaşları kazanacağım, ama sonunda savaş kaybedilecek. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

salladım, havluyu etrafıma sardım ve daha sonra takılmadan yürüyebilmek için üstten katlamak zorunda kaldım. "Sanırım öyle, kötü olabilecek tüm kral adaylarını yendin.
liderler, ama şimdi hükmedebileceğini düşündüklerinizle savaşmaya başlıyorsunuz, sadece şimdi ve henüz değil."

"Kesinlikle, bu gece kazansam bile halkımın geleceği için yine de bir kayıp olacak."

"Bunun gelecek nesiller için bir kayıp olması umurumda değil Rafael. Hector'un yaşlanıp büyük bir kral olması umurumda değil. Bu gece seni öldüremeyecek. Senin tacını on yıl erken giyemeyecek. Bu gece uygun bir hükümdar değil ve önemli olan tek şey bu gece, Rafael."

"Peki, beni bu kadar özleyecek misin, yoksa sadece bir müttefik ve güç tabanının bir parçası olarak mı yasını tutacaksın?"

"Seni bir dost ve müttefikten daha fazlası olarak önemsediğimi biliyorsun."

"Çılgın sürtüklere ilgi duyuyorum Anita; bu da benim için aşkın drama, çığlık ve korkunç davranışlardan ibaret olduğu anlamına geliyor. Bu bana sevildiğimi hissettiriyor; ne kadar berbat olsa da, yine de gerçek bu ve siz sormadan söyleyeyim, Micah'nın tavsiye ettiği terapistle konuşuyorum. Hatta böyle bir insan tarafından yetiştirildiğimi de biliyorum.
dengesiz bir çılgınlık ve yüzden peşinden gidiyorum. Nedenini bilmek Bana sevildiğimi hissettirmesi ya da hayatımı mahvetmesi ve kalbimi tekrar tekrar kırması. Ben bir kralım ve daha fazla dengesiz kraliçe adayını kaldıramam, ama sen o kadar aklı başında, Anita, bazen o kadar pragmatik oluyorsun ki ne senin ne de benim ne hissettiğimi bilmiyorum."

"Terapi zaman alır," dedim.

"Bir gün oyun oynamayan ya da eşyalarımı garaj yolunda yakmayan bir kadını sevebilmeyi umuyorum."

"Ya da seni bıçaklarım," dedim.

Gülümsedi. "Evet, o da var ama yine de bu tür bir çılgınlığa eşlik eden kadınları özlüyorum."

"Üzgün olduğumu mu söyleyeyim, yoksa fazla özlemeyeceğini düşündüğüm bazı eşyalarını toplayıp senin için bir şenlik ateşi yakmamı ister misin? Sosisli sandviç kızartır ve s'mores yaparız."

Bu sefer şakama gülümsedi. Benim için Brownie puanları. "Buna gerek yok, ama belki arka bahçede, havuzun etrafında, ateş çukurunun üzerinde kızartılmış s'mores ile bir yaz yemeği güzel olurdu."

Gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor."

"Öyle."

Ona diğer havlulardan birini uzattım. "Eğer saçını hemen kurutmazsan, ıslatıp baştan başlaman gerekecek ve eğer tüm saç kremlerini sürmezsem, Jean-Claude benimkine baştan başlamamı isteyecek."

Hâlâ gülümseyerek saçlarını kurulamaya başladı. "Bir yatak bulalım ve ikimizin de yüzünü gülümsetecek daha fazla şey yapalım."

Tam ona hak vermek üzereydim ki Jean-Claude kulağıma, "*Ma petite*, Rafael'den beslenmeye ne kadar yakınsın?" diye fısıldadı.

Çok dikkatli bir şekilde "Neden?" diye sordum.

Birden Jean-Claude'un hala eskrim antrenmanı için giyinmiş olduğunu görebiliyordum, ancak onun ve diğer yaşlı vampirlerin antrenman şekli daha geleneksel dövüş sanatları. Çoğunlukla Filipin dövüş sanatları olan kali yaptım, ancak ana eğitmenim Fredo bana yardım ediyordu Yıllardır kullandığım bıçak becerilerini birleştirdi, bu yüzden saf bir Sinawali tarzı değildi, ama Fredo′nun bana öğrettiği gibi, *Kali nedir? Ben kali.* Bu da temelde sizin için en iyi olan şekilde gerektiği anlamına geliyordu. Kali sadece bir dövüş sanatı değil, bir savaş stilidir ve da sizi hayatta tutacak şekilde yaptığınız anlamına gelir. Dövüş sanatları hakemler ve puan sistemleri. Savaş sanatları var, yaşadınız mı? Çeşitli kılıç ve bıçak türlerinden
Truth ve Wicked'ın yeni öğretmeye başladığı balta dersi. Bazı insanlar kılıçların günümüz için pratik olmadığını düşünüyordu ama Tueller Tatbikatı'na bakmaları gerekirdi. Doğaüstü hıza sahip olmayan sıradan bir insan, eğer size yirmi bir fit uzaklıktaysa, siz silahınızı çekip nişan almadan ve ateş etmeden önce sizi bıçaklayabilir. Yirmi ila on sekiz fit arasında, sizi bıçaklayıp birlikte ölürken onları vurabilirsiniz, ancak on sekiz ila on altı fit arasında, onları vurabileceğinizden daha hızlı bıçaklayacak, sopalayacak veya beyninizi parçalayacaklardır. Ama dürüst olmak gerekirse, pratik istatistikler olmasa bile, kenarı olan her şeyi seviyor gibiydim. Cumartesi günkü ders, kılıcın bir beyefendinin elindeki silah olduğu zamanlarda yaşamış vampirler ve canavarlar üzerineydi. Almaya çalışmadığım birkaç kılıç dersinden biriydi.

Jean-Claude bana gülümsedi, çünkü görselim bana bakıyordu. Sanki havada asılı duran bir kameraymışım gibi ona bakıyordum; bu her zaman akıldan akla bakışların görüntüsüydü. Siyah bukleleri gevşek bir atkuyruğuna dönüşmüştü, ama onu çerçeveleyen saçları olsun ya da olmasın yüzü hala

Neredeyse gerçek olamayacak kadar güzeldi. Bir keresinde onu bu kadar güzel yapan şeyin vampir kurnazlığı olduğunu düşünmüştüm, ama sadece oymuş.

"Yakında sahaya çıkacağım ve konsantrasyonuma ihtiyacım var. Birlikte serbest bırakılmanızın tatlılığı çok dikkat dağıtıcı olacak."

Artık konuşmaya çalışmadım; sadece kalkanlarımı Rafael'i ve süreçte nerede olduğumuzu görebileceği indirdim.

Rafael, "Jean-Claude ne istiyor?" diye sordu.

Bu beni irkiltti ve diğer adama bakmama neden oldu, bu da Jean-Claude'un görüntüsünü kaybetmeme neden oldu. Bırakın Jean-Claude olduğunu bilmeyi, birisinin benimle iletişime geçtiğini nereden bildiğini sormaya başladım, sonra kollarındaki tüyleri ovuşturduğunu fark ettim. "Enerjiyi hissettin," dedim.

"Jean-Claude'un ne zaman aklına girdiğini biliyorum."

Daha sonra paylaşmak üzere dosyalamama gerek yoktu, çünkü Jean-Claude bildiklerimi biliyordu, çünkü kafamın içindeydi. "İlginç," diye fısıldadı ve sonra gitti, böylece Rafael ve ben duşlarda tekrar yalnız kaldık. Düşüncelerimiz ve duygularımız özeldi ve yine bize aitti.

"Yeni kılıç sınıfında eski vampirler ve şekil değiştirenler yapıyorlar. Kendisi antrenman minderindeyken bizim *ardeur'u* beslememizi istemiyor."

Rafael, "Canlı bıçaklar kullandıklarını sanmıyordum," dedi.

"Öyle değil ama kör bir alıştırma bıçağıyla bile yaralanabilirsiniz."

"Yeterince doğru," dedi.

"Kurt adamların pratiklerinin çoğunda canlı bıçaklar kullanmayı biliyorum," dedim.

"Eğer gümüş değilse, yeterince güçlü bir şekil değiştiriciyseniz neredeyse anında iyileşecektir."

"Evet, , bu yüzden iyileşeceksin, ama sadece kurtadam uygulamalarından sonra bazı insanlarınızı gördüm ve hepsi iyileşmiyor.
senin gibi."

Gülümsedi ve çoğu zaman diplomatik, neredeyse alçakgönüllü bir tavrın ardına sakladığı o kibir ya da belki de güven vardı. Ama sevgilisi beri, onu o kadar kontrollü olmadığı zamanlarda da görmüştüm ve kendinden emin, hatta kibirli olmadan kral olunmuyordu.

"Her zaman kadar çabuk iyileşmiyorsun ama yine de bizimle bıçak çalışmasına katılıyorsun."

Omuz silktim ve hem utandığımı hem de gururlandığımı hissettim. "Fredo beni özel derslere davet ettiğinde çok şaşırdım."

"Onur , Fredo özel derslerine yalnızca en iyileri alır."

Gülümsedim ve sonra kızardığımı hissettim. Yüzümün kızarması için genellikle cinsel bir şey gerekirdi, bu da beni
Fredo'nun özel dersleri benim için düşündüğümden daha da önemliydi. Kendimi gerçek bıçaklarla riske atmak aptalcaydı ve özel derslerde bile Her olmasa da çoğu zaman alıştırma bıçakları kullandığımız sınıflarda bazen gümüş kenarlı bıçaklar kullanırdık, bu da bir şekil değiştiren veya vampirin bile insan yavaşlığında iyileşeceği anlamına gelirdi. Kurt adamlar ve altın kaplanlar, zamanın en azından bir kısmında gümüş bıçaklarla pratik yapmazsanız, ne kadar iyi olduğunuzu ya da gerçekten vurulduğunuzda nasıl tepki vereceğinizi gerçekten bilmediğinize inanıyorlardı. Bir keresinde
Daha önce gerçek dövüşlere girmiştim, yüzden nasıl hissettiğimi ve nasıl tepki vereceğimi biliyordum, ama teori sağlamdı.

Rafael güldü. "Siz davet edildiğinizden beri antrenmanlara katılamadığım için üzgünüm."

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordum ve henüz tam olarak atlatamadığım eski bir tepki gibi dikenli hissettim.

"Seni üzmek istememiştim."

"Özür dilerim, öyle demek istemediğini biliyorum ama bir an için bana gülüyormuşsun gibi geldi; sınıfın en küçük çocuğu, bir erkeğin mesleğindeki tek kadın olayı omzuma ciddi bir yük bindirdi."

Hala çıplak olan omzuma dokundu, çok nazikçe, sanki bunu sorun etmeyeceğimden emin değilmiş gibi. Ona bana dokunmamasını söylemedim ama gülümsemedim de. Kazara ciddi bir soruna dokunmuştu ama yine de dokunmuştu.

"Sana asla gülmem, Anita. Omzundaki o çipten çok sık . Beni canlı canlı derimi yüzerken Canavarların Efendisi'ne karşı durmanı sağlayan şey buydu. Beni kurtarmak için kendini riske attığını asla unutmayacağım. Bir daha asla birlikte olacağımızı hayal etmemiştim. O zamanlar arkadaştan öteydik ama hiç sevgili olmasaydık bile o cesaret anı için sana yine de borçlu olurdum."

Elimi onun bana dokunduğu yere koydum. Vücudunun arkasında onu zincirledikleri yerin hâlâ kırmızı ve çiğ olduğunu görebiliyordum. Derisini bir mesaj olarak kapıya çivilenmiş halde bırakmışlardı. El ve ayak bileklerinden gümüş bantlarla yüzüstü masaya bağlandığını hâlâ görebiliyordum.

Boyun. Bantlar masanın kendisine vidalanmıştı. Çıplaktı ama kıyafetlerinden daha fazlası kayıptı. Vücudunun arka kısmı tamamen kan içindeydi. Kapıdaki derinin sahibini bulmuştum.
Rafael'in esmer yakışıklı yüzü gevşek ve bilinçsizdi. Bir insana yapıldığını gördüğüm en kötü şeylerden biriydi bu.

"Biz sana ulaşana kadar işkenceye dayanacak kadar Rafael. Eğer istediklerini yapsaydın ve kurtadamların kontrolünü onlara verseydin, seni ele geçirmek için yeterli ateş gücüne sahip olacaklardı.
şehrin üzerinde."

"Bana ne yaparlarsa yapsınlar, halkımı böyle bir canavara teslim edemezdim."

Çoğu insanın, hatta güçlü olanların bile bu tür bir işkence altında pes edeceğini yüksek sesle söylemedim. Arkadaşım Edward'ın dediği gibi, herkes eninde sonunda kırılır. Yüksek sesle, "Tek üzüntüm, Canavarların Efendisi'ni kasabadan ayrılmadan önce öldüremediğim için." dedim.

"Onun tek oğlunu ; Canavarların Efendisi kadar yaşlı bir vampir için bu yeterli bir intikam."

"Evet, bu yaşta başka bir çocuk sahibi olma şansı oldukça düşük."

"Harlequin'lerden herhangi biri Canavarların Efendisi'bulabildi mi?"

Başımı salladım. "Onu Tüm Karanlığın Anası'ndan kurtardık ama ondan sonra ortadan kayboldu. Sanırım bizim ve diğerlerinin başına geleceklerden korkuyor.
Onu bulduğumuzda düşmanlar ona ne yapabilir?"

"Tüm eski konsey üyelerinin yüzyıllar boyunca kazanılmış pek çok düşmanı var," dedi.

"Evet," dedim ve elinden uzaklaştım. "Hadi giyinelim ve bir yatak odası bulalım."

"Eski düşmanlar hakkında konuşarak havayı bozdum," dedi.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Biraz, tamam, belki çok, ama bir yatak odası bulalım ve bakalım beni tekrar havaya sokabilecek misin?" Dürüst olmak gerekirse, onun kafamda dans eden işkence anısıyla, seks aklımdan en uzak şeydi. Sıradan bir aşık olsaydı, *"Bugünlük bu* kadar yeter" derdim ama o bu gece hayatı için savaşacaktı. Ona aşık olsaydım, son kez olma ihtimaline karşı seks yapmak isterdim ama yatak odasını önermeme neden olan bu değildi. Eğer bu ondan beslenebileceğim son sefer olsaydı, bir ülkenin enerjisini paylaşabileceğim son sefer olsaydı Jean-Claude ve tüm halkımızla birlikte, o zaman onu almam gerekiyordu, ama tek sebep bu değildi. Eğer Rafael bu gece ölürse, pişman olacaktım.

Hayır demek. Yıllardır arkadaştık ama arkadaşlık da bir tür aşktı ve onu özleyecektim.

6

GIYINDIK, silahlarımızı yerleştirdik ve Claudia ve Benito el ele koridorda ilerliyorduk. Onları kalıp duş almaları için ikna çalıştım ama bize yatak odasına kadar eşlik etmekte ısrar ettiler. Rafael bunu normal bir iş olarak kabul etti, ben de bu konuda tartışmayı bıraktım. O onların kralıydı ve bu benim söyleyebileceğim ya da yapabileceğim her şeyi gölgede bırakıyordu.

Rafael ve ben birlikte iyi hareket ettik.
Çıktığınız bazı insanlarla el ele yürümenin bir ritim zorluğu olduğu, sanki iç müziğiniz uyuşmuyormuş gibi bir gariplik yaşarsınız ve yine de romantik hissettirmez. Yine, bir sevgiliyle fiziksel olarak bu kadar rahat olup ona aşık olmamayı sarsıcı buldum. Bu, o beyaz elbiseli, tek büyük aşkına içtenlikle inanmış olan o küçük, hüzünlü parçamı incitti.
hayat ideali. Hayatımda birden fazla aşkım olduğunu kabul etmiştim ama görünüşe göre bir parçam hâlâ bazı şeylerin sadece büyük harflerle AŞK yazıldığında gerçekleştiği düşüncesine tutunuyordu. Bir yanılsama daha yıkıldı.

Rafael elimi kendi elinin içinde salladı, bu benim başka bir şey hakkında çok fazla düşündüğümü düşündüğünde yaptığı bir şeydi.
onunla birlikte. Şimdi bir şey söyleyeceğini biliyordum, çünkü el sallamasının anlamı buydu.

"Boş misafir odalarından hangisini kullanacağımız konusunda bir tercihiniz var mı?" diye sordu.

Aklımdan, daha önce hiç kimseyle birlikte bulunmadığım bir oda diye geçirdim, ama bu pek de diplomatik görünmedi.
Şimdi duşlar. Sanırım bunlardan biri."

"Bu gece yatakta olmamızı istediğini sanıyordum," dedi bana gülümseyerek.

Ben de gülümsedim ve "Evet, ama şimdi kimseyi ana duşlardan atmak zorunda kalmadan temizlik yapabiliriz" dedim

Yürürken elimi kaldırdı ve dudaklarıyla hafifçe okşadı; bunu hiç bozmadan, yumuşak bir şekilde yaptı. "Başkalarının rahatsız olmaması için her zaman çok endişeleniyorsun. Yakında kraliçe olacaksın Anita, bunu kabullenmelisin."

Başımı salladım. "Resmi unvanın beni o kadar da değiştireceğini sanmıyorum."

"Benim kraliçem olsaydınız, sizi leydime yakışır şekilde giydirmek ve hediyelere boğmak isterdim."

Sonra güldüm. "Jean-Claude şanslı ki beni
ısmarlama tasarım gelinlik. Beni her gün süslü püslü giydirme konusunda şansını zorlamaması gerektiğini biliyor."

"Düğünün hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Olmasa iyi olur," dedim ve sesimde saklamaya çalışmadığım bir tehdit vardı.

"Size bu tür benim sahip olduğumdan daha fazla şans diliyorum."

Sonra ona baktım ve yüzünü inceledim. Daha sonra ne söyleyeceğimi bilmiyorum çünkü koridordan bize doğru gelen enerjiyi hissettim. Hayatımın iki aşkının mutlu, harika enerjisi.

Micah ve Nathaniel el ele koridorda yürürken birden göğsüme güneş doğmuş gibi oldu ve nefes almakta zorlandım. Tepkim aşırı ve saçma gelmişti. Jean-Claude ve bu ikisi hayatıma girip orada kalana kadar kendimi kaptıran insanlardan biri olmamıştım. Micah benim boyumdaydı, şimdiye kadar çıktığım ve benim kadar kısa olan tek erkekti.

Nathaniel'in boyu 1.80'di. Onunla tanıştığımdan bu yana boyu beş santim uzamış ve omuzları uygun şekilde genişlemişti. Kumral saçları da ayak bileklerine kadar inmişti; şimdi omuzlarının hemen düşüyordu, parlak ve mükemmel bir şekilde düzdü. Micah'nın saçları da aynı uzunluktaydı ama koyu kahverengi saçları o kadar kıvırcıktı ki ıslakken birkaç santim daha uzuyordu. Micah'nın iki adamdan daha narin olduğunu düşünmezdim, belki de genellikle yanlarında olduğum ve onları uzaktan çok sık birlikte görmediğim içindir.

Micah bir yüzücü gibi yapılıydı.
omuzlarından dar beline ve kalçalarına kadar. Nathaniel'in ağırlık odasında geçirdiği kadar zaman geçirebilirdi ama kas yapmamıştı.
Ortak adamımızın yaptığı gibi. İkisi de güçlüydü ama tişört, kot pantolon ve botlarla Micah bunu saklayabilirken, Nathaniel saklayamıyordu. Nathaniel eski moda bir pinup'ın erkek eşdeğeriydi, gür ve erkeksi, ama

Güzele daha yakın bir yüzü vardı; daha fazla kas ve ekstra büyüme ile dolmadan önce, güzel bir şekilde çift cinsiyetliydi ve şimdi hala güzeldi, ama uzun saçlarıyla arkadan bile nihayet ve tamamen erkekti. Öte yandan Micah hala o çift cinsiyetli çizgiyi takip ediyordu ve bundan nefret ediyordu. Biz
İkimiz de otuzun üzerindeydik, yani ne onun ne de benim için bir büyüme atağı olmayacaktı.

Rafael elimi sıktı, bu da ona bakmamı sağladı. Bir an için erkeklerime bu şekilde bakarak çokeşlilik topunu düşürüp düşürmediğimi merak ettim ama o gülümsedi. "Onlara git. Hepinizi birlikte bu kadar mutlu görmek kalbime iyi geliyor, bir gün kendi çılgın mutluluğumu bulacağıma dair bana umut veriyor."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Onu Benito ve Claudia ile bıraktım ve neredeyse onlara doğru koşacaktım. Beş yıldır ve hâlâ onları her gördüğümde mümkün olduğunca yakın olmak istiyordum. Onlara doğru koşmadım ama güç kullanarak yürüyebilirdim ve onların kollarındaydım, çünkü onların kollarıydı. Başından beri üçlü olmuştuk, asla sadece bir çift olmamıştık. Öpüşmeden önce yüzlerimizi birleştirdik, Micah ve ben alnımızdan alnımıza öpüştük ve Nathaniel üzerimize eğildi, böylece birbirimize değdik, kollarımız sadece oluşan bir çemberde birbirine kenetlendi. Sonra Micah yanağımı öptü, ben de onun beni dudaklarımdan öpebilmesi hareket ettim. Güzel bir öpücüktü, yumuşak ve eksiksizdi ama yine de halkın tüketimine uygun bir öpücüktü. Kaldırımda öylece durup kimseyi kırmadan öpüşebilirdik. Aynı anda hem yeşil hem de altın sarısı gözlerine bakmak için öpücükten geri çekildim.
bir kedinin gibi, çünkü onlar onun gözleriydi.
Leopar sonsuza dek insan yüzüne hapsoldu. Hayvan formunda çok uzun süre kalınca bazen tüm yolu geri dönemezsiniz. Bu yüzden gözlüğe ihtiyacı vardı, çünkü leoparlar mesafeyi o kadar iyi göremezler; eğer avlanmak ya da saldırmak için çok uzaksa, o zaman yakındaki hareketleri görmek çok daha önemlidir. Toplum içinde gözlerini gizlemek için hâlâ taktığı güneş gözlükleri
reçeteliymiş ve ben bunu hiç bilmiyordum. Bu, onları neden bu kadar sık içeride taktığını .

Ona neredeyse göz göze bakıyordum, gerçi benim botlarım daha çok savaş/polis botlarıydı, bu yüzden kulüp botları ona birkaç santim boy vermişti. Onları daha uzun olmak için giymiyordu, Nathaniel onun için seçtiği için giyiyordu. Micah kendi haline bırakıldığında koşu ayakkabıları ve güzel elbise ayakkabıları giyiyordu. İkimizin de dolabında üçüncümüzün bizim için aldığı şeyler vardı.

Nathaniel sanki kafasının içinde duyamadığım bir müzik varmış ve bu bir dansın başlangıcıymış gibi beni kendisine doğru çevirmek için birleşmiş ellerimizi kullandı. Micah ikimizi de bıraktı ve yapacağı şeyi yapabilmesi için ona yer açmak üzere geri çekildi, çünkü sadece bu dans benzeri hareket bile Micah'nın öpücüğünden daha az uysal bir şey planladığını gösteriyordu.

Uzaktan bakıldığında Nathaniel'in gözleri koyu menekşe mavisi gibi görünüyordu ama yakından sadece menekşe olduğunu fark ediyordunuz. Gözlerine mavi koymak zorundaydı.

çünkü mor bir seçenek değildi. Normal rengi daha soluk bir lavantaydı; sadece göz rengi bile ruh halinin iyi olduğunu anlamamı sağladı.

Bir elini sırtıma, diğerini de elime koydu ve kelimenin tam anlamıyla vals yapmaya başladı. Dans ederken neredeyse her zaman yaptığım gibi bir an beceriksizlik yaşadım ama aramızdaki bağa o kadar çok kalkan olmaya çalışmayı bıraktım ve aniden dans edebildim,

Çünkü Nathaniel dans edebiliyordu.

Koridorda bana gülümseyerek dans ettik, gözleri mutlulukla parlıyordu ve dans becerileriyle birlikte ruh hali de değişmişti. İçinden fışkıran neşe yüzünden yüksek sesle güldüm. Onu bu kadar mutlu eden şeyin tam olarak ne olduğunu merak ediyordum. Bizi birbirimize yaklaştırmak için elini sırtımın alt kısmında kullandı, böylece ruh halinin yanı sıra başka şeylerin de olduğunu hissedebiliyordum. Ön tarafıma bu kadar sert bastırdığını hissetmek bir adımımı kaçırmama neden oldu; Micah'la paylaştıkları öğleden sonrasına ait bir dizi görüntü gözümün önüne geldi ve beni yakalamasaydı dizlerimin bağı çözülüp düşecektim. Seks için ikisinin ortasında olmayı seviyordum ama

Kendi düğünleri yaklaşırken, çoğunlukla heteroseksüel olan Micah'ımız iki erkekle yaşadığı sorunları çözmeye çalışıyordu ve görünürde bir kız yoktu.

Sadece hafızamdan gelen geri bildirimlerle boğuklaşan bir sesle "Kaçırdığım için üzgünüm" diyebildim.

"Bir dahaki sefere," dedi Nathaniel ve sonra beni yerden kaldırdı ve gülerek etrafımda döndürdü.

Rafael, "Bu sadece bir çiftin stenografisi değil, ne hissettiğinizi ve düşündüğünüzü paylaştınız" dedi.

Nathaniel beni yere bıraktı ama kollarını bana dolamaya devam etti, ben de onu tutmaya devam ettim. Dizlerim artık güçsüz değildi ama henüz öpüşmemiştik. Sevincini paylaşmak istiyordu ama henüz bitirmemişti.

"Evet," yanıtladı Nathaniel ama bana bakmaya devam etti. Beni öpmek için eğildi ve ben de ona yardım etmek için parmak uçlarımda yükseldim.

Gözlerim kapalıydı ama yine de Micah'nın arkamdan kurtadamlara doğru geçtiğini biliyordum. Bana Nathaniel gibi bağlı değildi ama yine de benim Nimir-raj'ımdı ve bu da başlı başına bir sihirdi. Sonra Nathaniel beni öptü ve ben her şeyi unuttum.

Onun ağzı benimkinde, benimki onunkinde, onun elleri sırtımda çok güçlü ve benim daha küçük ellerim onun sırtının pürüzsüz kaslarında, onun elleri Springfield EMP dokuzlu omuz kılıfının yolunu bulmak zorunda, sürekli bir geri bildirim döngüsü gibiydi.
milimetre ve omurgamdaki kılıfta büyük bıçak, silah kemerimin sağ tarafında fazladan cephane, Sig Sauer .380'in iç pantolon kılıfı. Nathaniel, Springfield dokuz milimetreyi her gün, Springfield .45'i ise şerif olarak görev yaptığım zamanlarda taşıyarak eski Browning BDM'imi aldatıyormuşum gibi hissettiğimi bile düşündü. Tüm kayışlar ve silahlar olmadan ellerinin altındaki bedenimi özlediğini anladım. Düşüncenin, ellerin, ağzın, bedenin kime ait olduğundan emin olamadığım bir an vardı. Damian'ın gece için uyandığını hissettiğimde kontrolü tekrar ele almaya çalışıyordum. Birdenbire üç kişi olduk ve neredeyse boğulmak üzere olan bir yüzücü gibi uyandığında o ilk nefesi hissettim ve
hayata dönmek için savaşıyordu.

Sonra ona bakıyorduk; hayatımda gördüğüm en parlak yeşil gözler. Karanlıkta bin yıl geçirmiş doğal bir kızılın süt beyazı teninde, bir insanda hiç görülmemiş bir kızıl bize bakıyordu. Bu, saçlarında çoğu kızıl gibi altın rengi röfle olmadığı anlamına geliyordu, bu yüzden daha koyu görünüyordu, turuncumsu bir renk yerine gerçek bir kızıl.

Rafael, "Bu nedir?" diye sordu.

Nathaniel ve ben öpüşmeyi bırakıp birbirimize bakarken Micah, "Damian uyandı," dedi. Nathaniel'in gözleri yeşildi ve
Çünkü hâlâ onun içini görebiliyor/hissedebiliyordum, benimkilerin de öyle olduğunu biliyordum. Bu durumdan gerçekten ürktüğüm bir an oldu ve Damian kendini kapattı.
Bağlantı koptu ve koridorda bedenlerimizle baş başa kaldık, güç üçlüsümüzün üçüncü vampirinin, gücünü gözlerimizde görmenin beni rahatsız ettiği için duygularının incindiğini biliyorduk.

7

"Anita beni araması için sıçanı yapsaydı böyle MI olurdu?" Rafael sordu.

"Hayır, bu daha eksiksiz bir bağ çünkü Damian bize bağlı. Sadece Jean-Claude, Richard ve ben üçlüsü bu seviyedeki bir kaynaşmaya yaklaşabilir. Üzerinde çalışmadığımız sürece diğer hayvanların hiçbiriyle böyle bir şey söz konusu değil."

Rafael, "En azından Anita'nın gücü ortaya çıkarsa, ikimizin de kahverengi gözleri var, bu yüzden çok belli olmaz," dedi.

"Bir şey mi kaçırdık?" Micah sordu.

Nathaniel yüzümü inceledi. "Aklındaki kararı göremedim."

"Dikkatin dağıldı," dedim.

Sırıttı. "Her zaman dağıtıyorsun." Bana tekrar uzandı ve Micah çıktı.

"İkinizi de seviyorum ama bu ciddi bir mesele. Eğer Anita Rafael'i arayacaksa bunu benim de bilmem gerek, Jean-Claude ve Asher'ın da."

Nathaniel başını sallarken gülümsemiyordu. "Henüz karar vermedi."

"Peki bunu nasıl biliyorsun?" Benito sordu.

"Şu anda aklında değildi." Bunu gayet makul bir cevapmış gibi söyledi.

"Onun düşündüğü her şeyi biliyor musun?" Rafael sordu.

"Hayır, ama bu kadar büyük bir karar onun düşüncelerinin önünde olmalıydı ve değildi," dedi yine çok makul bir şekilde. Nathaniel üçümüz arasındaki yeni güç seviyesini benden ve hatta Damian'dan çok daha fazla kabullenmişti.

Rafael, "Jean-Claude güne uyandığında gözlerinin onunki gibi parladığını hiç görmemiştim," dedi.

"üzerinde daha fazla kontrolü var," dedim.

Nathaniel, "Sadece bu değil, bazı Harlequin'lerin gözleri efendileri uyandığında değişiyor ve kontrolü ele geçiriyorlar" dedi.

"Bu, onlar uyurken gün içinde olan her şeyi bilmeleri için bir steno. Sadece Jean-Claude ya da Damian'a söyleyebiliriz."

"Böyle bir şey olduğunda neden bu kadar rahatsız oluyorsun?" Nathaniel sordu. Gözleri mutluluğun koyu menekşesinden normal lavanta rengine doğru kayıyordu.

"Bilmiyorum," dedim.

"*Moitié bêtes'*inizin bildiği her şeyi biliyor musunuz?" Benito sordu.

"Hayır," dedim.

"Ama düşüncelerini okuyabilirdiniz," dedi.

Bunu düşündüm ve sonra başımı salladım. "Ama bu düşüncelerden çok anıları paylaşmak."

"Belki de kralımızın senin *moitié bête'*in olma olasılığını tam olarak anlayamadım, Anita," dedi Benito.

Micah, "Hayvan olarak fareyi paylaşan bir olmadığı sürece, Anita'nın Nathaniel ve Damian ile paylaştığı kadar samimi olmayacaktır," dedi.

"Nereden biliyorsun?" Rafael sordu.

"Jean-Claude ile bu konuyu uzun uzun konuştum."

Rafael, "Ama Damian usta bir vampir değil, o yüzden çağırabileceği bir hayvan yok," dedi.

Micah, Nathaniel ve beni işaret , "Onlardan biri usta vampir," dedi.

"Evet, Anita," dedi Benito.

"O kadar emin değilim," dedi Claudia ve Nathaniel'e bakıyordu Sanki onda kaçırdığı ya da daha önce fark etmediği bir şey görmüş gibiydi. "Eğer bu adımı birlikte atarsak, Anita, sırlarımız güvende olacak mı?
?" Rafael sordu.

"Bilerek bakmayacağım ama başka şey söylemek yalana çok yakın olur. Gerçek şu ki, emin değilim. Nathaniel, Damian ve benim aramda olanlar, Jean ile birlikte olmanın nasıl hissettirdiğinden farklı-
Claude ve Richard, yani bilmiyorum."

Nathaniel, "Richard kurt adam olmaktan, senin üçlünde tam bir üçüncü olamayacak kadar nefret ediyor," dedi.

Kimse tartışmadı ve Rafael, Richard'ın arkadaşı ve müttefiki olmuştu. O benim olmadan önce. Rafael sordu, "Yani rahatlığının

Üçünüz arasındaki farkı yaratan şey bir kurt adam olmak mı?"

"Evet, artık Richard'ın çatışmalarının Jean-Claude'un üçlü hükümdarlıklarından elde edebileceği gücü zayıflattığını biliyorum, şey, bu ve ..." Nathaniel cümlenin ortasında durdu.

"Jean-Claude'un Richard ve benim için çok dikkatli olduğunu, bizi olabildiğince güçlü bir şekilde bağlayamayacağını söylemek üzereydi," dedim.

"Düşüncesini bitirdin mi?" Rafael sordu.

"Hayır, bu konuşmayı daha önce yapmıştık," dedim, bundan pek de memnun değildim.

Rafael hepimize baktı, boş bir yüz ifadesi takınmaya çalışan Micah da buna dahildi. "Burada neyi kaçırıyorum?"

Şaşırtıcı bir şekilde, "Nathaniel ne olduğu ve ne istediği konusunda çelişkili değil" diye cevap veren Claudia oldu.

Hepimiz ona baktık. Nathaniel, "Ne istediğime bu kadar dikkat ettiğinizi bilmiyordum," dedi.

Rahatsız görünüyordu ama "Üçlünün gücüne kavuştuğunda Bobby Lee ile neredeyse kavga ediyordun. Seni hafife almayalım diye diğer korumalara söylemiş."

Nathaniel utanmış görünüyordu, ki bunu pek sık görmezsiniz. "Gücün uyuşturucu gibi olabileceğini anlamamıştım. Kafayı bulmak gibiydi ve iyiyken iyi değilim, temizlenmemin ve temiz kalmamın nedenlerinden biri de bu."

Rafael, "Güçsüzler bazen sadece iyi olurlar çünkü kötü olacak kadar güçlü değillerdir," dedi.

Nathaniel ona irkilmiş gözlerle baktıktan sonra başını salladı. "Cazip gelmişti ama Damian ve Anita benim bir pislik gibi davranmamdan daha iyisini hak ediyorlardı."

"Ama doğaüstü güçlerin ve ... seks konusunda çelişkiye düşmeyen tek kişi ," dedi Claudia, sanki bunu söylemek zorunda kalmamayı diliyormuş gibi. "Jean-Claude'un Richard ve Anita'yla olan gücünü bu kadar kısıtladığını fark etmemiştim, ta ki sen hepimize bu tereddüt olmadan ne kadar güç kazanılabileceğini gösterene kadar."

"Bu konuda daha nazik olmak gücü de sınırlıyor" dedi.

"Belki," dedi, "ama yine de bize diğer üçlü hükümdarlığın ne olabileceğini gösteriyor."

"Senin faren olma gücünün beni aramasını istiyorum Anita ve bu konuda hiçbir çelişki yaşamıyorum."

"İşin içine bir vampir girip bunu üçlü bir hale getirmezse, metafiziksel olarak konuşursak, bu o kadar da önemli değil."

"Jean-Claude'un sadece kurtları aramasına sevindim."

Micah, "Ben de öyle, çünkü bence sen Richard'ın yapmadığı şekilde uzlaşmaya çok daha istekli olurdun," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Yani Jean-Claude'un aramak için bir kurt yerine bir fareye ihtiyacı olsaydı, Rafael az önce söyledi, güç istemek ve kurt olmak konusunda çelişkili değil, bu yüzden Nathaniel'in seninle ve Damian'la olan ilişkisine daha yakın olurdu."

"Daha fazla güç," dedim.

"Ve belki de hayatında başka insanlara yer yok," dedi Micah.

"Anlamıyorum."

"Kralımız Jean-Claude'a Ulfric'in izin verdiğinden daha fazla özgürlük tanımazdı," dedi Benito ve canavarının tenimde gezinmesine neden olacak kadar öfkeliydi ama Nathaniel'e bu kadar yakın durmak beni eskisi gibi rahatsız etmiyordu.

Rafael, "Sus Benito, sevdiğin kişiyi sevmekte utanılacak bir şey yok," dedi.

Benito, erkek erkeğe seksin utanç verici olduğunu ima ederek koridordaki birkaç kişiye hakaret ettiğinin farkına varmış gibiydi, çünkü durumu düzeltmeye çalıştı. "Nimir-raj'ın ne yaptığı kendi bileceği iş ve Nathaniel de Nathaniel'dir demek istemedim. Sadece şunu demek istedim. I . . ."

Claudia kahkahasını öksürüğe dönüştürmek için mücadele etti.

"Jean-Claude'un şu anda sahip olduğu güce sahip olmak için yıllar önce pek çok şey yapmış ."

Sanırım Rafael az önce Jean-Claude ile seks yapmaya istekli olduğunu itiraf etmişti. Sanırım şaşırmıştım ve sonra Richard'ın yıllar önce bize söylediği bir şeyi hatırladım.

"Richard bir keresinde onu Jean-Claude ve bana geri dönmeye teşvik edenin sen olduğunu, onun yerine geçip hepimizi güvende tutmak için kendini sunabilseydin bunu yapacağını söyledi."

Rafael, "Richard doğaüstü camiada çoğumuza sunulandan daha fazla gücü bir kenara attı," dedi.

Micah, "Sen onu atmazdın," dedi.

Rafael ona baktı ve uzun bir anlayış anı yaşandı. Tam olarak neyi anladıklarından emin değildim ama yaptıkları şeyin bu olduğunu biliyordum.

"Anita sayesinde şimdi bu gücün bir kısmını elde etme şansına sahibim."

Micah, "Anita senin aracılığınla tüm kurtçuklardan beslenmeye başladığında güç kazanmaya başladın," dedi.

Rafael, "Anita'nın ve Jean-Claude'un tüm çalışanlarının beslenme yoluyla kazandığı gibi," dedi.

Micah başını salladı. "Rodere aracılığıyla sundugüç inanılmaz bir miktar, ancak daha da fazlasını kazandınız ve sundunuz Anita canavarlarına sıçan eklediğinden beri birlikte güçlendiler." Rafael, "Beklentilerin ötesine geçti," dedi.

Aşılması gereken herhangi bir beklenti olduğunu fark için çenemi kapalı tuttum ve Micah'nın bizim için konuşmasına izin verdim. O bir benim olabileceğimden daha iyi bir diplomat. "Narcissus'un bize verdiği bulmacayı çözeceğiz ve sonra sen Anita'nın arayacağı fare olacaksın."

"Ama Rodere inşa ettiğimiz güce isyan etmeye başladıkça yaklaşan düelloları kazanmam için bunu zamanında çözebilecek misin?" Rafael sordu.

"Bu gece dövüşeceğin kişi Hector olduğu için üzgünüm Rafael. Onun senin için ne anlama geldiğini biliyorum," dedi Micah.

"Hector'la tanıştın mı?" Dönüp Micah'ya bakarak sordum.

Başını salladı ve bana dokunmak için uzandı, ama öyle bir şekilde değil. Nathaniel'in vardı, ama sanki ben onun teselli nesnesiymişim gibi; onun da dövüş hakkında endişelendiğini anlamamı sağladı Kahretsin, bu ne kadar iyiydi meydan okuyan? "Rafael gelecek vaat eden bazı kurt adamlar hakkında fikrimi sordu. Hector'un gelecek vaat eden liderlerden biri olduğu konusunda hemfikirdim, ancak Rafael'e ve Koalisyon ile inşa ettiklerimize layık bir halef olacağına ikna olmadım."

"Hector'u benim kadar ," dedi Rafael. "Hayır, Luca'yı daha çok sevdim."

Rafael, "Hector daha iyi bir dövüşçü," dedi.

"Ama Luca daha iyi düşünen biri," dedi Micah. Bana biraz daha sıkı sarıldı ve Nathaniel'e dokunmak için uzandı ve sonra Rafael'e gitmek için bizden uzaklaştı.

"Serbestçe konuşabilir miyim?" diye sordu Benito. Rafael başını salladı ve "Elbette," dedi. "Nestor gördüğümüz en iyi dövüşçüydü."

Rafael ve Micah başlarıyla onayladılar. Claudia daha önce ağırlık odasında olduğu kadar sert bir şekilde kaşlarını çattı. Nestor'dan hiç hoşlanmamıştı. "Canavar gibi dövüşüyor," dedi.

"Ama o kazandı," dedi Rafael.

"Sadece ölümüne bir maç olursa," dedi Claudia. "Eğer sadece kan içinse, onun kaybettiğini gördük."

Rafael, "yenik düşebiliyor," diye itiraf etti.

Benito, "Eğer duygularını kontrol edebilseydi, onunla yüzleşmek istemezdim," dedi.

Ona baktım, çünkü Rafael'den başka Benito'nun da en iyi dövüşçülerinden biri olduğunu biliyordum. "Bence Luca ve Hector daha tehlikeli," dedi Claudia, "çünkü daha kontrollüler."

"Belki, ama Nestor yerine çukurun karşısında onlarla yüzleşmeyi tercih ederim." "Sen ne diyorsun, Micah?" Rafael sordu.

"Dövüşün ilk birkaç saniyesi içinde yaparsam Nestor'u öldürebileceğime inanıyorum, çünkü rodere olmayan küçük bir adam görecektir, ancak öldürmeyi yeterince hızlı yapmazsam ve Nestor öfkesini tutabilirse, Benito'ya katılıyorum."

"Peki ya diğerleri?" Rafael sordu.

"Hector iyi bir dövüşçü, kontrollü ve yetenekli ama dövüş çok uzarsa konsantrasyonunu kaybeder ve hatalar yapar. Ya onu çabucak öldürün ya da sabırsızlanana kadar ulaşamayacağınız bir yerde kalın."

Rafael başıyla onayladı. "İyi bir tavsiye."

"Bu yüzden liderliğinizi tehdit edebilecek tüm genç savaşçıları görmemi istediniz. İlk olarak Hektor'un sana meydan okumasına şaşırdım. Nestor'un ilk olmasını beklerdim."

"Katılıyorum," dedi Rafael.

Gruba doğru yürüme sırası bendeydi. Nathaniel elimi bırakmadı ve beni takip etti ama benim sorduğum soruyu sormazdı. "Peki neden bu gece Nestor değil de Hector?"

"Çünkü önce o bana meydan okudu."

"Evet, ama neden? Neden önce o?"

"Nestor kibirli ve gerçek bir homofobik. Nefret ediyor ve korkuyor Jean-Claude'u sadece röportajlarda ve internetteki fotoğraflarda görüyorum," dedi Micah.

"Hanımefendinin çok fazla itiraz ettiği bir durum gibi görünüyor," dedim. "Ne demek istiyorsun?" Benito sordu.

"Belki de Jean-Claude'dan nefret ediyordur, çünkü onu çekici buluyordur." "Tanrım, bunu Nestor'un duyabileceği bir yerde söyleme," dedi Benito.

dedi ve aslında biraz solgunlaştı.

Claudia sırıtıyordu. "Sanırım Anita haklı."

Benito ona döndü. "Nestor Anita'yla dövüşemez, ama sen, onun onuru için sana meydan okuyabilir. *Por favor*, Claudia, kaderi kışkırtma; Nestor'un güzel gey erkeklerden daha çok nefret ettiği tek şey dövüşebilen kadınlardır."

"Oh, kesinlikle gizli eşcinsel," dedim.

"Belki kendisinden bile," dedi Nathaniel. Ona baktım, hepimizle dalga geçtiğini görmeyi bekliyordum ama yüzü tamamen ciddiydi. Nedenini sorabilirdim ama Rafael konuştu.

Rafael gülümsedi ve başını salladı. "Nestor'u gizliden *gizliye* erkeklerden hoşlandığı için kadınlardan nefret etmekle suçladığını görmek ne kadar eğlenceli olsa da, Anita, lütfen, Benito'nun dediği gibi, kaderi kışkırtma."

"Bekle, Nestor'un bu gece Hector'la birlikte burada olacağını mı söylüyorsun?" Ben sordum.

"Hayır, ama bu gece Hector'u yensem bile, Nestor daha sonra bana meydan okuyacak."

Micah, "Luca birkaç yıl bekleyecek ama Nestor'un sabrı katılıyorum," dedi.

"Hector'un şimdi bana meydan okumasından endişeliyim çünkü kendi lideri Victor onu buna zorladı."

"Victor, Hector'un kral olmasından ne kazanacak?" Ben sordum.

"Hector'u St. Louis klanının başına kral olarak geçirecek ve sonra hepimiz yeniden küçük krallıklar olana kadar diğer klanların kendi aralarında savaşmasına izin verecekti. Hector kral olacaktı, ama ne yaparsa Victor ona teklif etti."

Micah, "Hector onun kurbanlık kuzusu, bu gece kazanacak kadar zeki bir dövüşçü değil," dedi.

"Belki de," dedi Rafael.

Micah diğer adamın omzunu tuttu ve onu kendisine için döndürdü. "Bu gece seni yenebilecek tek şey sensin, Rafael. Hector'un neden bu kadar büyük bir liderlik malzemesi olduğunu düşündüğünü bilmiyorum, çünkü ben göremiyorum."

"Bana söylemiştin."

"Luca bir gün daha iyi bir lider olacak." "Ama

o daha iyi bir dövüşçü değil," dedi Rafael.

"Luca hâlâ nasıl dövüşüleceğini öğreniyor ama hiçbir şey Hector'u daha iyi bir düşünür yapamaz."

"Hector aptal değil," dedi Rafael ve bir yabancı için olması gerektiğini düşündüğümden daha fazla üzgündü.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Hector'u neden bu kadar savunuyorsun?" diye sordum.

Herkesin bakışları bir kez daha parladı ve bu kez Micah da buna dahil oldu. "Bize söylemediğin şey ne?" Nathaniel sordu.

Rafael bana baktı ve gözlerinde büyük bir acı vardı. "Aramızda bulunmasına izin verilen insan eşleri biliyorsun."

"Evet, beni bu gece izlemeye getirmenin yolu bu." "Bekle, ne?"

Nathaniel sordu.

"Anita'yı bu geceki dövüşü izlemesi için ne zaman davet ettin?" Micah sordu.

"Duşta, o bekleyebilir. Hector'un senin için neden bu kadar özel olduğunu bilmek istiyorum, Rafael. Neden bu kadar özel ki, sırf onu öldürmek zorunda kalmamak için neredeyse seni öldürmesine izin vermeye hazırsın?"

"Bahsettiğim şu çılgın eski sevgilileri biliyor

musun?" "Evet."

"Hector'un annesi de onlardan biriydi."

"Yani, Hector ..." Cümleyi bitirmek istemedim; bu çok Yunan efsanesi ya da belki Yunan trajedisiydi?

"Oğlum," diye bitirdi Rafael benim yerime.

8

"Bunu kesin olarak BILEMEZSIN," dedi Benito, geri kalanımız Rafael'e bakarken.

"Suelita onun benim olduğunu söylüyor, eğer bu doğru değilse neden kocasını utandırsın?"

"Sana ne zaman söyledi?" Micah sordu.

"Hector meydan okuduktan sonra beni aradı."

"Suelita tek oğlunun hayatından endişe ediyor," dedi Claudia. "Hector'u kurtarmak için her şeyi yapar, hatta senin onun babası olduğun yalanını bile söyler."

"Yalan söylediğini sanmıyorum," dedi
Rafael. "Senden ne yapmanı istedi?" Ben
sordum.

Rafael bana baktı ama sanki beni duymuyor gibiydi. Konuştuğumu biliyordu ama takip etmiyordu. "Suelita babası olarak senden ne yapmanı istedi?" diye sordum.

"Oğlumuzu öldürmeyeceğime söz vermemi istedi."

"Senden onun seni öldürmesine izin vermeni mi istedi?"
diye sordum.

"Hayır, benden ölüm yerine üçüncü bir kan sunmamı istedi."

"Ve bu teklif seni zayıf gösterdi," dedi Benito.

"Hector'a söyledi mi?" Micah sordu.

Rafael başını salladı. "Kocası Hector'un tanıdığı tek baba ve kalmasını istiyor."

"Yani ona zarar vermek istemeyesin diye sana söylüyor ama ona söylemiyor, o da seni öldürmek istiyor öyle mi?" diye sordum.

"Senin kafanın içine girmeye çalışıyor Rafael. Eğer çocuğa gerçekten bir babanın davranması gerektiği gibi davranmanı isteseydi, o zaman senin onun babası olduğunu söylerdi," dedi Benito.

"Bu Benito'ya katılıyorum," dedim.

Nathaniel, "Ben bile bunun dövüşten önce kafanızı karıştırmak için bir numara olduğunu düşünüyorum ve bunu yeni öğrendim," dedi.

Claudia, "Suelita çocuğu için dehşete düşmüş bir anne, her şeyi yapar ve söyler," diye ısrar etti.

"Hector annesine benziyor mu?" Micah sordu. "Bunun
ne önemi var ki?" Rafael sordu.
"Çünkü sana hiç benzemiyor."
Rafael, "Bütün çocuklar ebeveynlerine benzemez," dedi.
"Evliliğinizden olan oğlunuz size benziyor mu?" diye sordum.
"Eski karımı ya da oğlumu o kadar uzun zamandır görmedim ki onu tanıyabileceğimden emin değilim." Bunu söylerken yüzündeki acıyı gizleyemedi.
"Özür dilerim Rafael," dedim.
Micah, "Eğer Hector'un annesi yalan söylüyorsa, o zaman seni oğluna tuzak kurmaya çalışıyor, böylece seni öldürebilir ve tahtını alabilir," dedi.
"Peki ya doğruyu söylüyorsa?"
"O zaman seni oğluna ayarlamak için doğruyu söylüyor, böylece o seni öldürüp tahtını alabilir."
"Kendini tekrarladın," dedi Rafael.
"Hayır, söylemedim. Sadece, eğer bu bir yalansa ya da gerçekse, Hector'un annesinin beklediği sonucun aynı olduğunu, senin ölü, oğlunun ise hayatta olduğunu belirttim."
"Her zamanki gibi akıllıca, Micah." Söyledi ama bir şey değiştirecekmiş gibi değil.
"Duşta bana ölürsen Hector'u baştan çıkarmamı istediğini söylemiştin; cidden sevgilinin oğlunla yatmasını isteyeceğini mi ? Bu biraz fazla ... ... Bilmiyorum. Ürkütücü."
"Sana söylemek istememiştim. Onunla yatmanın senin için daha zor olacağını biliyorum."
Kolundan tuttum ve bana bakmasını sağladım. "Bu gece dövüşü kazan ve sadece seninle yatayım."
Beni geçip Micah ve Nathaniel'e baktı. "Asla sadece ben değilim, Anita."
Onu sarsmayı o kadar çok istiyordum ki bırakıp geri çekilmek zorunda kaldım. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Rafael. Hector'un annesi dövüşten önce kafanı karıştırıyor ve sen de bunu yapmasına izin veriyorsun."
"Haklı olabilirsiniz ama onun benim olabileceğini, birden fazla oğlum olabileceğini görmezden gelemem."
"Benden bu gece dövüşünü izlememi istedin; pes edip ölmeni izlemek için gelmeyeceğim."
"Pes etmiyorum," dedi. "Öyle
görünüyor."

"Sen ve ben birbirimize yalan söyleyemeyecek kadar uzun süre birlikte savaştık, Rafael," dedi Micah.

"Bu da ne demek oluyor?" Rafael'in sesi şimdi öfkeliydi.

"İkimiz de biliyoruz ki kazanabileceğine inanmazsan, bu kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet olur. Bu gece oraya Hector'a zarar vermek istemediğini düşünerek gidersen, o seni öldürmeye çalışırken, dövüş başlamadan kaybetmiş olursun."

"Sizin çocuğunuz yok; çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsunuz.

bir çocuğa sahip olmak ve onu asla görememek. Büyümesini izlediğim bir çocuğum olabileceğini düşünmek benim için çok anlamlı."

"Suelita bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyor," dedi Claudia. "Bunca yıl onunla evlenmediğin için seni asla affetmedi.

önce," dedi Benito.

"Bana aşık değildi."

"Kraliçe olmak istiyordu, Rafael. Gücü ve statüyü seviyor," dedi Benito.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sorun yaratabileceğini düşündüğüm kadınların kaydını tutuyorum."

"Ne yapacağını düşünüyordun?"

"Zamanlama konusunda haklısın; yıllar önce bebeğinin senden olduğunu iddia edeceğini düşünmüştüm ama sonra başka biriyle evlendi, ben de bebeğin ondan olması gerektiğini ."

"Hector'un benim olduğunu düşündüğünü neden bana söylemedin?"

"Suelita, Hector'un senden olduğunu kanıtlayabilseydi, o daha bebekken babalık testi yaptırmayı teklif ederdi ama yapmadı çünkü testin sonucunda başka bir babanın çıkacağını biliyordu."

"Beni sevgisiz bir evliliğin tuzağına düşürmek istemediğini söyledi." "Kulağa saçmalık gibi geliyor," dedi Benito.

" ne cüret?"

"Bana sizi güvende tutmam için para ödüyorsunuz; bunun parçası da çıktığınız kadınlara bakmak."

"Suelita beni hiç incitmedi."

Claudia, "Şimdi de seni öldürmeye çalışıyor," dedi.

"Yeter!" Rafael bağırdı ve hem Benito hem de Claudia onunla tartışmayı bıraktı. Bana döndü. "Önce size Canavarların Efendisi'ni ve onun işkencelerini hatırlattım, şimdi de bunu. Eğer bu yolda yürümüyor olsaydım

bu gece seninle seks yapmaya çalışmazdım, ama zaman tükeniyor, Gatito Negra." Bu İspanyolca *siyah kedi yavrusu* demekti ve

Yerel kurtların bana verdiği isim, küçük olduğumu ama onları yiyebilecek bir yırtıcı olduğumu kabul ediyordu. Rafael ve benim için bu onun takma adı haline gelmişti. Dilinden yuvarlanırken, bir sevgilinin evcil hayvan adının olması gerektiği gibi seksi ve sevimli geliyordu. Sadece bu bile nabzımı hızlandırdı, nefesimi boğazıma tıkadı ve sığlaştırdı. Beni, sadece bu ismi belli bir şekilde söylemesinin bile tahrik edici olması için şartlandırdığını fark etmemiştim. Görünüşte masum olan şeylerin ön sevişmeye dönüşeceğini asla bilemezsiniz.

Micah bana sarıldı ve sanki Rafael'e çok fazla ilgi gösteriyormuşum gibi bir tavır takındı. Ben de ona sarıldım ve ne diyeceğimi bilemedim çünkü önce o konuştu. "Bizim odamızı kullanabilirsin."

Ona daha sıkı sarıldım, kollarımdaki hissini ezberledim.
Onun narin gücü her zaman çok doğru hissettirdi. Bir elimle buklelerine dokundum ve diğer elimle ona daha sıkı sarıldım. "Hayır, misafir odasını kullanacağız."

Gözlerime bakacak kadar geri çekildi. "Emin misin?"

Başımı salladım. Kokusunu istemediğimi yüksek sesle söylemedim. başka kimse yoktu. Rafael herhangi birimizin aşık olduğu biri olsaydı, bu farklı olurdu, ama o bizim sevgililerimizden biri değildi, bu yüzden hayır.

Onu öptüm ve Nathaniel ikimizi de kucakladı. Micah kendini geri çekti ve bizi biraz yalnız bıraktı. Nathaniel bana gülümsedi, lavanta rengi gözlerinde muziplik parlıyordu. Pişman olabileceğimiz ya da benim pişman olabileceğim bir şey söylemek üzere olduğunu biliyordum ama bunu yüksek sesle söylemedi, sadece gözlerimin derinliklerine baktı ve birden Rafael, ben ve ... onun hakkında ne hayal ettiğini anladım.

Güldüm ve sarılmaktan vazgeçtim. "Sen iflah olmazsın ve bu görüntü benimle kalacak."

"Öyle olmasını istedim ve sen beni hâlâ seviyor musun?" ama yine de içinde göründüğü kadar kendinden emin olmayan küçük bir parça vardı. Ses tonu alaycı olsa bile, soran o parçaydı.

"Sana hala ve her zaman derinden, tutkuyla, delicesine aşığım."

"Hâlâ ve her zaman," dedi usulca ve beni öptüğü kadar nazikçe öptü. ses geldi. Vücuduna doğru eğildim, ellerim omuzlarının iki yanında sanki sonsuza kadar tutunabilecekmişim gibi duruyordu. Parmaklarımın izini sürdüm
saçlarının kalın düzlüğü. Ellerimi saçlarında gezdirebiliyordum.

saçlarını bozmamaya çalışıyordu. Micah'nın bukleleri sert muameleden kurtulamadı.

"Seni seviyorum," dedi.

"Seni daha çok seviyorum," dedim.

Micah geldi ve her birimizin beline birer kolunu doladı. "En çok seni seviyorum."

"Sizi çok seviyorum," dedi Nathaniel ve sırayla her birimizi öptü. Sonra Rafael'le birlikte gidip bir misafir odası bulma zamanı gelmişti. Rafael'in eli benimkinde sıcacıktı ama diğer erkekleri koridorda bırakıp onunla gitmek tuhaf gelmişti. Onlarla birlikte olmak konusunda kendimi daha az çelişkili hissetmemi sağlayan başka sevgililerim vardı ve sonunda Rafael'in poli grubumuzda başka kimseyle etkileşime girmeyen tek kişi olduğunu fark ettim. Belki de ona çoklu grubumuzdaki bazı kadınlarla yatmasını teklif etmemin birden fazla nedeni vardı? Elbette, Nathaniel'in görseli, grubumuza Rafael'le üçlü yapma teklifleri sunulduğunda kendisini dışlanmış hissettiğini bana bildirmişti. Biseksüel olduğunu unuttuğumdan değil; sadece Rafael'in korkunç derecede heteroseksüel olduğunu biliyordum ve evet, artık her şeyi kabul edebilirdim
kafamın önünde Nathaniel'in tek erkek olmadığını
Eğer teklif edilseydi Rafael'e yumruk atacak bir adam vardı hayatımda.

"Şu anda Micah ve Nathaniel hakkında çok fazla düşünüyorsun." Rafael söyledi.

Elini sıktım ve ona baktım. Onu yakışıklı ve nefis bulduğumu yüzümden anlamasına izin verdim. Gülümsemesi yeterliydi. "Bunun için teşekkür ederim Anita, ama sanırım sadece beni daha fazla düşünmeni sağlayacak bir yol bulmalıyız."

"Aklında ne vardı?" diye sordum. "Küçük
bir saklambaç oyunu."

Ona kaşlarımı çattım. "Sen bir kurtçuksun; insan bile kokumu alır ya da kalp atışlarımı metrelerce öteden duyarsın. Senden saklanamam."

"Eğer gerçekten saklanmanı isteseydim, hayır, ama seni bulmak istiyorum." "Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim?"

"Bir yatağın altına saklan ve seni oradan çıkarıp ırzına geçeyim." Kaşlarını bana doğru oynattı.

Başımı salladım. "Hayır, üzgünüm, beni saklandığım yerden çıkaran çok fazla gerçek kötü adam oldu. Bu benim için ön sevişmeden çok tetikleyici olur."

O kadar aniden durdu ki, eli neredeyse tökezleyecektim, beni kısa sürede ayağa kaldırdı. "Çok üzgünüm Anita, senin için bazı esaret oyunlarının gerçekliğine çok yakın olduğunu unutmuşum."

"Sorun değil, sen sordun, ben hayır dedim, yeni bir fikre geçiyoruz."

Gözlerini kaçırdı ve yüzü yine ciddileşti. Böyle devam ederse ve *ardeur*'u serbest bırakmazsak, bugün seks yapmayacaktık. Yüzüne hafifçe dokundum ve bana bakması için onu geri çevirdim.

"Bana ne istediğini söyle, Rafael. Eğer bir kovalamaca ve indirmeyse, bunu çözebiliriz."

"Zamanın daraldığını hissediyorum, Anita. Eğer aramızda ayrıntılı bir şeyler planlayacaksak zamanımız tükeniyor."

"O zaman belki de ayrıntılı yerine basit bir şey yapmalıyız," dedim.

"Aklında ne var?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sanki gözlerinde bir soru görür gibiyim, Rafael."

"Ne sorusu," dedi. "Sor, ben de
bileyim."

Derin bir nefes aldı ve nefes verirken titredi. Sanki sorarken yüzümü görmek istemiyormuş gibi biraz yana baktı. "Seninle sevişmek istiyorum, Anita."

"Ben zaten sekse evet dedim, Rafael."

Başını salladı ve şimdi bana koyu kahverengi gözlerinin tüm ağırlığını verdi. "Bu gece seninle sevişmeme izin ver."

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. "Tamam, yani bunu zaten kabul etmemiş miydim?"

"Bu seferlik seni bağlamak ya da her zaman yaptığımız yatak odası oyunlarını oynamak istemiyorum. Seninle sadece seks yapmak istiyorum."

"Ben pek misyoner kızlardan değilim," dedim, hâlâ ne sorduğunu anlamamıştım.

"Ben de öyle düşünmüştüm, öyle bir şey bulacağız ki
ikimizi de mutlu eder." Sesi iyiydi ama bunu söylerken gözlerini saklayarak başka tarafa baktı.

Elini sıktım, onu kucaklamaya çalıştım ama yüzünü çevirdi. Takım elbisesinin ceketini tuttum ve bana ya da başımın üzerinden bakmak zorunda kalacağı şekilde onu kendime çektim. Gözlerinde acı vardı, sanki onu inciten bir şey söylemiştim ve bugün üzerindeki kederin ağırlığını artıracak ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Burada iki farklı konuşma yapıyormuşuz gibi hissediyorum, Rafael. Lütfen, benimle açık konuş. Biz yıllar önce arkadaştık.

faydalarını ekledi, bu yüzden lütfen birkaç dakikalığına benimle şöyle konuşun
Ben senin seks yaptığın , çıktığın başka bir çılgın kadın değil."

Gülümsedi ve sonra kahkaha attı. "Sen deli değilsin Anita, belki de benim rahat edebileceğim kadar deli değilsin."

"Hey, senin için deli olmamı istiyorsan eşyalarından bazılarını ateşe vermeyi teklif ettim."

Bana sarıldı. "Hayır, lütfen yapma."

Ona tekrar sarıldım, yüzümü göğsüne bastırdım. "O zaman konuş benimle, sadece konuş benimle, etrafımda değil ya da kafamda ne olduğunu düşündüğün hakkında değil, sadece seks yapmaya başlamadan önce bana davrandığın gibi davran. Benimle arkadaşınmışım gibi konuş ve oradan devam edelim."

Yüzünü saçlarıma sürttü. "Arkadaşım olsaydın, ateşli esaret seksiyle ilgilenen bir kadınla çıktığımı söylerdim ve ilk başta bu harikaydı ve tam da istediğim şeydi, ama şimdi
onunla sevişmek isterdim. Onunla seks yapmak .
bağlamak ya da kovalamak ya da hatta kıyafetlerini yırtmaktan zevk almak da dahil, gerçi bunu daha sonra yapmak isterim."

Onun silahı, bıçakları ve benimkinin izin verdiği ölçüde onun yerleştim. Nathaniel silahların yolumuza çıkacağı konusunda haksız değildi. "Kıyafetlerin yırtılması konusunda daha sonra anlaşırız ama her birlikte olduğumuzda sert ya da esaret altında seks yapmak değiliz Rafael. Eğer bunlar olmadan sevişmek istiyorsan, deneyebiliriz."

"Dene," dedi ve kucaklaşmadan çekilmeye başladı.

Ceketini tuttum ve çok ileri gitmesini engelledim. "Kahretsin Rafael, yaptığım her kelime seçimine takılmayı bırak ve sadece gerçekte ne söylediğimi dinle, kafanda çevirdiğin olumsuz şeyleri değil."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi.

Yüksek sesle iç çekmemek için kendimi zor tuttum. "Bu, eğer herhangi bir esaret olmadan sevişmek istiyorsan, o zaman bunu yapalım anlamına geliyor."

"Sadece esaret yaptığını sanıyordum."

"Her zaman değil."

"Ya da daha önce teklif ettiğiniz üçlü ilişki gibi aynı anda birden fazla kişiyle."

"Bak, bunu daha sonra tartışırız ama şu anda benimle sevişmek istiyorsan cevabım evet."

"Evet, aynen böyle," dedi yüzümü inceleyerek.

"Aynen ," dedim ciddi gözlerine gülümseyerek.

"Bana daha önce sormam gerektiğini söylediğin yer burası mı?"

Başımı salladım. "Hayır, sana evet dediğimi hatırlattığım yer burası, benimle seviş ve sen hala konuşuyorsun."

Gülümsedi ve sonra bu gülümseme daha önce hiç görmediğim bir sırıtışa dönüştü. "Daha fazla konuşmak yok," dedi ve elimi tutup beni koridora doğru götürmeye başladı.

9

RAFAEL BENI giysilerimden çıkardı, böylece çıplak bir şekilde
Yatağın yanındaydı, ama hâlâ elbise pantolonunu giyiyordu; kemeri bile bağlanmıştı. Ayakları halının üzerinde çıplaktı, elbisesinin etekleri
Elbise botları olmadan pantolon çok uzun geliyordu. Ellerimi göğsünün ön kısmında gezdirdim; tenim onunkinin kahverengisi karşısında daha da solgun görünüyordu ve bu kontrast hoşuma gitti. Ellerimi avuçlarının içine aldı.

"Ellerin çok küçük, ama yatağın yanındaki silah yığını benimkinden daha büyük olan, şimdiye kadar soyduğum tek kadın sensin." Cümlenin sonunda gülümsedi ve avuç içlerime yumuşak öpücükler kondurabilmek için ellerimi yukarı kaldırdı.

"Beni kıyafetlerimden önce diğer kızlar gibi olmadığımı biliyordun."

"Yaptım," dedi ve önce bir bileğimi, sonra diğerini öptü. Dudakları nazik, nefesi ılıktı. Kollarımdan yukarı doğru öpmeye başladı, önce sağa, sonra sola, dirseğime gelene kadar. Kolumun kıvrımını öptü, sağa, sola. Kollarımı öpmeye devam etmesini bekliyordum ama onun yerine önümde dizlerinin üzerine çöktü ve karnıma bir öpücük kondurdu.

"Çok fazla kıyafet giyiyorsun" derken sesim nefes nefese çıkıyordu. "Seninle ilk kez sevişiyorum, sadece seks değil, ama
sevişme." Bana baktı ve yüzünde bir şey vardı.
Şefkatli, savunmasız ya da kelimelerle ifade bir yüz. "Zevkimi almadan önce seni memnun etmeyi hatırlamak istiyorum; pantolon bana hatırlatacak."

"Zekisin sen," dedim ve parmaklarımı yüzünün yan tarafında gezdirdim. Öne doğru eğildi ve karnımı ilk seferden biraz daha aşağıdan öptü, sonra daha aşağıdan. Her seferinde karnımdan aşağıya doğru nazik dokunuşlarla öptü, elleri ya beni yerimde tutmak için ya da sadece koyacak bir yer olsun diye kalçalarımdaydı. Nazik öpücükler bıraktı ve bu his daha da fazlaydı çünkü ben

Tıraş olmuştu ve dudaklarıyla aramda hiç kıl yoktu. Bacaklarımı ayırmadan beni olabildiğince derinden öptü ve sonra bana baktı. Nefesi, bacaklarımın arasına dökülürken neredeyse sıcak hissettiren bir iç çekişle çıktı. Bu beni ürpertti ve kendimi sabitlemek için omuzlarına dokundum.

Kalçamın vücudumla birleştiği yeri öperek yana doğru hareket etti ve sonra diğer tarafa geçip aynısını yaptı. Elini vücudumun ön kısmına doğru uzattı. Teni benimkinden daha sıcaktı, yüzden vücudum bana daha fazla dokunmasını istercesine avucuna bastırdım. Bu istemsiz bir hareketti, tıpkı bir çiçeğin
Güneşin sıcaklığını. "Çok
hevesli," dedi.

Gözlerimi açtım ve vücudumun aşağısından Rafael'e bakana kadar onları fark etmemiştim bile. "Beni istekli istemiyor musun?"

"Evet, evet istiyorum" dedi, elini vücudumun ön tarafına daha sıkı bastırdı, elinin altını ovuşturdu, böylece aslında doğrudan en çok dokunmadan bastırmaya ve kızdırmaya başladı.
hassas .

Kalçamın yan tarafını öptü ve sonra iki elini de göğüslerimi arasına alana kadar vücudumda gezdirdi. Onları hafifçe okşamaya başladı ve bu benim için yeterli bir his değildi. Her zaman esarete ihtiyacım yoktu ama bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ellerimi onunkilere bastırdım ve "Daha sert, lütfen" dedim.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı ve sonra parmaklarını biraz daha içeri sokmaya başladı, göğüslerimi elleriyle sıktı, onları çekti. Benden istemsiz küçük bir ses çıktı. Ayağa kalktı ve meme ucumu emebilmek için bir göğsümü avuçladı. Yine çok yumuşak başladı ve ona sevişmenin her şeyin nazik olması anlamına gelmediğini açıklamam gerektiğini hissettim, en azından benim için öyle değildi.

"Daha sert, lütfen" dedim ve ben ona bunun yeterli olduğunu söyleyene kadar dediğimi yaptı. Acıtmıyordu ama sertti ve ağzının çekimini hissedebiliyordum; istediğim buydu. Ben onun için mutlu sesler çıkarana kadar emdi ve sonra aynı şeyi diğer göğsümde yaptı, bacaklarım titreyene ve destek için ona tutunana kadar.

Geri çekildi ve diz çökerken ellerini belime doladı.
tekrar yere yatırdı. Bu sefer vücudumu öptü ve yaladı.

ta ki dilini bacaklarımın arasında gezdirene kadar. Onun için nefes nefese kaldım ve geri çekilip "Benim için yatağa otur" dedi.

İstemesini beklediğim şey bu değildi ama yaptım. Dizlerimi ayırdı ve beni yalamak için eğildi, bu eğlenceliydi ama ikimizin de ihtiyaç duyduğu açı değildi. Dizlerim kenarda kalacak şekilde yatağa uzandım ve ellerini kalçalarımın altına koyup önce bir kalçamı, sonra diğerini usulca öpmeye başladı.

O kadar yavaş ve o kadar dikkatliydi ki, işlerin merkezine gelmeden önce sabırsız, istekli sesler çıkarıyordum ama bana dokunmadı

Oradan. Bacakla vücudun birleştiği küçük çukurdan öptü ve sonra diğer tarafı derinden öptü, dilini sanki ağzımı ya da başka şeyleri öpüyormuş gibi kullandı. Harika bir histi ama bu noktada alay ediyordu, çok yakındı ama yeterince yakın değildi.

Sonunda ortamı yaladı ve sanki beni kaldırmış gibi üst bedenimi yataktan kaldırdı. "Çok hassas," dedi dış kenarlarımın etrafını yalayarak.

"Lütfen," dedim.

"Lütfen ne?" diye sordu. "Ne

olduğunu biliyorsun."

Bir tarafı biraz daha yaladı ve harika hissettirdi, ama değil ... ve sonra diğer tarafı ve kendini yansıtmaya başladı.

Bir o tarafa bir bu tarafa, dokunmasını istediğim tek nokta hariç her şeyin ve her yerin etrafını ve üstünü yalıyordu. Çok iyi hissettiriyordu ve aynı zamanda hayal kırıklığıyla çığlık atmak istememe neden oluyordu.

"Lütfen, Rafael, lütfen."

"Bunu mu kastediyorsun?" Dilini kaçındığı tek noktanın üzerinde ve nefesim boğazımda düğümlendi.

"Yoksa bu mu?" diye sordu ve dilini o noktanın altına kaydırdı, böylece istediğim şeyin sadece kenarlarına dokunuyordu. Bu hem son derece harika hem de son derece sinir bozucuydu.

"Rafael!" Adını haykırdım ama bu zevkten değil, daha çok kızgınlıktan kaynaklanıyordu.

Güldü, derece erkeksi bir kıkırdama ve sonra beni yaladı ve bu beni "Rafael!" diye ağlattı ama iyi bir şekilde. Yalamaya başladı, dilini o noktanın üzerinde ve etrafında döndürdü, daha büyük daireler çizdi

Zaman uzaklaşıyor, sonra tam istediğim yeri yalıyordu, neredeyse oraya gelene kadar, neredeyse, neredeyse, sonra uzaklaşıyordu.

Sonunda bağırdım, "Kahretsin, ya ya da yapma."

Yaptığı her şeyden vücudumun ne kadar mutlu olduğu yüzünde parlayarak geri çekildi ve "Dalga geçilmesinden hoşlanmıyor musun?" diye sordu.

"Bu kadar değil, hayır."

"Bunu yapmaktan zevk aldım."

"Sadist," dedim.

Yine o derin kıkırdamayı yaptı ve sonra ağzını bacaklarımın arasına sokup emmeye başladı. Yaptığı onca şeyden sonra
Sanki vücudum geliyor mu gidiyor mu bilmiyormuş gibi, neredeyse çok fazla his vardı ve yeterli değildi. İşe yaramadığını anladı ve o tek noktanın üzerinde girdaplar yalamaya başladı ve sonunda parmaklarını kullanarak diğer her şeyi bir kenara ayırdı, böylece sadece o tek noktayı emebildi.
Daha boşalmadan çığlık atmaya başladım,
Çünkü tüm o ön sevişmeden sonra neredeyse çok fazlaydı ve sonra aniden zevkin sınırını aşıyordum ve sanki merkezimi ağzında tutuyor, beni içine çekiyor ve sanki dünya ağzının üzerimdeki eriyip gidiyordu.
Çığlık atıp kıvrandım, ta ki dünya sisin içinden görüyormuşum gibi bembeyaz olana dek. Ayağa kalkıp benden uzaklaştığını hissettiğimde seğirerek yattım, hareket edemiyor ya da gözlerimi odaklayamıyordum.
Emin bir sonraki şey, onun bacaklarımın arasına doğru ilerlediğiydi.
Bedenimi yataktan kaldırdı ve onun için çığlık atmama neden oldu.
Teninin koyu rengini
Bir eliyle onu içimde yönlendirirken prezervatifin solgunluğu. Normalde içeri girmek için uğraşması gerekirdi, ama o kadar ıslaktım ki, tüm o sert, istekli uzunluk içimde kayıyordu.

İspanyolca küfür olduğunu düşündüğüm bir şey söyledi. "Çok ıslak."

"Benimle seviş." Sesim nefes nefese çıkıyordu ve neredeyse ben değildim ama söylemeyi başardım.

İstediğimi yaptı, kendini nazikçe içime soktu ve çıkardı, ta ki şimdiye kadarkilerden daha yumuşak bir ritim bulana kadar.
birlikte yaptık. Bizi yatakta daha da yukarı kaldırdı ve kaldı, ancak vücudunun üst kısmını yukarıda tuttu, böylece onun altında hareket edebildim. Birlikte bir ritim tutturduk; onun itişleriyle benim kalçalarım yükseliyor, tekrar tekrar girip çıkıyordu. İçime girip çıktığını göremiyordum ama onun itişini benimkiyle karşılamak için altında yükselirken her santimini hissedebiliyordum.

"Yaklaştım," dedi.

"Ben de öyle." Sesim soluk soluğaydı ve ritmimi onunkine uydurmak için mücadele ettim ve sonra orgazmın eşiğine geldiğimi hissettim.
"Neredeyse," dedim ona.

"Gittiğimizde besleneceğiz."

"Evet," dedim ve sonra bir itişten diğerine beni çığlık çığlığa getirdi, boynum geriye doğru eğildi, onu sağır etmeden adını haykırmak için.

Üstümde haykırdı ve bedeni son bir kez girdi ve tüm engeller yıkıldı. Kendini üzerimde tutarken onun gücünden beslendim, bana dokunduğu her yerde teninden beslendim ve bir kapı gibi onun aracılığıyla tüm rodere'den beslendim.

Tanıdığım insanlara dokunuşumu hafif tutmayı öğrenmiştim, böylece onların içine çok fazla girmiyordum. Daha önce kazara anılar, düşünceler, duygular almıştım ve enerji orgazmından hoşlananlar da vardı. Enerjiyi kabul etmek zorundaydılar, yani bu onların seçimiydi, ancak Jean-Claude Belle Morte'un metafizik tecavüz gibi insanların iradesi dışında zevk verebildiğine dair anılarını paylaşmıştı. Böyle bir şey yapmamak için gerçekten çok çalıştım. Jean-Claude bana onların arasından nasıl uçacağımı, enerjilerinin üzerinde kanat gibi süzüleceğimi, besleneceğimi ama çok fazla değil, çok derinden değil. Yüz üstüne , bir el bana dokunmak ister gibi kalktı, diğeri beni savuşturmak ister gibi kalktı ama beni tamamen dışarıda tutamadılar çünkü Rafael onları bana vermişti. Sanki gerçekten uçabilecekmişim gibi beni yüzdüren inanılmaz güç dalgasına bindiğimde ve gücüme bağlı bir kablosu olan herkese altın bir sihir gibi yayılmak için benden döküldüğünü hissettiğimde bile, neden bizden korktuklarını anlamak için hala yeterince kendim vardı. Birinden beslenemediğim bir an vardı, tıpkı bir kaya gibi
Ben de suyun yaptığını yaptım ve etrafından aktım.
diğer yüzlere, bedenlere, sevinçten mutluluğa duygulara geçtim, duygulara dokunulmaması için geri çekilmek için savaştım ve sonra yüzler sevinç ve hoşgeldin ile yukarı döndü ve bu hepsinden daha iyi bir ziyafetti, çünkü bu bir paylaşımdı. Paylaşmayı daha çok sevdim alıyordum. Binlerce insan, binlerce ve sonra geri dönüyordum, eve gitmek için kıyıdan geri çekilen okyanus gibi geri dönüyordum ve yine yutabileceğim o kaya vardı. Okyanusun bir çakıl taşını fark etmesi gibi beni durdurdu. Neydi o? Kimdi o? Onları ittim, tüm gücümü sadece bir tanesine yoğunlaştırdım. Yirmi yaşlarında, yakışıklı, düzgün vücutlu, soluk kahverengi tenli ve yeşilimsi gri gözlüydü. Micah'nın gözleriyle karşılaştırmasaydım, egzotik göründüklerini söylerdim. Kibirliydiler, meydan okuyorlardı, öfkeliydiler ama bunun altında ... korku ve ... bir şey ... başka bir şey vardı. O orman yeşili, gri sisli gözlerin derinliklerine daldım,

Doğruca bakışlarının içine daldım ve o şeyin izini sürdüm. Hector'un enerjisi titreşiyordu, çünkü tabii ki o kişiydi; beni içinden atmaya çalıştı, benden, bizden bir şeyi korumaya çalıştı, hangi bizden bahsettiğimden bile emin değildim ve umurumda değildi. Enerjinin sadece üstü sıcaktı, pastanın üzerindeki krema gibi, ama altındaki şey soğuktu, bir şekil değiştirenden çok daha soğuktu. Bizi dışarı itmeye çalıştı ve neredeyse bizi yüzeye çıkarmayı başardı. Biz
Hector'un yüzüne bakıyorlardı, gözleri ormanlar ve sis gibiydi ve sonra kahverengi ışıkla doldular, neredeyse siyahtı, sanki gece ormana düştü ve onu yakmaya başladı. Hector
Usta bir vampirin *moitié bête*'*si*. Jean-Claude'a ait olmayan bir vampir.

10

"Usta bir vampirin kendini bizden bu kadar gizlemesi NASIL mümkün olabilir?" Jean'in ayak ucunda volta atarken sordum.
Claude'un yatağı. Hector'un içinde bekleyen kötü sürprizi konuşurken ona sempati ve sarılmak için gitmiştim. Bunun yerine rahatlamak için yatağa çıkamadım, çünkü Asher zaten yanındaydı ve hala sarılma listemde değildi. Jean-Claude duygularımın çoğunu hissedebildiğinden, ikimiz de kendimizi daha fazla korumadıkça
sarılmak istediğimi biliyordu ama yanıma gelmedi ya da Asher'a çekilmesini söylemedi, bu da beni kızdırdı. Zaten korkuyordum; öfke iyi bir katkı değildi.

Jean-Claude büyük, özel yapım yatağa uzanmış beni izliyordu. En sevdiği cübbelerinden birini giymişti, siyah kürk kenarlı siyah bir cübbe. Aynı zamanda onu en sevdiğim cübbelerden biriydi; siyah kürkün çerçevelediği göğsünün bembeyaz teninde bir şeyler vardı, uzun siyah bukleleri hangi karanlığın hangisi olduğunu söylemek zor olana kadar kürkle karışıyordu ve hatta göğsündeki soluk kahverengimsi haç şeklindeki yanık izini görebilmem için üstünü yeterince açmıştı. Cübbeyi bilerek o kadar açmıştı.
Çünkü manzaradan ne kadar hoşlandığımı biliyordu, bu da beni daha çok .

"Burada acil bir durum var Jean-Claude, yoksa Hector'a kancasını takmış olan vampir efendisini hissetmedin mi?"

" biliyorsun."

"O zaman neden daha fazla üzgün değilsin?"

"Herkesin burada toplanması için haber gönderdim, böylece bu geceki stratejimizi planlayabiliriz, *ma petite*. Rafael halkına bizzat haber vermeye gitti, sonra da burada bize katılacak. Herkes gelene kadar yapabileceğimiz başka bir şey yok, bu yüzden neden kucaklaşmak ve rahatlamak için yatakta bize katılmıyorsun?"

Ağzım açık bir şekilde ona baktım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Tehdidi ciddiye almıyor gibi görünmesine mi, yoksa diğer adamı affetmediğimi bildiği halde beni Asher ve kendisiyle kucaklaşmaya teşvik etmeye çalışmasına mı daha çok üzüldüğümden emin değildim. Yıllarca süren korkunç davranışlar.

Asher, Jean-Claude'un yanında yattığı yataktan, "Onu şok ettin, nutku ," dedi. Onu görmezden gelmek için çok çabalıyordum,
Çünkü hepimizin onu terk etmesine neden olan epik kötü seçimler dizisi yüzünden hala benim bok listemdeydi. Jean-Claude son zamanlarda onu geri almıştı ama bir istisna dışında geri kalanımız ona hâlâ kızgındı. İlk başta ona kızgın olmak onu daha az
Benim için çekiciydi, ama daha iyi davranmaya devam ettikçe ona kızgın kalmak zorlaştı ve onu güzel görmemek daha da zorlaştı.

Saçları yüzünün etrafında köpüklü altın dalgalar halindeydi. Kılıç taliminden sonra temizlendikten sonra saçlarını kurutmak için zaman ayırmışlardı; normalde büyük küvette seks yaparlardı ama kısa kesmişlerdi çünkü ben Rafael'den besleniyordum ve Jean-Claude'un enerjinin bir sel gibi her şeyin üzerinden akıp gitmesi yerine ihtiyacımız olan yere gittiğinden emin olmak için buna dikkat ettik.
onu kontrol etmek için yardım almazsam neler olabileceğiydi. Rafael'den ilk kez beslendiğimde Jean'i kurtarmak için acil bir besleme yapmıştım. Claude'un ve Richard'ın hayatları; o zaman tüm bu enerjiyi nereye göndereceğimi tam olarak biliyordum, ama günden güne - bu benim uzmanlık alanım değildi.

Jean-Claude elini Asher'ın saçlarında gezdirdi, altın sarısı saçlar yüzünün yarısını bir gibi gizliyordu. Bu yüzden seks yapmak yerine saçlarını kurutmuşlardı çünkü saçları ıslak olsaydı Asher yüzünün sağ tarafındaki yara izlerini gizlemek için kullanamazdı. Kutsal su vampir etini asit gibi yakar. Kilise yüzyıllar önce Asher'ın içindeki şeytanı yakmaya çalışmıştı. Jean-Claude onun hayatını kurtarmıştı ama kutsal su izleri vücudunun sol tarafından aşağıya doğru iniyordu. Tüm bunlar şimdi altın ve kahverengi kürk süslemeli kahverengi brokar bir cübbenin arkasında saklıydı. Jean-Claude'un cübbesinde siyah üzerine siyah brokar olduğu için, normalden daha da uyumlu bir çift gibi görünüyorlardı. Belle Morte mavi gözlü güzel erkekler biriktirmişti. Jean-Claude'unki en koyusuydu, Asher'ınki ise bir insanda gördüğüm en soluk maviydi. Jean-Claude'un gözleri bana gece ne kadar karanlık olursa olsun gökyüzünün her zaman mavi olduğunu hatırlatıyordu ve Asher'ın gözleri kış gökyüzüydü, soluk ve soğuktu ama şu anda mizahla parlıyordu. Onun, benim suskunluğuma gülmesini istemiyordum.

Sadece benim ona kızgın olmamın yatağa sürünüp de sarılmamı engellediğini düşününce il şoku . Jean-Claude onunla barıştıktan sonra sarılmaktan daha fazlası için teklif tekrar masaya konmuştu. Normalde hayır demeye devam etmek zor değildi ama Asher'la bardağı taşıran son damla olan o büyük kavgadan beri onları yatakta böyle sarılmış, sadece üçümüzü bir arada görmemiştim. Onları birlikte görmekten neden kaçındığımı hatırlıyordum.

"*Ma petite*, beni dinliyor musun?"

Kızardım ve saklamaya çalışmak gözlerimi kaçırdım. "Hayır, yani evet, ama lütfen hepsini tekrarlayın."

Asher güldü, Jean-Claude'un yapabildiği o sopayla seks gibi bir şey değil, sadece mutluluğun sesi. Bu bende gülümseme isteği uyandırdı, çünkü onu seviyordum ya da Jean-Claude seviyordu. Asher'a olan aşkımın ne kadarının sadece bana ait olduğunu ve ne kadarının Jean-Claude'un yüzyıllardır ona aşık olmasından kaynaklandığını asla bilemeyecektim. Bu süre zarfında bir dargın bir barışık olmuşlardı ama yine de birbirlerinin birkaç ömürlük aşkıydılar.

"Özür dilerim Anita, güldüğüm için gerçekten özür dilerim ama ilk kez benim seni özlediğim gibi senin de beni özlediğinden emin oluyorum."

Ona kaşlarımı çatmaya çalıştım ama cildin kızarmaktan solmamışken sert görünmek zor. "Tamam, şahane görünüyorsun ve ikiniz birlikte daha çok görünüyorsunuz ama affetsem ve unutsam ve hepimiz sevgili olmaya geri dönsek bile, Narcissus ve onun washyenaları savaş ilan etmeden Rafael'i arayamayacağım gerçeğini düzeltmeyecek."

"O bir savaş başlatmayacak, *ma petite*, Narcissus'un Asher'in onu Kane için terk etmesinin yarattığı hakaretten dolayı sakinleşmek için zamanı oldu. O karmaşadan sonra klanının saygısını yeniden kazanmak için savaşmak zorunda kaldı, bu da zamanının çoğunu aldı."

"Ama daha dün, Narcissus yüzünden Rafael'i arayamayacağımı söylemiştin."

"*Evet*, ama bu hepimizden saklanabilecek kadar güçlü usta bir vampirin Rafael'in son
meydan okuyanı kendi gücü için bir kanal haline getirir. Eğer bu Hector kazanırsa, efendisi Rodere'den beslenmenin bize verdiği enerjiyi elde eder. Bunun olmasına izin veremeyiz. Narcissus güç yapımıza yönelik tehlikeyi anlayacaktır."

Asher, "Tehlikeyi anlayacaktır ama mantıklı düşünüp düşünmeyeceğini bilmiyorum," dedi.

"Narcissus'un bu yeni tehdidi öğrendikten sonra bile Rafael ve kurtadamlarına yönelik tehditlerine devam edeceğini gerçekten düşünüyor musunuz?"
Jean-Claude sadece başını yastıklara yaslayıp diğer adama bakarak sordu.

"Narcissusun durumu kurtarmak için bir şeyler yapması gerekecek; Kane'i öldürüp beni ve senin gazabını riske atabilir," diye cevap verdi Asher.

"Ya da kurtadamlarla talihsiz bir olay başlatabilir." "Savaş mı demek istiyorsun?" Ben de öyle dedim.

"O kadar da büyük bir kelime değil *ma petite*, ama şekil değiştiren kültüründe iki farklı hayvan grubu karşı karşıya geldiğinde seçilmiş şampiyonlar arasında bir düello yapılır."

"Narcissus Rafael'e doğrudan meydan okuyabilir," dedi Asher.

Jean-Claude, "Bu çok nadir görülen bir şey," dedi.

"Ama Narcissus Rafael'e meydan okursa ve o da reddederse, bu zayıflık ve hatta korkaklık olarak görülebilir. Kurtadam kültüründen anladığım kadarıyla bu durum Rafael'i diğer hırslı kurtadamların meydan okumalarına daha da açık hale getirecektir," diyor Asher.

"Narcissus ölmek , Rafael'i rahat bırakmalı," dedim.

Asher başını öyle sert salladı ki saçları omuzlarına döküldü. Altın rengi saç telleri lamba ışığında parlıyordu ve böylece onun güzelliği karşısında dikkatimin dağıldığı ana geri dönmüştüm. Lanet olsun.

"Narcissus'un görmeni istediği şeyi görüyorsun , haçlı-
En gösterişli gey kraliçesini bile geride bırakabilecek bir giyim tarzına sahip, kısmen başkalarının bunu yapmasını engellemek için kendisiyle dalga geçiyor. İnterseks olarak doğmak konusunda son derece hassas."

"Onu çıplak gördüm ve dürüst olmak gerekirse bana çok da farklı görünmedi."

"Ama her gün aynaya bakan biz değiliz."

Saçları yüzünün yarısını gizleyen, böylece sadece yara almamış tarafının meleksi güzelliği görünen güzel adama baktım ve sadece Narcissus'tan bahsetmediğini .

"Narcissus'un içindeki canavarın ne kadar güçlü olduğunu hissettim ama fiziksel bir dövüşte Rafael onu öldürecektir."

"O kadar basit değil, *ma petite*." "Ne demek istiyorsunuz?"

Asher cevap verdi, "Dişi werehyenalar tıpkı gerçek hayvanlar gibi erkeklerden daha büyüktür, ama werehyenalarda canavar gibi

Daha büyükler ve genellikle tek bir formları var, iki ayaklılar, çünkü ellerini savaşmaktan daha fazlası için kullanıyorlar."

"Yani, Narcissus yarı kadın olduğu ve kız kısımları olduğu için, gerçekten büyük ve güçlü bir yarı erkek, yarı kadın, hangisini tercih ederse. Paramı hala Rafael'e yatırıyorum."

"Dişi sırtlanlar büyü yapabiliyor; kelimenin tam anlamıyla peri masalları ve efsanelerdeki gibi büyüler yapabiliyorlar."

"Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Çünkü yabancılara söylemiyorlar. St. Louis sırtlanlarının ne kadar alışılmadık bir şekilde yönetildiğini fark etmemiştim.
Dulcia'nın bölgesi. Sırtlanlarını geleneksel yöntemlerle yönetiyor. Liderlerinin sihir yapabiliyor olması, bu ülkedeki sırtlanlara diğer hayvan gruplarına göre avantaj sağlıyor."

"Bekle, sırtlan şekil değiştirenler bu ülkede nadirdir. Büyü ya da her neyse, çoğu ülkede üstünlük sağlamalarına yardımcı olmadı.
Ziyaret ettiğim şehirler," dedim.

Asher yatakta doğrulup bornozunun öne doğru dökülmesine ve göğsündeki sert yara izlerinin kenarlarının izin verdi. Ona unutturan şey benim yanımdaki rahatlığı değil, bana anlattığı şey hakkında ne kadar güçlü hissettiğiydi. Bu beni dinlememi sağladı çünkü çoğu zaman yara izlerini göstermekten nefret ederdi. "Orijinal washyenaların çoğu köleydi. Kendi kabileleri bazen onlara sırt çevirir, onları büyüyle bağlar ve köle olarak satarlardı çünkü ruhlarının başka bir sırtlanı hatta başka bir insanı ele geçireceğine inandıkları için onları öldürmekten korkarlardı. Onları kontrol etmek için kullandıkları büyüleri yeni efendilerine verdiler. Büyüler unutuldu ya da kayboldu ve çok kanlı birkaç isyan bastırıldıktan sonra sırtlanlar yeraltına çekildi. Ne ve kim olduklarını herkesten sakladılar. Bu yüzden bir grup sırtlanın bir bölgede öne çıkması çok nadirdir. Geleneksel bir şekilde yönetiliyorlarsa dikkatleri üzerlerine çekmek istemezler."

"Narcissus nehir üzerinde halka açık bir esaret kulübü işletiyor. Illinois. Dikkat çekmek için giyiniyor." "Dulcia
onun hakkında iyi konuşmazdı."

"Bahse girerim, ama bir dakika, washyenalar tüm şekil değiştirenler gibi bulaşıcıdır, peki büyüyü nasıl geçirdiler, yoksa daha mı
doğal bir psişik yetenek gibi mi?"

"Bu doğaldır ve kişi canavarın şiddet içeren kısmını kontrol edebildiğinde değişimle birlikte gelir. Eğer hayvanı eğitmek istiyorlarsa

Eğer sırları konusunda güvenemeyeceklerini düşünürlerse, tam gücüne ulaşamadan onu idam ediyorlardı. Uzun bir süre boyunca, bir saldırıdan sağ kurtulan beyaz kadınları öldürdüler ve tüm klanlar beyaz olmayan kadınlar tarafından yönetildi. En eski ve en başarılı klanlar hala bu şekilde yönetiliyor. Narcissus ilk kez değişene kadar onu bir erkek olarak gördüler ve mistik sanatlarında eğitim aldı. Kimse ona meydan okuyup hayatta kalamadı."

"Bunu hep merak etmişimdir, yani benden uzun değil ve ince, narin görünümlü hatta ve şu büyük
klanındaki kaslı adamlar."

"Erkekler klandaki dişilerden korkuyor ve korkmalılar da." "İşte bu yüzden kadınları klanına almak istemiyordu.
Bir dişinin onu yeneceğinden mi korkuyorsun?" Dedim, bunu söylerken bir yandan da düşünüyordum.

Asher başını salladı. "Ama öyle bir şey olmadı, o hâlâ etraftaki en büyük sürtük."

"Narcissus'un gerçek bir dövüşte Rafael'i yeneceğini mi söylüyorsun?" Ben sordum.

"Narcissus'u klanına gelen iki dişiyle dövüşürken gördüm ve Rafael'i dövüşürken görmedim ama Rafael göğüs göğüse dövüşürken büyü yapamıyorsa, nasıl kazanabileceğini anlamıyorum," dedi Asher.

Kırılgan görünümlü Narcissus'un çok daha sert görünümlü Rafael'e karşı kazanacağı fikrini kafamda oturtmaya çalıştım. I
Yani, eğer boks ya da karma dövüş sanatlarında profesyonel dövüşçüler olsalardı, Rafael kruvazör sıklet ya da ağır sıklet, Narcissus ise en iyi ihtimalle bantamweight, hatta belki de flyweight olurdu. Tüm ağırlık sınıflarını bilmemin tek nedeni yeni
Şekil değiştiren dövüş ligi, maça gelmek isteyen olup öğrenmek için St. Louis'e ulaşmıştı. İki adamın aynı maça çıkması mümkün değildi, asla.

"Asher'ın erkek etine karşı her zaman iyi bir gözü olmuştur, *küçük* hanım. Bir dövüş üzerine bahse girdiğinde genellikle kazanırdı. Julianna ile birlikteyken, Asher'ın bahis becerisi kendi başımıza rahatça yaşamamıza yardımcı oldu."

İlk kez Julianna'nın adını kullandığını duyuyordum, ikisinin de her zamanki üzüntüsü olmadan. Julianna o zamanlar Asher'ın insan hizmetkârı ve ikisinin de hayatının aşkıydı.
Kilise onu bir cadı olarak yakmadan önce yirmi yıllık mutluluk

ve Asher'ın üzerine kutsal su döktü. ölümü onu öldürebilirdi, özellikle de bu kadar yaralıyken, ama o hayatta kalmıştı. Kane'in ölümünden sağ çıkıp çıkmayacağını merak ettim. Yüksek sesle sormadım, benim için bile biraz fazla soğukkanlıydı.

"Yani, Asher Narcissus'un kazanacağını düşünüyorsa, muhtemelen kazanacaktır mı diyorsun?"

"Oui."

"Biliyor musun, Hector'un başka bir vampir çağıran fare olduğunu fark etmeden önce, Narcissus'un Rafael'i öldürmesinden ve kurtadam hiyerarşisinin tepesinde bir güç boşluğu bırakmasından endişeleniyordum," dedim.

Jean-Claude, "Ya da Narcissus'un hem sırtlanların hem de farelerin kralı olması için," dedi.

"Bekle, bu mümkün değil. Liderliğin bu şekilde karşıya geçmesine izin vermiyorlar."

"Ancak bu, Koalisyon'un farklı hayvan gruplarını tek bir liderlik altında toplamaya başlamasından önceydi; Micah'ımız onları insani politikalar için tek bir ses haline getirmeye başladı. Birçok yerel şimdi ona ve birçok farklı canavardan oluşan daha büyük gruba ulaşıyorlar."

"Koalisyonun Narcissus'un yan darbe yapmaya çalışması için emsal teşkil etmiş olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Tehdit etti," dedi Asher.

"Tanrım, tüm bunları bana ne zaman anlatacaktın?"

"de yeni duydum. Jean-Claude'a söyledim çünkü onu ilk ben gördüm ve şimdi de size söylüyorum. Başka kimin bilmesi gerektiğini ikinize bırakıyorum."

"Micah'nın bilmesi gerekiyor," dedim.

Jean-Claude, "herkese söyleyeceğiz," dedi.

"Narcissus'un bize bu şekilde zorbalık etmesine izin veremeyiz, hele de başka bir vampir bize yaklaşmaya çalışırken," dedim.

"Hepimiz aynı fikirdeyiz, *küçük* hanım. Diğerlerimiz geldiğinde seçeneklerimizi tartışmaya başlayacağız."

Asher, "Narcissus'la yaşanan sorunlarda benim de payım olduğu için özür dilerim," dedi.

"Senin parçan, senin parçan mı? Hepsi senin suçun."

Asher göğsünün inip kalkmasını izleyebileceğim kadar büyük bir nefes aldı, ki nefes almak zorunda olmadığı için bu çok büyük bir iç çekişti. "Öfkem bunu inkâr etmek, bunu söylemek için bahaneler bulmak istiyor.

Richard kurtadamların başına geçtiğinde Raina ve Marcus öldükten sonra oluşan güç boşluğu Narcissus'un sırtlanları hem kurtadamlara hem de kurtadamlara rakip olacak bir güce dönüştürmesini sağladı.
Eğer Richard onları Marcus kadar sıkı denetlemiş olsaydı, Narcissus şu anda bizi tehdit edecek güce sahip olamazdı."

Kendi kızgınlığımın bir kısmı . "İyi, iyi, bu haklısın. Richard sorunları üzerinde çalışıyor ama hepsini düzeltecek kadar zaman bulamadı."

"Richard sorunları üzerinde önce çalışmaya başladı. Bu yüzden onunla dalga geçtim ve kendimi kurtarmak için, nasıl denir, onu otobüsün altına attığım için utanıyorum."

"Yanılmadın," dedim.

"Hayır, ama bu benim mevcut krizdeki daha büyük rolümü azaltmıyor."

"Gel bize katıl, *ma petite*." Jean-Claude aralarındaki yatağı okşadı.

"Ben zaten hayır demişken neden teklif edip duruyorsun?" diye sordum.

"Çünkü korkuyorsun ve rahatlamak istiyorsun."

"Korkmuyorum," dedim otomatik olarak, sanki Jean-Claude duygularımı hissedemiyormuş gibi.

"*Ma petite*, bir zamanlar yalanın peşini bırakırdım, ama hayatımızdaki diğerleri sorunlarını kontrol etmeyi öğrendikçe, ben de onlara ulaşmayı öğrendim.
ve aşkının sofrasından kırıntılar almak yerine ihtiyacım olanı senden isteyeceğim." Yatağı tekrar okşadı.

"Şu anda bu ne anlama geliyor ki?"

"Hissettiklerimi hissetmiyor musun?"

"Hayır, çok sıkı korunuyorsun."

"Ve sen değilsin," dedi.

"Seni o kadar uzakta tutmak için yeterince sert kalkan kullanırsam, herkesi keserim ve Nathaniel ile Damian'ı ölmeye başlayacakları kadar çok kesme riskini alırım."

"O zaman bana güvenin, *ma petite*, bu santimi verip bize katılırsanız beni inanılmaz derecede mutlu edeceğinizi söylediğimde."

Kollarımı omuz kılıfının izin verdiği ölçüde kavuşturdum ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Sizden bizimle burada ve şimdi seks yapmanızı istemiyorum, *ma petite*, sadece size sarılmamıza izin verin. Diğerlerini beklerken sana arzuladığın, bizim de sana vermek için can attığımız rahatlığı sunalım. Onlar geldiğinde savaş konseyimizi toplayacağız ama o zamana kadar birbirimize sarılabilir ve savaş başlamadan önce rahatlayabiliriz."

"Narcissus'un bir savaş başlatmasını , değil mi?"

"*Hayır, ma petite,* hepimizin kralı olmam gerekirken bu ülkeye usta bir vampir sızdı. Gücümün mutlak olması gerekiyor; bu tehdidi atlatsak ve kurtadamları elimizde tutsak bile, diğer vampirler içlerinden birinin zırhımda bir çatlak bulduğunu öğrenecek ve Rafael nasıl tahtına daha fazla rakip getirmeden zayıf görünemezse, benimki de öyle olacak. Eğer bir şey yapmazsam
Bu vampiri örnek alırsanız, diğerleri zayıflık arayacak ve bulacaklardır, çünkü hiç kimse saldırılamaz değildir."

"Sen de korkuyorsun," dedim.

"Evet, hem de çok."

"Neden bu kadar çok? Ne kaçırdım?"

"Yakınımızda usta bir vampir olduğunu biliyorum. Onun *moitié bête*'sinin kim olduğunu ve o kişinin nerede olduğunu biliyorum ve tüm bunları bilmeme rağmen hala vampiri hissedemiyorum. Anlıyor musun?
bunun etkileri, *ma petite*?"

Birdenbire nabzımın ötesinde yutkunmakta zorlandım ve yine de tenim soğuk hissetti. "Kahretsin, inanılmaz derecede güçlü olmalılar."

"Ve çok yaşlı, belki de çok daha yaşlı."

Ona baktım, nabzım hala boğazıma doğru hızla atıyordu, bu yüzden boğuluyor gibiydim ve tam o anda korkumdan değil, onun korkusundan boğulduğumu fark ettim. Pürüzsüz bir deniz gibi sakin ve soğukkanlı , ama altında sadece olabildiğince hızlı kulaç atmıyordu, boğulmaya başlamıştı.

Jean-Claude elini bana doğru uzattı. "Lütfen *ma petite*, birimizi ya da hepimizi tehlikeye atmak zorunda kalmadan önce birbirimize sarılalım ve birbirimizin dokunuşuyla rahatlayalım."

Hâlâ uzattığı eline baktım ve sonra yüzüne baktım. Binlerce gemiyi denize indiren o yüz değilse bile, kalbimi yeniden aşk olasılığına açan o yüzdü. Ondan
Asher'a. Beni görmeye dayanamıyormuş ya da belki de benim onu görmeme dayanamıyormuş gibi kucağına bakıyor, saçları bir perde gibi tüm yüzünü gizliyordu. Bana cesur ve muhteşem bir şekilde bakıyor olsaydı, tereddüt edebilirdim, ama o daha akıllıydı ve her şeyi iyi açıklıyordu ve deniyordu. Hepimizin yapabileceği tek şey bu değil mi?

Yatağa gittim ve ayakucuna tırmandım. Hâlâ yeterince büyüktü ve onlara ulaşmak için emeklemem gereken bir yol vardı. Jean-Claude bana gülümsedi, yüzü hiç görmediği bir şekilde mutlulukla parlıyordu.
çünkü yaşlı vampirler yumuşak görünmenin
duygular bir zayıflıktı. Onlara doğru sürünmeye başladım, hala tüm silahlar ve kıyafetler içindeydim, çünkü savaş konseyi her an başlayabilirdi.

dakika. Büyük yatağın üzerindeki uzun emeklemeyi seksi hale getirmeye bile çalışmadım, sadece onlara doğru ilerledim, ama belki de bu yeterliydi, çünkü Asher başını kaldırıp soluk mavi bir gözle bana baktı Saçlarının altın bulutunda kaybolmuş bir yıldız gibi. Gözünün yanındaki yara izlerinin neye benzediğini biliyordum, onları yeterince sık öpmüştüm.

Jean-Claude'un elini tuttum ve o da beni yolun geri kalanına kadar çekti. Asher kaskatı ve garip bir şekilde duruyordu.
saçları bir kalkan gibi duruyordu. Jean-Claude kolunu benim ve Asher'ın omuzlarına koydu ama diğer adam ikimize de bakmadı ya da bizi tutmaya çalışmadı. Ellerini kucağına koyup oturdu.
brokar cübbe ve bana bakmadı.

Jean-Claude'a sarıldım ve o altın sarısı saçlara bakıp ne yapacağımı bilemedim. Sonunda dedim ki, "Beni buraya çağırmıştın, hatırladın mı Asher?"

"Nasıl davrandığımdan çok utanıyorum."

ve yüzünün yara almamış tarafını görebilmek için kalın, parlak saçlarına dokunmama izin verdim. Tüm saçlarını geriye doğru süpürmeye çalıştım, böylece onun tamamını görebilecektim ama bileğimi tuttu ve "Henüz değil, lütfen" dedi.

"Tamam," dedim ve elimi saçlarından çektim. Sonunda el ele tutuştuk ve birbirimize birkaç santim uzaktan bakmaya başladık.
İlk gözyaşı yüzünden aşağı süzüldü ve bu gece hangi gönüllü donörden beslendiyse onun kanıyla .

Gözyaşını yüzüne inmeden parmağımla yakaladım. "Ağlama," dedim.

Daha çok ağlamaya başladı ve sonra aniden Jean-Claude ve ben "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim." diyordu.

Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. " yok Asher, seni affediyorum."

Ve "savaş konseyi "nin geri kalanı bizi böyle buldu. Orada Hayatımda bir zamanlar birine sarılıp gözyaşı dökerken bulunmaktan utanırdım ama odada aramızdaki geçmişi bilmeyen kimse yoktu. Ya anlayacaklardı ya da cehenneme gideceklerdi.

11

Gözyaşlarımızı KURUTTUK ve savaş planımızı yaptık, ancak Narcissus gizemli vampirin hepimiz için bir tehlike olduğunu kabul ederek bizi şaşırttı. "Kenara çekileceğim ve Rafael'i *aramanıza* izin vereceğim, eğer daha sonra *ardeur'*u benim üzerimde besleyeceğinize dair söz verirseniz."

"Bunu daha önce de yaşadık, Narcissus; sen eşcinsel bir erkeksin ve ben de bir kadınım, seks bizim için işe yaramayacak."

"Jean-Claude dağıtmak için yanımızda olursa, gözlerimi kapatıp İngiltere'yi düşünmek için elimden geleni yapacağım."

Yorum beni güldürdü. "İngiltere'yi düşün, yani gözlerini kapat ve yakında her şey bitecek mi demek istiyorsun?"

"Evet," dedi ve gülmüyordu.

"Her iki parçanın da sende olduğunu biliyorum, ama benim için erkek parçasına ihtiyacımız var; kadın parçalarını sevmemek konsantrasyonunu bozmaz mı?"

"Sırtlanlarıma ve bana daha fazla güç getirmek için denemeye hazırım."

Jean-Claude, "*Aramızda* çok açık konuşalım: Anita ve ben Rafael'i onun *moitié bête*'si olarak getirdiğimizde, *ardeur'*ün bir beslenmesi için kenara çekilecek ve misilleme yapmayacak *mısın*?" dedi.

"Aptal değilim Jean-Claude, senden ve Anita'dan saklanabilecek herhangi bir vampirin inanılmaz derecede güçlü olması gerekir. Sizin gücünüzün kalbinde St. Louis'e gelip sadece sizin değil, doğaüstü topluluktaki hepimizin farkına varmamayı beklemeleri için ya deli olmaları, ya delicesine kibirli olmaları ya da hiçbirimizden korkmayacak kadar güçlü olmaları gerekir. Bu da onların kadim oldukları anlamına gelir Jean-Claude; St. Louis'in başında kadim bir vampirin olmasını istemiyorum. Rafael ve senin aksine, burası benim tek bölgem. Şehri yeni bir efendi vampire bırakıp yeniden toparlanamam; eğer buradan çıkarılırsam, klanım ve ben ölmüş ya da köleleştirilmiş oluruz. Klanım ve ben Chimera'nın bizi ele geçirmesine rağmen hayatta kaldık ama bunun tek sebebi Anita ve kurtadamların yardımımıza koşmasıydı. Bu borcu hatırlıyormuş gibi davranmadığımı biliyorum ama hatırlıyorum. Klanıma karşı
Klanımın ihtiyacı olan lider, aşk delisi bir aptal değil."

Gözlerine baktım ve ondan yayıldığını hissettiğim güce eşlik eden ciddi bir adam vardı. Sevdiklerimizin, hatta nefret ettiklerimizin üzerinde gözlerden uzakta dolaşan tehdidi ortadan kaldırdıktan sonra *ardeur*'u ona vermeyi kararlaştırdık.

12

Micah, "ANITA dövüş çukurlarına korumaları olmadan GIDEMEZ," dedi.

Rafael, "Kutsal alanımıza girmesine izin verdiğimiz ve bizden olmayan birkaç kişiden birisiniz, ancak bu bize emir verebileceğiniz anlamına gelmez," dedi.

"Anita'yı her zamanki kurallara tabi tutacağınızı düşünseydim, bu gece gitmesini asla kabul etmezdim."

"Çocuklar, çocuklar, bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum," dedim.

Micah, "Rodere liderlerinin savaş çukurlarının bulunduğu depoya korumalarla izin verilmiyor," dedi.

"Yani? Ben her zaman korumalarım olmadan dolaşıyorum," dedim.

Micah başını salladı. "Anlamıyorsun, Anita; arabadan dışarı adımını attığın andan itibaren kurtadamlar tarafından kuşatılırsın ve içlerinden biri seninle kavga ederse, bu senin olur. Kimse müdahale edemez. Kimse sana yardım edemez."

Rafael, "Kalabalıkla mücadele edecek kadar güçlü değilseniz, o zaman liderlik etmeye layık değilsiniz demektir," dedi.

Micah, "Ama Anita gerçek bir şekil değiştiren değil, bizim hızımıza ve gücümüze sahip değil ve kesinlikle kadar iyi iyileşmiyor," dedi.

Jean-Claude, "Rafael, Anita için bu kadar riskli bir planı kabul etmez ya da oluşturmazdım," dedi.

"Yapabileceğini düşünmeseydim bunu önermezdim."

"Güvenine minnettarım Rafael ama Micah haklı. Ben iyiyim ama sizinle aynı ligde değilim. Hâlâ çok insanım."

Jean-Claude, Micah'ya "*Mon chat*, dövüşlere katılmak için rodere'de savaşarak mı geldin?" diye sordu.

"Evet, ama ben bir şekil değiştiriciyim ve şekil değiştirmeden pençelerimi çıkarabiliyorum, bu da kalabalığın arasında savaşmak için izin verilen bir şey. Ayrıca Bram'e de izin verildi. Beni koruyamazdı ama her şey boka sararsa diye oradaydı. İşler kontrolden çıksaydı, çıkmak için ne yapmamız gerekiyorsa onu yapardık."

"Anita'nın yanında Bram gibi biri olmasına izin var mı?" Nathaniel sordu. "Micah misafir bir liderdi. Onu içeri almamızın tek sebebi Koalisyon işinde bizi temsil edecek kadar Rodere'yi iyi anlıyor," diye açıkladı Rafael.

Nathaniel, "Anita leoparlar için Nimir-ra, bu da onu bir lider yapıyor," dedi.

"Çok doğru, *mon minou*."

"Başka bir lider olamaz ve onun için savaşamazlar. Eğer müdahale ederlerse, her ikisine de dışarıya kadar eşlik edilecektir. Rodere olsalardı, yarıda kalan savaşı bitirmek için dövüş çukuruna girmeye zorlanabilirlerdi ve ölüm de bir olasılıktı." dedi Rafael.

"Sen gittiğinde durum ne kadar kötüydü?" Nathaniel Micah'ya sordu.

Micah omuz silkti. "Kabadayılardan birini ibretlik bir duruma düşürdükten sonra o kadar da kötü değil."

"Ne tür zorbalar?" Ben sordum.

"Küçük bir adam gören ve neden lider olduğunu düşünen büyük adam, o kadar da sert değil."

Jean-Claude, "Sanırım ona hatayı gösterdiniz, *mon chat*," dedi.

"Evet, ama Anita bunu belirtmek için benim yaptığım gibi pençe diyemez." "Bıçak kullanmasına izin verilecek, çünkü o hala teknik olarak
insan," dedi Rafael.

Micah, "Eğitimde değerli olduğunu kanıtlayan herkesin bıçağı var, Rafael," diye itiraz etti.

"Evet, ama sadece ikişer kılıç; Anita istediğini alabilir." "İstediğim silahı alabilir miyim?" Ben sordum.

"Silah yok," dedi.

Çok sessiz olan Claudia ve Benito'ya baktım. "Sen
ikisi de bu gece gitmem için beni teşvik ediyordu. Sen de katılmak ister misin?"

Birbirlerine baktılar ve sonra Claudia *önce sen başla* der gibi bir hareket yaptı. Benito, "Dürüst olmak gerekirse muhafızlara izin verileceğini sanıyordum," dedi.

"Peki neden korumalarım yok?"

"Hepimiz eskiden olduğu gibi korumalara izin verileceğini düşündük Anita, ama bir kraliçe en son Rodere Kralı ile birlikte oturduğunda

kadınların erkeklerle savaşmasına izin verilmiyordu, bu yüzden kraliçeyi güvende tutmak için
onun için savaşacak savaşçıları vardı. Eski kuralın artık geçerli olmadığını fark etseydim bu gece bana katılmanı istemezdim," dedi Rafael.

"Bu biraz da benim hatam," dedi

Claudia. "Nasıl yani?" Ben sordum.

"Bana bakın. Erkekleri yenebilirim ve bunu yaptım. Tek de değilim."

"Sahip olduğumuz tek kadın werat muhafızının sen olmadığını biliyorum," dedim. "Evet, ve muhafız oldukları için, onlardan
bu gece erkeklerle aynı kurallarla."

Benito, "Ama bütün eşler bu gece dövüşmeye zorlanmayacak ya da dövüşmeleri beklenmeyecek," dedi.

Rafael, "Anita benim karım olsaydı, onun koruyucusu olduğumu iddia edebilirdim, ancak o diğer insanlarla çok aleni bir şekilde birlikte, bu yüzden yalan söyleyemeyiz" dedi.

Benito, "Yaşlı kadınlar savaşmak zorunda değil," dedi.

Rafael, "Bunun beklenmediği bir zamandan geldikleri için, kelimenin tam anlamıyla büyükanneleri tarafından savaşçı olmamaya alıştırılmışlar," diye açıkladı.

"Özür dilerim Anita," dedi Benito. "Tribünlere çıkmak için mücadele etmenizin bekleneceğini bilseydim, bu gece gelmeniz için baskı yapmazdım."

"Özrün için minnettarım ama şimdi ne yapacağım? Rafael'i, Hector'a kancasını takmış olan büyük kötü vampirden korumaya yönelik tüm plan, benim büyücülüğümle orada olmama ve Jean-Claude'un beni görüp benim aracılığımla hareket edebilmesine dayanıyor."

"Oyların size karşı bu kadar güçlü olmasını beklemiyordum. Bu beni şaşırttı ve onların kralı olarak ne düşündüklerini ve hissettiklerini bilmek benim görevim. Bu gece seni hayal kırıklığına uğrattım, Anita."

"Ne demek oy?" diye sordum.

Micah, "Ülke genelindeki rodere'lerin kendilerini etkileyen politika ve konularda oy kullanabilmeleri için online bir oylama sistemi kurdular," dedi.

"Memleketim olduğu için St. Louis'i tercih ettiğim yönündeki şikâyetleri durdurmak Micah'nın fikriydi."

"Oylama tam olarak ne için yapıldı?" Ben sordum.

"Bu gece seni yanımda oturtacağımı, dövüşümü izlemeni istediğimi bildirdim."

"Senin gelmemeni oylayamadılar," dedi Claudia, "ama Micah'la birlikte bir leopara daha izin verdiler, ama kalabalığın arasından geçebilmesi için onlardan biri olması gerekiyordu."

"Benim için sorun yoktu, çünkü teorik olarak şu fikre katılıyorum: Eğer size zorbalık ve gözünüzü korkutmaya çalışan bir kalabalığın arasından geçecek kadar iyi değilseniz, o zaman yeterince güçlü değilsiniz demektir.

Herhangi bir grubun lideri," dedi Micah.

"Bunun nedeni Anita'nın teknik olarak Nimir-ra olması mı?" Nathaniel sordu. "Ya da Nicky'nin Rex'ine karşılık aslanların Regina'sı mı?" Micah sordu.

"Anita'nın kraliçenin tahtında yanımda oturmasını istediğimi, bu tahtın kullanılmayalı çok uzun zaman olduğunu söyledim. Bunun nostalji olacağını düşünmüştüm. Ne düşündüğümü bilmiyorum ama eğer o bizim kraliçemizse, o zaman bizim kurallarımıza uyması gerektiğini söylemeleri için onlara yol açtım.

tribünlere çıkmak için mücadele etmek zorunda kalabilir."

"Ne demek belki?" diye sordum.

"Kurtadamların çoğu seni seviyor, Anita. Bizi Nikolaos ve Canavarların Efendisi'nden kurtardığını hatırlıyorlar. Sana selam verebilirler ya da teşekkür edebilirler ama sana saldırmazlar," dedi Claudia.

"Ama diğerleri korkuyor," dedi Rafael, "benim aracılığımla onlardan beslendiğinde nasıl hissettiklerinden korkuyorlar. Bunun kötü bir şey olduğunu düşünüyorlar. Yapabilirlerse bu fırsatı sana zarar vermek için kullanabilirler."

"*Acıyı* tanımla," dedim.

"Hayır, Anita," dedi

Micah.

Ona baktım çünkü bana pek sık hayır demezdi. "Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Derin bir nefes aldı, sonra tuttu ve yavaşça bıraktı. Bunu yaparken neredeyse saydığını görebiliyordum. Cevap vermeden önce kendini toparlamaya ve sakinleşmeye çalıştı. "Hayır demek istiyorum ama dürüst olmak gerekirse

Kılıçlarınız varsa ve onları doğaüstü bir mareşal gibi acımasızca kullanmanıza izin , bence kullanabilirsiniz."

"Eğer yapabiliyorsam, neden bu kadar endişelisin?" diye sordum.

"Onlar seni öldüremez ama sen de onları öldüremezsin Anita. Sen de benim gibi küçüksün, ama üstelik bir kadınsın ve bundan ne kadar nefret edersen et, bu bir fark yaratıyor. Yaralamak için eğitilmiyorsun, sadece öldürmek için eğitiliyorsun. Eğitiminin seni ele geçirmesinden ve birini öldürmenden endişeleniyorum."

"Yanlışlıkla yaparsam ne olur?" Claudia, "O

zaman kurallar değişir," diye yanıtladı. "Nasıl

değişir?" Ben sordum.

Claudia, "Eğer aramızdaki bizden birini öldürürseniz, onlar da sizi öldürebilir," diye cevap verdi.

"İşte bu yüzden endişeliyim," dedi Micah.

Claudia, "İlk seferin olduğu için gece sana rehberlik edeceğim; eğer olursa, seninle dövüşeceğim," dedi.

Benito, "Rafael'in yanında olacağım, bu yüzden olamayacağım ama böyle bir şey olursa yardım göndereceğim," diye ekledi.

"Yani kendimi savunamayacağımdan değil, aşırı hevesli davranıp başka birini öldüreceğimden mi korkuyorsunuz?"

"Hayat kurtarmak için eğitim almıyorsun Anita, sadece hayat almak için," dedi Micah.

"Rakiplerinizi öldürmek için eğitim alıyorsunuz, bunun ne farkı var?"

"Ayrıca insanları öldürmek zorunda kalmadığım zamanlarda onları disipline etmek için de eğitim alıyorum. Bunun sizin versiyonunuz, onları gümüş içeriği olmayan bıçaklarla bıçaklamak veya kurşun mermiler kullanmak ve iyileşmelerine izin vermektir."

"Gümüş olmayan bıçakları alabilir miyim?"

Ben sordum. "Sizde hiç var mı?"

Ona göz kırptım. "Pek sayılmaz."

"Demek de bu," dedi acımasızca.

"Fredo'nun dersleri için gümüş olmayan bıçaklar almışsın," dedi

Claudia. "Onları dersler ve normal kali için alıştırma bıçakları olarak düşünüyorum,

alıştırma bıçağı, kenarı olmayan ve gerçek bıçaklardan daha hafif olan alüminyum veya plastik anlamına gelir" dedim.

"Ancak sadece davetli sınıflar için *pratik bıçak*, kenarlı gümüş olmayan anlamına geliyor" dedi.

"Başka bir yerde olsa canlı bir bıçak olurdu," dedim.

"Ama bu gece için, kesecek ve yaralayacak, ama iyileşecekler ve gümüş olmadan birimizi öldürmek neredeyse imkansız."

Başımı salladım ama ekledim: "İnsanların hatırlatma ihtiyacı duyma ihtimaline karşı, anında iyileşmeyen yaralara neden olacak kadar gümüş içerikli birkaç bıçak "

Claudia, "Katılıyorum," dedi.

"Bu gece kraliçem gibi giyinmeni istiyorum, Anita," dedi Rafael.

"*Elbiseyi* tanımlamak mı?"

"Seksi bir elbise, topuklu ayakkabılar," dedi, pek çok heteroseksüel erkeğin kıyafet önerileri sorulduğunda verdiği o muğlak cevapla.

Başımı salladım. "Böyle giyinip kılıç taşıyamayacağımı biliyorsun. Topuklularla dövüşemem, en azından o kadar iyi dövüşemem. Eğer böyle istiyorsan, bana yeteri kadar koruma vermelisin.

kendimi güvende hissediyorum." Kafamda hâlâ dövüşten başka bir şey için giyinmek istemeyeceğimi düşünüyordum ama bu sadece sinirlerimin konuşması olabilirdi.

"Makyaj yapmanı ve saçlarını açık bırakmanı istesem çok mu şey istemiş olurum?" diye sordu.

"Makyaj, tabii; saç konusunda pazarlık yaparız. Kavgada bana engel oluyor."

"Bana kızgınsın," dedi. "Kızgın, hayır;
üzgün, kesinlikle evet."

Micah elini kaldırdı. "Ben de sana kızgınım. Benim yaptığım gibi onun da kalabalığın arasında mücadele etmek zorunda kalacağını biliyorduysan, planlarımızı yaparken bundan bahsetmeliydin."

"Sana söyledim, Anita'yı benim tarafıma geçmeye zorlamak oy kullanacaklarını hayal etseydim, bu gece gelmesini önermezdim," dedi Rafael ve tenimin üzerinde dans eden ılık bir güç nefesi gibi bir sıcaklık vardı.

Jean-Claude, "Özür dilemek çok güzel Rafael, ama Anita'ya senin dünyana girdiği andan senin yanına oturduğu ana kadar bir şey olursa, o zaman ihmalini tekrar gözden geçiririz," dedi.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" "Oh
evet."

"Biz burada müttefikiz," diye hatırlattım onlara.

Micah, "Hayır, şu anda sevdiğimiz kadınla evlenmek üzere nişanlanmış erkekleriz ve hepimiz Rafael'in halkını seni riske atacak kadar iyi tanıdığına güveniyoruz" dedi.

"Ne dedi," diye ekledi Nathaniel ve enerjisi sıcak bir şekilde Rafael'inkiyle buluştu, böylece aniden siyah kürkü görebildim.
İçimde canavarların beklediği karanlık. Leoparın sarı gözleri yukarı doğru parlıyordu, ama farenin siyah gözleri bir parıltı gibiydi
Aysız bir gecenin içindeki karanlık.

Sıçan ışığa doğru yavaş yavaş yaklaşmaya başladı ve leopar da avlanır gibi onu takip etti. Bir büyük siyah şekil daha küçüğünü avlıyordu ve bir sonraki an sıçan kocaman, leopar kadar büyüktü.

Gözlerimi kırpıştırıp dikkatimi odaya yönelttiğimde Rafael'in yanıma geldiğini gördüm. Sanki prize takılmış gibiydim; içimden geçen bir enerji sarsıntısı
sıçan içeride. O kadar güçlüydü ki neredeyse acıtacaktı ve sıçan leoparın üzerine öyle bir atladı ki beni sendeletti. Rafael

Beni sabitlemek için kolumu tuttu ama sıçan daha büyüdü ve hayvanlar beni parçalamaya başladı.

Ondan uzaklaştım ve Nathaniel oradaydı, beni tutuyordu. Bunu yaptığı anda panter içimde kükredi ve sıçan en kötüsünü alıyordu, ama yine de içimi parçalıyorlardı. Biliyordum ki
Hasar gerçek değildi, iç organları parçalamadıklarını biliyordum, sadece öyle hissediyordum.

Rafael'in bizimle birlikte diz çöktüğünü anlamak için onu görmeme gerek yoktu ve fare tekrar büyüyerek leoparın yuvarlanmasına neden oldu. Nathaniel etrafımda yuvarlandı ve leopar karşılık verdi ama durması gerekiyordu.

"Rafael, geri çekil!" Bağırdım.

"Neler oluyor?" Micah sordu.

Rafael, "Artık içindeki fareyi hissedebiliyorum," dedi ve bana acı çektirdiği için üzgün görünmüyordu, daha çok sanki bununla ilgili bir şey iyi hissettiriyormuş şaşkınlık duyuyordu.

Nathaniel, "Bu şekilde olmaması gerekiyor," dedi. Sesi onun da canı yanıyormuş gibi geliyordu. İkisinin de canı yanıyor olmalıydı; *moitié bête*'nin yapabileceği şeylerden biri de buydu, acının bir kısmını almak.

"Ben bir kralım," dedi Rafael, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Onun kralı sen değilsin, benim" dedi Micah ve hâlâ hepimizin üzerinde durarak yüzüme dokundu. Leoparı, doğrudan elinin derisinden yüzüme dokunduğu yere giden bir sıcaklık ve güç dalgasıyla yükseldi. Onun leoparı o karanlığın içine aktı ve benim leoparımı kendine çekti. Sıçanla savaşmaya çalışmadı, sadece leoparımı siyah bir gölge gibi kendisiyle buluşmaya çağırdı ve artık başka hiçbir şeye yer yoktu, özellikle de Nathaniel yanımızdayken.

"Gözleri," dedi Claudia.

Nathaniel'in teni ısındı ve bana gri gözlerle baktı.
leoparının gözleri. Doğal göz rengi canavarınınkinden daha egzotik olan tanıdığım tek şekil değiştiren oydu.

Micah, "Bana bak." dedi. Hâlâ dizlerimizin üzerindeyken ona baktık ve ilk kez üçümüzün de birbirimize leopar gözleriyle baktığımızı biliyordum.

13

ORTALIK gözlerim leoparın parlak sarısından kadar sakinleştiğinde Rafael'e döndüm. "Bu da neydi böyle?"

"Gözlerinin değişebileceğini bilmiyordum," dedi Rafael. Sarsılmış görünüyordu ve özür dilemişti ama bunun için çok geçti, en azından benim için.

Micah, "Yeni yeni olmaya başladı," dedi.

"Ne var? Neden, Rafael? Beni incittiğini bildiğin halde neden zorlamaya devam ettin?" Ona fiziksel olarak dokunmamak için elimden gelen her şeyi yaptım ve bunu romantik bir şekilde yapmadım. En azından onu itmek istedim ama daha iyisini biliyordum. Eğer onu itersem ve o da bir şey yaparsa
agresif olsaydım, daha fazlasını yapardım. Daha fazlasını yapmak istedim. Kızgındım ve çağırabileceğim en yakın hayvan o olduğu için hayatımı, uzuvlarımı ve belki de daha fazlasını riske atmak üzereydim. Bir daha böyle bir şey yaparsa kimse bana zamanında ulaşamazdı.

"Güç, Anita, çok üzgünüm ama güç inanılmazdı. Çok iyi hissettirdi ve daha fazlası olduğunu, biraz daha dokunursak aramızdaki gücün daha da artacağını hissedebiliyordum." Saçıma dokunacakmış gibi uzandı ve ben de ona bir kedinin yaptığı gibi tısladım. Bu beni biraz korkuttu, bu yüzden ondan daha uzağa yürüdüm.

"Biz yanında olmasaydık fareyi gerçekten getirebilir miydi?" Nathaniel sordu.

Bu kavgayı durdurdu. Hepimiz birbirimize baktık. Jean Claude meselenin özüne indi. "Eğer *ma petite* sonunda bir canavar formu seçecekse, o zaman bunun hangisi seçip seçemeyeceğini keşfetmemiz gerekiyor."

Micah, "O da benim gibi birden fazla form alabilir," dedi.

"Bu riski göze alamayız," dedi Nathaniel başını sallayarak. "Onun bir kurtadam olmasının nesi yanlış olabilir ki?" diye sordu Rafael.

"Arkadaşımız olduğunu sanıyordum," dedi Nathaniel.

"Öyleyim."

"O zaman bizim mutluluğumuz için onun bir kurt adam olması gerektiğini biliyorsun." Rafael, "St. Louis'de türler arasında hepimiz flört ederiz," dedi.

"Şirinlik yapma Rafael," dedim. "Eğer değişeceksem, leopar olmalı."

"Bu konuyu tartışmayacağım, ilişkiler konusunda benden çok daha iyisin, ama dürüst olmak gerekirse gözlerinin bu kadar kolay dönmeye başladığını bilmiyordum."

"Bu her zaman olan bir şey değil," dedim.

"Ama bu daha sık oluyor," diye gözlemledi Micah.

Başımı salladım ve onayladım.

"Neden bağlantı hemen bu kadar güçlendi?" diye sordum.

Nathaniel, "Damian ve ben Anita'yla üçlü bir grup haline geldiğimizden beri, çağrılacak diğer hayvanların hiçbiri şu ana kadar benden daha güçlü bir bağa sahip değildi," dedi.

"Gruplarının lideri olan başka biri var mı?" Benito sordu. "Micah öyle," dedi Claudia.

Jean-Claude, "Hayır, Micah onun *moitié bête*'si değil, Nimir-raj'ı; bu farklı bir bağlantı," dedi.

"O gerçek bir kurt adam değilken nasıl onun leopar kralı olabilir?" Rafael sordu.

"*Ma petite'nin* metafiziksel olarak yaptığı şeylerin çoğu , birçok gizem arasında bir gizemdir."

"Ama Rafael kendi hayvan grubunu yöneten ilk hayvandır." Micah dedi ve beni kollarının arasına aldı. İçimde kalan öfkenin izin vermeye ve rahatlamaya çalıştım ama yapamadım. Beni tutmasına izin verdim ama vücuduna karşı rahatlayamadım.

"Bu neden bu kadar önemli olsun ki?" Nathaniel sordu.

"Bilmiyorum," dedi Micah.

Kendimi onun kollarında, bedeninde erimeye ve içimdeki canavarların yaptıklarından kaynaklanan korkunç gerginliği ve içimdeki sızıyı bırakmaya adadım. Aklıma rahatlamayı daha da zorlaştıran bir düşünce geldi.

"Bu gece yine olursa ne yaparım?"

"bir kurtadam daha olmasına izin vardı. Senin için kurt olmayan birini seçmemiz gerekiyor," dedi Micah.

"Ben giderim," dedi Nathaniel.

"Hayır Nathaniel, nedenini biliyorsun," dedim. "Yeterince iyi dövüşemiyorum," dedi.

"Bu senin güçlü değil," dedim.

Micah boynumun kenarını öptü ve ben de yatağa doğru sokuldum. yüzünün yan tarafına. İkimiz aynı anda Nathaniel'e uzandık ve o da yanımıza gelip kollarını ikimize doladı. Birbirimize sarıldık. birbirlerine üçlü bir şekilde sarıldılar ve leoparın yükselen seviyesi titreşen bir enerji mırıltısı. Çok doğru hissettirdi. Ev gibi hissettirdi. Onlar evleriydi. Eğer herhangi bir hayvan enerjisi ev ise, o da burasıydı.

"Bu gece sizinle birlikte gelebilecek kadar iyi dövüşebilecek hayvanlarınız var mı?" Benito sordu.

Rafael, "Fark etmez, o benim kraliçem, bu yüzden sadece kurt adamlar onun yanında kalabilir," dedi.

"Bu enerjinin bir kısmını , biliyorum," dedim. "Gerçekten bu gece kazara onlarla birlikte kaybetmemi mi istiyorsun?"

Rafael derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. "Hayır, tabii ki hayır." Ama az önce yalan söylediğini anlamak için tam bir şekil değiştirici olmama gerek yoktu.

"Onun gerçekten kraliçen olmasını istiyorsun," dedi Micah, suçlamak için değil, sadece bir ifade olarak.

"Az önce hissettiğim güçten sonra kim ki?"

"Seni orospu çocuğu," dedim ve ileri gitmeye başladım ama Micah ve Nathaniel beni daha yakın tuttular. Sıcak, titreşen enerjinin içine gömüldüm ama kendi öfkem de buna eklenmeye başladı ve o kadar da rahatlatıcı değildi.

"Yalan söylememi istemediniz ve şimdi de gerçeği istemiyorsunuz. Benden ne istiyorsun, Anita?"

"Kral ol ya da olma Rafael, artık benim ispiyoncum olduğuna göre beni ezip geçeceğini sanma."

"Eğer bir insan ya da vampir hizmetkâr olsaydım, kutsal sözler ve vücut sıvılarının değişimi olurdu, ama ben sadece bir hayvan olduğum için, gücün bana seslendi ve ben de cevap verdim, çünkü
cevap vermeyi seçti; diğer tüm hayvanlarınız tesadüfi oldu ya da katılma konusunda hiçbir seçenekleri yoktu."

"Ne istiyorsun, Rafael?" Micah sordu.

"Anita'nın gücü beni bir köpeği çağırır gibi çağırdı, ama ben Rodere'nin kralıyım ve kimsenin köpeği değilim."

"Bunu seni bu gece hayatta tutmak için yaptık, şimdi bunu egolarla ilgili hale getirme," dedim.

"Gücünüzün bende de aynı etkiyi yaratabileceğini söylüyorum ama bağlantıyı istemem gerekiyordu; belki de çağırdığınız diğer tüm hayvanlarla karşılaştırıldığında birleşmemizdeki tek fark bu değildir."

Jean-Claude sonunda hepimizi izlediği ve muhtemelen ilgisiz bir metafizik gözlemci gibi enerjiyi hissettiği yerden konuştu. Eskiden bunu yapması beni rahatsız ederdi ama şimdi anlıyordum ki bazen enerjinin içine karıştığında o kadar da hissedemiyordu. Onun içgörüsünü grup kucaklaşmamızda olmasını istediğimden daha çok istiyordum.

"*Ma petite*, diğer *moitié bêtes*'lerinden birini yanında getiremezse bu gece sizinle gelmeyecektir."

"Fareleri ele geçirmeye çalışan vampiri durdurmanın en iyi yolunun bu olduğunu söylemiştin," dedim.

"Öyle," dedi.

"Rafael'i öldürürlerse hepimizi ele geçirebilirler," dedi

Claudia. "Bizi hepinize karşı kışkırtabilirler," dedi Benito.

"Güçlerimizi test çalışan vampiri yenmenin başka bir yolunu bulacağız," dedi Jean-Claude, yüzü boş ve duygusuzdu.

Rafael, "Ama yiyeceğiniz ve askeri kolunuz olan roderi kaybetmiş olacaksınız," dedi.

"Bu gece kazanırsanız, hiçbir şey kaybetmeyiz."

"Bütün öğleden sonra bana *moitié bête*'nin ne kadar tehlikeli olduğunu

söylemiyor *muydun*?

mi?"

"Sen de artık bir tanesin, Rafael. Ekstra güçlerin olsa bile *ma petite* değil. Biz üzerimize düşeni yaptık." Claudia,

"Lütfen Jean-Claude, bunu yapma," dedi.

"Biz vampirlerden hiçbir şey dilenmeyiz," homurdandı Rafael. "Eğer

vampir bu gece oradaysa ve fareleri çağırabiliyorsa, o zaman sen Ben yanında olmadan canavar tarafım gerçek bir vampirmişim gibi güçlü olmayacak," diye hatırlattım.

"Sen yanımdayken, ne kadar daha güçlü ?" Nathaniel ve

ben hep bir ağızdan "Çok," dedik.

Claudia, "Bırakın yanında fazladan bir kişi daha getirsin,"

dedi. "Bu onun kraliçe olma iddiasını zayıflatacaktır."

"Hiç orada olmaması kadar değil," dedi Benito. Rafael iki

kurtadama baktı. "Sen de mi Benito?"

"Metafizikten pek anlamam kralım ama onu bizden birine dönüştürmenin ve onunla leoparlar arasında hissettiğim yakınlığı kaybetmenin, bu gece bizim için hayatını riske atmasının karşılığı olmadığını biliyorum."

Rafael, "Jean-Claude ve Micah'nın inşa ettiği her şeyi kurtarmak için hayatını riske atıyor," dedi.

"Kralım," dedi Benito ve öyle de oldu, ama Rafael'in yüzü bazen, genellikle bir tartışmayı kazanamayacağını bildiğinde arkasına saklandığı o kibirli yakışıklılığından yumuşadı.

"Size söz Jean-Claude, Micah, Nathaniel, Anita, bu gece sizin farenizi diğerlerinden üstün kılacak hiçbir şey yapmayacağım. Bir güç kendini ilk gösterdiğinde nasıl sarhoş olunuyorsa ben de öyleydim ama
Ben bir kralım ve bundan daha iyiyim. Bana duyduğunuz güvene ihanet etmeyeceğim."

"Yaptığın şey yüzünden karnım hala ağrırken sana nasıl güvenebilirim?" diye sordum.

"Sana söz verdim, Anita. Birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca, hiç sözümü bozdum mu?"

Ona baktım ve sonunda, "Hayır, yapmadın," dedim. Micah,

"Sözünde duracaksın," dedi.

Nathaniel şöyle dedi: "Sözün güzel ama gücünü ve iradeni hissettim. Kral olduğunu biliyordum ama bunun ne anlama geldiğini şimdiye kadar anlamamıştım."

Rafael, "Tüm krallar güçlüdür, yoksa hayvan gruplarımızın kralı olmazdık," dedi.

Nathaniel başını, saçları yüzüne uçuşacak kadar sert bir şekilde . "Öyle demek istemedim. Demek istediğim, iradeni tam anlamıyla hissedebiliyordum,
irade gücün bana baskı yapıyordu. . az önce Anita'nın içindeyken. Amacının gücü korkutucu, Rafael."

"Bu bir şikayet mi yoksa iltifat mı?" diye sordu.

"İkisi de değil, ikisi de."

"Gidip dövüş için üstümü değiştirmeli ve kendimi zihinsel olarak hazırlamalıyım, o yüzden bir şey söyleyeceksen söyle." Onda alışılmadık bir kızgınlık, neredeyse öfke vardı. Kahretsin, umarım benim öfke sorunlarımdan hiçbirini almamıştır.

"Micah'nın yaptığı gibi Anita'nın yanında da bir kişi olsun."

"Claudia onunla kalacak."

"Fare olmayan biri."

"Sana söz verdim."

"Onurunuz için endişelenmiyorum; Anita'ya bu kadar yakın bir yerde bu kadar çok kurtçuğun enerjisinden endişeleniyorum.
"Seni araması için fare yaptı."

Rafael, "Daha önce kimse bunun bir sorun olduğundan bahsetmemişti," dedi.

"içinde hissettiğimden daha güçlü olduğunu hiç hissetmemiştim. Artık var."

"Ne demek istiyorsun?" Micah sordu.

"Anita'nın insan kalmasına yardımcı olduk çünkü onun canavarlarını birbirimize oynuyoruz. İçimizden biri tenimizi ve farklı canavarları koklamasına izin veriyor, bu da onun gerçek bir insan seçmesini ya da form değiştirmesini engelliyor."

"Bunların hepsini biliyoruz," dedi Rafael ve yine ona özgü olmayan bir sabırsızlık notası vardı.

"Anita pederimize gittiğinde yanında Micah ve ben de oluyoruz. Lupanar'a gittiğinde yanında Richard var ya da
Bazen leoparlar ve kurtlar birlikte olur. Hiçbir zaman büyük grup toplantılarından birine yanında bizden biri olmadan girmek zorunda kalmadı."

"Bu gece Rafael'in yanında kalmasına ihtiyacı olduğunu mu söylüyorsunuz, *mon minou*?"

"Hayır, bunun mümkün olmadığını biliyorum ama Anita'nın yanında en az bir canavara daha ihtiyacı olduğuna inanıyorum, böylece ihtiyaç duyduğunda enerjilerini birbirlerine aktarabilir."

"Çağrılacak diğer canavarlardan hiçbiri gelemez, bu beni diğer krallarından birinin onun yanına gelmesi kadar zayıflatır."

"Pierette, Anita ve Claudia ile kalabilir."

"Hayır, leopar olmaz, Micah'ın simgesi olarak
görülecek." "Eğer onu potansiyel bir sevgili olarak
tanıtırsan olmaz."

"Hepinizin bana üçlü seks için baskı yapmasının sebebi ne?" "Rafael çoktan reddetti, onu geri çevirdi," dedim. Nathaniel diğer adama baktı.

Yüzü her şeyi anlatıyordu, şaşkındı.
Rafael aslında rahatsız görünüyordu ve kendini maço ve havalı sanan ve senden daha havalı bir şeyi geri çeviren bir adam gibi açıklamaya başladı. "Eminim çok hoş bir kızdır ama daha önce hiçbir kadın bana üçlü ilişki teklif etmemişti."

"Teklifin yasal olduğuna ve beni aldatıp aldatmayacağını görmek için derinlerde yatan bir kız numarası olmadığına onu ikna etmeye çalıştım, ama savunmasında bir eski sevgilisi onu bıçakladı ve bir diğeri üç yol için eşyalarını yaktı," dedim.

Nathaniel, "Yanlış insanlarla çıkıyorsun," dedi.

"Daha önce Anita'ya da açıkladığım gibi, uzun yıllar boyunca yanlış insanlarla çıktım."

"Hepimiz Anita ve Pierette ile birlikteydik ve kimse kimseyi bıçaklamadı ya da ateşe vermedi," dedi Micah, sanki son kısma tam olarak inanamıyormuş gibi.

Nathaniel sanki her şeyi gibi elini havada salladı ve sonra, "İstemiyorsan Pierette'le yatmak zorunda değilsin.

Neden istemeyesin ki? Neyse, boş ver. Demek istediğim, Rafael, bırak Pierette Anita'nın kız arkadaşı ve potansiyel olarak senin kız arkadaşın olsun. Kalabalığın gözü önünde ikinize de asılabilir."

"Kadınlar benim için yeniden kavga etmeye başlayacak."

Nathaniel, "Ama diğer kadınlar Anita'nın sevgilisi değil, Pierette'sevgilisi," dedi.

"Rafael'in benim zaten yattığım kadınlarla yatmakta özgür olacağı ama başka kimseyle yatamayacağı şeklindeki eski fikri mi kastediyorsun?"

"Evet ve onu hem koruman hem de kız arkadaşın olarak oraya götürmek sana dokunabileceği anlamına geliyor. Eğer leoparını koklamak istersen, çıplak tenini yüzüne yaklaştırabilir ve bu da flört ediyormuşsun gibi görünür."

"*Mon minou*, çok sinsi olmuşsun."

Nathaniel gülümsedi. "Ben her zaman sinsiydim; sadece bu konuda gerçekten kötüydüm."

Micah, "Bu, Anita'nın, sizin ona yardım edemeyeceğiniz kalabalığın arasından geçerken ekstra korumaya sahip olmasının ve çukura indikten sonra insan şeklini korumak enerjik bir yardım almasının bir yolu," dedi.

Jean-Claude, "Ve kolunda iki güzel kadın olması hiçbir erkeğin itibarına zarar vermemiştir," dedi.

"Adamına göre değişir," dedi Rafael, "ama demek istediğini ." Claudia ve Benito'ya baktı. "Siz ikiniz ne düşünüyorsunuz?"

Benito, "Anita ve Claudia'nın yanlarında fazladan bir çift bıçak olması rahatlattı," dedi.

"Pierette de Fredo'dan bir davetiye aldı. Bıçağı çok iyi kullanıyor ve inanılmaz hızlı," dedi Claudia.

"Elleri nasıl boş?" Rafael sordu. "Hâlâ iyi,"

dedi Claudia.

Rafael başını salladı. "Pekâlâ, kabul

ediyorum." "Kabul ettiğiniz için teşekkür

ederim," dedi Nathaniel.

"Hatırladığımdan çok daha kararlı bir hale Nathaniel."

"Richard'ın uzun süredir yaşadığı ve Anita'nın ona duyduğu öfke olduğu ortaya çıkan öfke sorunlarını hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum da, öfkesini nasıl geri alacağını keşfettiğinde hepimiz rahatlamıştık."

"Sanırım onun kararlılığının bir kısmını kazandım."

"Anita tanıdığım en kararlı insanlardan biri," dedi Rafael. "Evet, öyle."

İki adam birbirlerine gereğinden uzun süre baktılar ve sonra Rafael, "Bundan sonra seni daha yakından izlemem gerekecek, değil mi?" dedi.

"Daha çok bizimle pazarlık yaparken bana indirim yapmayı bırakmanız gerektiği gibi."

"Seni küçümsemiyorum."

Nathaniel küçük bir gülümseme verdi. "Sorun değil, çoğu insan bunu yapar ya da ." "O zaman özür dilerim Nathaniel, gelecekte daha iyisini yapacağım." "Teşekkür ederim."

"Şerefimiz adına, eğer *ma petite'nin* tehlikede olduğunu hissedersek, bunu yapmak için tüm kurtadamlarla savaşmamız gerekse bile, onun yardımına koşacağız."

"Daha azını beklemiyorum ve eğer ölürsem, Anita'yı dışarı çıkarmak ve güvende tutmak için ne yapmanız gerekiyorsa yapın."

"Merak etme, yapacağız," dedi Micah.

Rafael'in az önce Nathaniel'i bana yardım etmeye zorladığı metafiziksel uzak tutma oyunundan dolayı karnım ağrırken, kendimi eskisi kadar arkadaş canlısı hissetmiyordum ama ... . "Ölmemeni ve onun yerine o orospu çocuğunu öldürmeni tercih ederim."

Rafael gülümseyerek, "Benim de tercih ettiğim plan bu," dedi.

Benito, "Hazırlanacaksanız gitmeliyiz," dedi.

Gülümsemesi soldu ve başını salladı. "Bir öpücüğü hak ediyor muyum, yoksa bana çok mu kızgınsın?"

"Yüzümü mü yoksa duygularımı mı okuyorsun?" diye sordum. "Yüzünü, sanırım."

Başımı salladım. "Dövüşte seninle arkadaş olacağıma göre, elbette, neden olmasın."

"Bu pek de hevesli bir davranış değil," dedi kaşlarını çatarak.

"Beni rıza dışı bir şekilde incittin çünkü gücün acelesi vardı; üzgünüm ama senden daha iyisini beklerdim."

"Özür dilerim, Anita."

"Bugün bunu söyleyip duruyorsun."

"Kendimde değilim, bunu kabul ediyorum." Yüzü birdenbire Daha önceki ciddiyetine. Bana karşı daha iyi davranmasını, depresyona girmemesini istiyordum ve sonra bir parçasının hâlâ Hector'un oğlu olabileceğine inandığını fark ettim. Tanrım.

Bu rahatlattı, ben de yanına gittim. O ciddi yüze baktım ve yardımcı olabileceğini düşündüğüm tek şeyi söyledim. "Ben

Tüm bu çatışmalar için özür dilerim. Gerçekten de Hector'un annesinin bu gece tereddüt etmen için sana gaz verdiğine inanıyorum."

"Mantıken haklı olduğunu biliyorum ama ona öyle güçlü ve gelecek vaat eden bir şekilde bakmak ve benim olabileceğini düşünmek istiyorum."

"Ve şimdi onu öldürmek zorundasın," dedim.

"Bu gece ikimizin de ölmek zorunda kalmaması için zayıf bir şans var. Teklif ettim ama ölümle bir yenilgiyi kabul edecekleri şüpheli çünkü bu, o kazanırsa benim hala kral olduğum anlamına gelir."

"Muhtemelen bunu kabul etmeyecektir," dedim.

"Hayır."

"O zaman kazanmak için dövüş, çünkü bu gece orada olacağım ve kaybedersen beni almaya çalışacak."

"Seni nereye götüreceğim?"

"Rafael, eğer vampir kurtadamları ele geçirip beni öldürebilirse, Jean-Claude'un güç tabanı yok olur."

"Düşünmedim. Bu gece gelemezsin." Kollarımın üstünden tuttu ve benim için duyduğu korku gerçekti.

Jean-Claude, "Eğer o oradaysa, ben de oradayım," dedi.

"Diğer vampir benim bir büyücü olmamın beni vampirik güçler için çoğu insan hizmetkârdan çok daha iyi bir kanal haline getirdiğini anlamadan onun gücünü orada tutmanın bir yolu."

Bana baktı, yüzü neredeyse acı doluydu, sonra Jean-Claude'a bakmak için dönerken bana sıkıca sarıldı. "Anita'ya eğer ölürsem Hector'u baştan çıkarmasını söyledim. Bir sonraki hedefin o olabileceğini düşünmemiştim."

Benito, "Kazansa ve sizi öldürse bile, kalabalığın içine girip insanları öldürmeye başlayamaz," dedi.

Claudia, "Eğer , o zaman uzun süre kralımız olamaz," diye ekledi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Claudia, "Eğer bir meydan okuyucu bir kralı öldürürse, ama biz ondan nefret ediyorsak, o zaman onu hala yaralıyken öldürürüz," diye açıkladı.

Nathaniel, "Vay canına, gerçekten de çok acımasızsınız," dedi.

"St. Petersburg'daki tüm hayvan grupları arasında en eksiksiz kültüre sahibiz.

Louis ve diğerleri kurtadamların ve kurtkartların eski liderlerinin gücüyle parçalanırken bizim güçlü ve bütün kalmamızın bir yolu da o kadar acımasız olmamızdı ki kimse bizi belli bir noktadan itmek istemiyordu."

Ona tek kolumla belinden sarıldım. "O zaman düşündüğüm kadar tehlikede değilim, bu iyi bir şey, ama seni tercih ederim

öldükten sonra Hector'u öldürmeye yardım etmektense hayatta kalmayı tercih ederim."

"Bildiğim iyi oldu," dedi ve neredeyse gülümseyerek bana baktı.

"Şimdi beni ciddiymişsin gibi öp, sonra dövüşte görüşürüz. sonra."

Bu onu gülümsetti. Eğildi ve ben de öpücüğünü karşılamak için yukarı çıktım. Elleri güçlü bir şekilde beni öptü ve
Ben de bu iyiliğe karşılık verdim ve ağzı bir anda benimkine öyle istekle ki nefesim kesildi. Nerede olduğumuzu ve neler olduğunu unutmuştum ve sadece o kollarımdaydı, sadece öpüşüyor ve birbirimizin bedenlerini keşfediyorduk. Ancak silah kılıfına rağmen gömleğimi kemerimden çıkardığında, biraz gergin, nefessiz ve mutlu bir şekilde gülerek öpüşmeyi kestim.

O da nefessiz kalmış ve gülüyordu. "Böyle bir öpücük için daha çok savaşacağım."

"Güzel, çünkü hâlâ seni üçlü sekse ikna etmeyi umuyorum."

Bu onu daha da güldürdü ve yüz hatlarını hâlâ aydınlatan kahkahalarla oradan ayrıldı. Benito kapıyı ikisinin arkasından kapatmadan hemen önce bana başıyla selam verdi.

Geri kalanımız bir süre sessiz kaldı ve sonra Jean-Claude, "*Ma petite*, iyi . Savaşçı bir ruhla ayrıldı."

Döndüm ve ona baktım. "Artık senin anılarından çok fazla var bende. Binlerce kadın ve birkaç erkeğin büyük düello ya da savaştan önce seni da bir başkasını sinirli bir tavırla baltaladığını gördüm. Richard bunu bana yapardı. Bunu bir başkasına yapmayacağım."

"Ulfric nerede? Bunların bir sırasında burada olması gerekmez miydi?" Claudia sordu.

"Büyük bir aile tatili için eyalet dışında," dedim. "Ve werelionların dominantları da liderlik geliştirme amaçlı bir kamp gezisine çıktılar."

Micah, "Onlardan doğaüstü yönetici inzivaları konusunda uzmanlaşmış yeni bir şirkete göz atmalarını istedim," dedi.

Nathaniel, "Nicky ve Mephistopheles tüm bunların olduğunu ve kaçırdıklarını öğrendiklerinde çılgına dönecekler," dedi.

"Magda da pek mutlu olmayacak," diye ekledim.

"Aslanlar neden Rafael'in söylediği gibi bütün bir kültüre sahip değiller? Raina ve Marcus ya da başka biri tarafından ele geçirilmediler mi?
Chimera gibi," dedi Nathaniel.

Micah, "Eski Rex onları normal Pride'ların koştuğu gibi koşturacak kadar güçlü değildi," dedi.

"Bu ülkede daha fazla werelion olsaydı yıllar önce öldürülmüş ve ele geçirilmiş olurdu" diye ekledim.

Micah "Werelionlar aynı sürünün parçası değillerse birbirlerini gördükleri yerde öldürme eğilimindedirler," dedi.

Claudia, "Çünkü yeni grubun planının tam olarak bu olmasından korkuyorlar," dedi.

"Ancak Koalisyon onlara birbirleriyle iletişim kurmaları için başka bir yol daha verdi.

ve birinin yeni bir işe girdiğini ve yeni bir şehre, yeni bir gurur bölgesine taşınması gerektiğini açıklayın," dedi Micah.

"Gerçekten çok iyi değişiklikler yaptın, Micah." "Teşekkür ederim Claudia, elimden geleni yapıyorum."

Claudia bana bakarak, "Şimdi sen ve ben bu gece için üstümüzü değiştirmeli ve silahlarımızı seçmeliyiz," dedi.

"Pierette'in giyinmesine ve silahlanmasına da yardım etmeliyiz," dedim. "Evet." Sonra Claudia birdenbire neredeyse hiç gülmediğim bir şekilde sırıttı.

gördüm.

"Ne?" diye sordum. Yüzündeki ifadeye bakıp gülümseyerek sordum.

"Eğer bu geceyi sağ salim atlatabilirsek, bu şimdiye kadar geçirdiğim en iyi kızlar gecesi olabilir."

Güldüm ve "geceden sonra, daha az ölüme meydan okuyan bir kızlar gecesi planlayalım" dedim.

"Anlaştık," dedi ve bana yumruk tokuşturmayı teklif etti.

Büyük yumruğuna dokundum ve Pierette'i bulup ona ne için gönüllü olduğunu söylemek üzere yola çıktık.

14

ÜÇÜMÜZ de neredeyse aynı şekilde giyinmiştik ve bu değildi, sanki silahların boyutu ve yerleşimi dışında aynı dolaba bakmış gibiydik. Ben siyah taktik pantolon, siyah tişört ve siyah cross-trainer giymiştim; Claudia siyah taktik pantolon, beyaz tişört ve siyah cross-trainer giymişti; Pierette ise siyah pantolon, beyaz tişört ve beyaz cross-trainer giymişti. Yüksek gümüş içerikli özel bilek kılıflarım kolaydı. Yıllardır gittikleri yere gidebilirlerdi. Ondan sonra işler daha da zorlaştı. Kılıçlarla pratik yapıyordum ama onları taşımayı hiç denememiştim. Filipinli bir dövüş sanatı olan kali öğreniyordum, sopa ve bıçak. Bıçakları ve sopaları taşımak için bir çantam vardı ama kılıfım yoktu. Ders için aldığım bel kılıflı bir Spyderco vardı. Çoğu insan bel bıçağını kabzası kaburga kemikleri boyunca yukarı gelecek şekilde takardı, ancak ben bu şekilde takmak için çok kısa boyluydum ve çapraz çekiş için kabzası öne gelecek şekilde yatay olarak takmak zorundaydım. Bir de
Taktik pantolonların bacaklarındaki ceplere birkaç Emerson destekli açılır katlanır bıçak yerleştirdim, ancak önce bel giderdim. Ayrıca iki karambitim vardı, bunlar kavisli bıçaklardı, ancak bu onları olarak tanımlamıyordu. Bir kaplan ya da leopar pençesinin şeklini taklit etmeleri gerekiyordu ve tam da pençelerin yaptığı şeyi yapıyorlardı, yırtmak ve bağırsakları deşmek. Küçük olanı bir kolye kılıfıydı ve daha büyük olanı siyah taktik pantolonumdaki birçok cepten birine asılmıştı. Eğer karambitlerden birini çekersem, işler ciddileşir ve büyük hasar vermeye zorlanırdım.

Claudia belinde sadece bir bıçak taşıyordu, kabzası yukarıdaydı çünkü günlerdir belindeydi ve sırtında özel bir omuz kayışı içinde bir kılıç vardı. Uzun siyah saçları güzelce örülmüştü. I
Rafael için uzun bırakmıştım ve evet, makyaj yapmıştım. Bir kavgada saçlarım yüzünden kör olmak istemediğime karar verirsem diye ceplerimden birinde saç bağları vardı. Rafael beni görmeden önce her zaman indirebilirdim, ya da belki ona ulaştığımda umurumda bile olmazdı.

Benim hakkımda ne düşündüğüne lanet olsun. Otomatik olarak bir çift turnike kaptım, her ikisi de gazlı beze lastikle bağlanmıştı.
kanamayı yavaşlatmaya yardımcı olur. Doğaüstü vatandaşları yakalamak için daha fazla insanla, hem polis hem de SWAT arkadaşlarımla birlikte dışarı çıkmaya başladığımdan beri onları taktik pantolonumun cebinde taşımaya başlamıştım. Bu gece orada hiç insan olmayacaktı ve şekil değiştirenler de yardımcı olabilecek her şeyi iyileştirebilirdi, bu yüzden neredeyse onları geri koyuyordum, ama kafamın içinde beni pek çok karanlık yerde güvende tutan o hareketsiz, küçük ses küçük bir itme verdi.
Ben yapmadım
turnikeleri ve savaş gazlı bezlerini
taktik pantolonun cepleri. Katlanır bıçaklardan birini çıkarmak zorunda kaldım ama sonunda o küçük ses bunun iyi bir takas olduğunu söyledi. Ayrıca, beş bıçak muhtemelen yeterliydi. Bu gece bir silahım olmasını gerçekten özlemiştim.

Pierette'in kabzaları aynı taraftan çıkan iki kılıcı tutan özel yapım bir sırt kayışı vardı. Sormuştum.
her omuzda bir kabza olmasının daha kolay olduğunu söyledi. Bir omzunuz açıksa omuz taklası atmanın daha kolay olduğunu söylemişti. Gerçekten de kılıç kılıfı kayışlarından bir tane almam gerekecekti. Kabzası benimki gibi önde olan bir bel bıçağı vardı, aynı sebepten. Boyu benden biraz daha uzundu ve saçları o kadar kısaydı ki araya girmesi konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Benim makyaj yaptığımı fark ettiğinde makyaj yapardı ve sonra Claudia'ya makyaj yapmasını önerirdi. Onu makyaj yaparken , bu yüzden makyaj yapmayı sevmediğini düşünmüştüm, nasıl yapılacağını bilmediğinden değil. Ama Pierette'in göz kapaklarına biraz nötr renkte rimel ve göz kalemi sürmesine izin vererek beni şaşırttı. Hem nötr hem de göz alıcıydı, ki bu makyaj konusunda asla ustalaşamadığım bir numaraydı. Cesur gözler ve parlak ruj tercih ettim, çünkü iyi görünüyordu ve açıkçası başka bir şey yapmayı bilmiyordum. Belki bir gece yatıya kalabilirdik ve Pierette bize makyaj tüyoları verebilirdi. Neredeyse şaka yapmıyordum.

Üçümüz büyük bir cipin arkasına bindik.
Önde daha sert korumalar vardı. Başka korumalar da olacağını biliyordum. Görüş, koku ve duyma menzilinden uzakta, işaret vermemi bekleyen araçlar. Kurt adam olmayan korumalarla doluydular,
Çünkü bizim tarafımızda dövüşmesini istediğimiz herkes bu gece dövüşte olacak.

Ayrıca Harlequin muhafızlarının dağınık olduğunu da biliyordum.
gölgeler binlerce yıldır yaptıkları şeyi yapıyor: en iyi olmak

Vampir dünyasının sunduğu casus ve suikastçıların yarısı Pierette gibi birer canlıydı. Vampir efendisi Pierrot,
ne yaptığını duyuyor ve görüyordu. Şimdiye kadar tanıştığım tüm ustalar ve *moitié bête*'ler arasında en sorunsuz ve en yakın ilişkilerden birine sahiptiler.

Dövüş çukurları Mississippi Nehri kıyısındaki bir depodaydı, ancak nehre yaklaşmadan önce rodere bloklarının enerjisini hissettim. Bu bana tüm kurtadamların ormanda oyulmuş kayadan tahtlarının etrafında beklediği zamanki lupanar enerjisini hatırlattı,
Son liderler döneminde kültürlerinin yok edilmesinden kurtulan tek şeydi. Daha önce bir grup insanın
Katı taştan oyulmuş bir tahtı olan şekil değiştirenlerin bunun arkasında bir hikayesi olmalı. Lanet şey hareket ettirmek için çok ağırdı, peki nasıl oldu da
Missouri ormanının ortasında oturmaya nasıl geldim? Birdenbire şunu merak eder gibi oldum: Diğer tüm hayvan gruplarının kaybettiği kültürler neydi? Onları geri getirebilir miydik? Onları geri istiyor muyduk?

Pierette, "Çok sessizsiniz kraliçem," dedi.

"Enerjiyi hissedebiliyorum."

"Neyin?"

"Rodere."

"Şimdiden mi?" Claudia diğer tarafımdan sordu. Ona
baktım. "Evet, yapamaz mısın?"

Başını iki yana salladı.

"Neden bunu senden daha fazla hissedeyim
ki?" "Bilmiyorum," dedi.

"Kurtadamları bu şekilde mi hissediyorsun?" Pierette sordu.

"Evet, ama bu kadar güçlü değil. Leopar gibi ama daha fazla, daha fazla enerji." Kollarımı ovuşturdum ve tüylerimin diken diken olduğunu fark ettim.

"Jean-Claude'a hissettiğini söyleyelim mi?" Claudia sordu.

"O biliyor," dedi Pierette.

"Micah, o zaman?"

"Jean-Claude bilmesi gerektiğini düşünürse ona söyler," dedim. "Neden bu kadar uzakta hissediyorsun?" Claudia sordu.

"Emin değilim, ama sanırım Rafael'i *en iyi* arkadaşım yaptığım için ve Richard'ın kurtlar için olmadığı bir şekilde kraldır."

"Hepiniz bu kadar ... olmasaydınız Micah leoparlar için bu olurdu." Durdu.

"Ne? Sadece , Pierette." "Kırık."

"Nasıl kırılmış?"

"Bizim türümüz için de ritüeller ve yöntemler var kraliçem."

"Bu iş bittikten sonra kaçırdığımız leopar kültürü hakkında konuşacağız."

"Nasıl isterseniz."

"Keşke," dedim ve elini elime alıp sıktım. "Herkes için olabileceğim en iyi kraliçe olmak istiyorum. Bunu yapmama yardım et Pierette."

Sadece benimkiyle uyumlu değil, aynı zamanda benim olan kırmızı rujuyla gülümsedi. Bu gece sanki bir kulüpte randevudaymışız ve her şeyi koyabileceğimiz küçük bir çantamız varmış gibi bir tüp ruju paylaşıyorduk, bu yüzden ruju birleştirmek pratikti. Her zamanki rengi değildi ama bu gece öpüşebilmek ve birbirimizin rengini bozmamak istiyorsak, uyması ya da en azından tamamlaması gerekiyordu.

"Kraliçem, eğer isterseniz ayı gökyüzüne yerleştirmenize yardım edebilirim."

Bu beni gülümsetti ve dikkatli bir öpücük için eğildim. Öpücükten geri çekildiğimde, eline dokunduğum anda kurtadamların tenimi titreten enerjisinin azaldığını fark ettim. Ona ve Claudia'ya söyledim ve yolculuğun son birkaç dakikasını deneyerek geçirdik. Tenine değen bir parmak yeterli değildi, ama tenine değen bir el ya da benimkine değen bir el onu karartmaya yetiyordu. Tutmak
Eller, öpücükler ya da sarılmalar onu sakinleştirdi, böylece onu bir yankı gibi hissedebildim.

"Sanırım sıçan olmayan daha fazla insanla bu konuyu tamamen kapatabilirim."

"O zaman bu gece Pierette'in yanında olmasına daha da seviniyorum, çünkü şu anda enerjimize bu kadar uyum sağladıysan, etrafın bizimle çevrilene kadar bekle."

"Şimdi bu konuda biraz endişeliyim," dedim.

"Belki de enerji canavarınızı getirmeyecektir kraliçem; belki de bu sadece Rafael'in hissettiği enerjidir ve onun aracılığıyla siz de hissediyorsunuzdur."

"Belki," dedim ve sonra göğsümün içinde olmayan ama yine de benim olan büyük bir kalp atışı gibi hissettim. Bu

hala nabzı atıyor ve benim için çarpıyordu. Elimi göğsüme , sanki kalbimin onunla birlikte atmaya başladığını hissedebiliyormuşum gibi.

Pierette hâlâ diğer elimi tutuyordu. Onu sıkıca kavradı ve diğer elini koluma doladı. "Kraliçem, sorun nedir?"

Sesim kısık çıktı çünkü o gücün nabzını dinliyordum. "Yanlış bir şey olduğundan emin değilim. Eğer Rafael'in hissettiği buysa, kibirli olmasına şaşmamalı."

"Dokunmamızın hâlâ bir faydası var mı?" Pierette sordu.

"O kadar değil, dokunmayı bıraktığımızda ne olacağını görelim."

Claudia, "Şu anda birçoğumuzun aynı yerde olmasının gücünü hissedebiliyorum," dedi.

"Sadece o değil," dedim elimi Pierette'ten çekerken. Tenini tenime değdirmediğim an, güç dev bir okyanus dalgası gibi üzerimden geçti. Yani. Çok. Güç. Durdum

Sanki nefesimi tutuyormuşum, yüzeye çıkabilmek için dalganın başımın üzerinden geçmesini bekliyormuşum gibi bir an nefes aldım.

"Anita," dedi Claudia, keskin bir sesle.

Bu beni ürküttü ve sanki gerçekten suyun altındaymışım da yeni yüzeye çıkmışım gibi soluk soluğa bir nefes aldım. "Orada savaş alanlarından başka ne var?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Böyle bir gücü sadece savaşarak elde edemezsiniz."

"Dökülen kan kutsaldır kraliçem ve feda edilen hayatlar daha da kutsaldır."

Derin bir nefes alabilmek için göğsümü yeterince kaldırmaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Arabadan inmeden önce bu güç seviyesini nasıl aşacağımı bulmam . İçimden , "Jean-Claude, bunu hissediyor ?"

"Öyleyim." Sesi bir gibi geldi.

"Bununla nasıl başa çıkabilirim?"

"Size onu nasıl dizginleyeceğinizi ya da engelleyeceğinizi söyleyebilirim ama içinden yüzmek daha zor. Bu çok canlı bir şey *ma petite* ve bu benim uzmanlık alanım değil."

"Güç güçtür, yolumu bulmama yardım eder

misin?" Dedim. "Deneyeceğiz kraliçem."

"Özür dilerim, son kısmı yüksek sesle söylemek istememiştim."

"Şu zihinden zihine şeyini mi yapıyorsun?" Claudia sordu. "Evet."

"Jean-Claude?"

"Evet."

"Kapıya yanaşıyoruz," dedi Claudia. Tepesinde jiletli tel bulunan uzun bir çitti.

"Zamanımız kalmadı Jean-Claude; eğer bir tavsiyen varsa, şimdi tam zamanı." Bunu yüksek sesle söyledim ve umursamadım.

Jean-Claude kelimelerle uğraşmadı, sadece doğaüstü güçlerle çalışma konusundaki bilgi ve becerisini paylaştı. Şimdi bana yardımcı olabileceğini düşündüğü yüzyılların pratiğini. Bazı anılarla anlık görüntüler aldım, ama bu kartları karıştırıp kesmek gibiydi, tam kart yerine görüntülerin ipuçlarını alıyordunuz, ama sanki aniden kartları sayabiliyor ve hepsini kafamda tutabiliyordum. Bu gece bana yardımcı olacağını bildiği bir şey varsa, o da buydu. Pratik için duyalım, çünkü metafiziksel eğitime de fiziksel eğitime başladığımız gibi başlamıştık. O kadar resmi değildi ve gruplar

Daha küçük ve daha kişiseldi ama bu konuda hiç bu kadar iyi olmamıştık, yapbozumuzun eksik bir parçası gibi olan Richard hariç. Bu düşünceyi bir kenara ittim ve bunun benim değil, Jean-Claude'un düşüncesi olduğunu fark ettim; Richard'ın kaybını benden daha fazla hissediyordu, çünkü Richard'ın kalbimdeki ve yatağımdaki yerini dolduracak insanlar bulmuştum, ama Jean-Claude hala tüm boşlukları doldurmaya çalışıyordu.

delikler bıraktı. Jean-Claude duygu ve düşüncelerini geri çekti ve benden daha dikkatli bir şekilde korudu. Benimle paylaştıklarını seçme konusunda çok daha iyiydi; ben hala paylaşmam gerekenden çok daha fazlasını içeren bir bilgi dökümü yapma eğilimindeydim.

"Bana ihtiyacınız olduğunda burada olacağım, *ma petite*, ve eğer ihtiyaç büyükse, bedenen orada olacağım."

"Kendini tehlikeye atma," dedim.

"Ben sağduyulu olacağım, *küçük* hanım."

Kapıdaki muhafızlar kapıyı bizim için açtılar ve SUV onların arasından süzülerek geçti ve enerji nefesimi tekrar çaldı. "Öğrendiklerini unutma, *ma petite*. *Je t'aime*."

"*Je t'aime*," diye düşündüm ve sonra sanki irtifa değiştirmişim gibi sertçe yutkundum. Wiccan, cadı olan arkadaşlarımın büyü yaparken yaptıkları gibi bir büyü çemberinden geçmiştik ve tıpkı

Çemberleri gücü yükseltmek ve kontrol altına almak içindi. Sanki atan dev bir kalbin içindeymişim gibi hissettim; güç her tarafımı sarmıştı, öyle ki sanki araba da onunla birlikte titreşiyordu ama bunun gerçek olmadığını biliyordum.

Büyü de duygular gibiydi, ikisi de gerçek gibi geliyordu, ta ki siz onları başkalarına açıklamaya çalışana kadar ve sonra hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

"Neden burada sürekli bir sihirli çember var?" Pierette sordu; sanki bir tehdit ya da çemberi kimin oluşturduğunu gibi cipin renkli camlarından içeri bakıyordu.

Sorusunu sanki koşuyormuşum gibi nefes nefese bir sesle yanıtladım. "Gücü içeride tutmak için."

Claudia, "Sana buranın bizim güç merkezimiz olduğunu söylemiştik, Anita," dedi. "Lupanar hiç de böyle hissetmiyor."

"Kurtlar bu şehirde güçlüler ama biz değiller. Rodere'ler asla fethedilmedi. Kim olduğumuzu unutturacak şekilde asla kırılmadık - biz binlerce yıl öncesine dayanan kesintisiz bir soyuz." Claudia bunu büyük bir gururla ve etrafımda onların gücünün kükreyen nabzı atarken söylemişti; gurur duymalıydı.

Gözlerimde yaşların birikmeye başladığını hissettim, nedeninden bile emin değildim. Pierette'e döndüm ve eline sarıldım. Bu, büyünün dalgaları arasında biraz olsun demir atmama yardımcı oldu. "Burada, St. Louis'de hepimizin kırıldığını söylerken kastettiğin buydu, değil mi?"

"Evet," dedi.

"Kemerler kırılmadı," dedim ve ilk gözyaşının sıcak ve istenmeyen bir şekilde yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

"Hayır, onlar güçlü ve bütündür."

"Hepimizin böyle hissetmesi mi gerekiyor?"

"Hepsini bilmem ama evet, bizim olmamız gereken şey bu."

"Leoparlar bu olabilir mi?"

"Tabii büyücülerimizi tekrar bulabilirsek."

"Büyücüler mi?"

Claudia, "Brujalarımız olmasaydı biz de Rodere olamazdık" dedi.

"Sizin cadılarınızdan biriyle hiç tanışmadım," dedim.

"Neden? Buraya daha önce hiç gelmediniz ve onlar da koruma değil."

Etrafımdaki gücün karşısında kendimi küçülmüş hissettim ya da sanki ona cevap verecek gücüm olmalıymış da ben değilmişim gibi. İçimdeki canavarlar yükselmek için değil ama sanki düşüncemi hissetmişler gibi kıpırdandılar. *Nerede bizim*
Sihir mi?

Kahverengi gözleri ve yarık göz bebekleriyle bana bakan sırtlan oldu. Gözlerinin içine baktım ve sırtlanların da büyülerini hiç kaybetmediklerini bugün öğrendiğimi fark ettim. Geri kalanımıza ne olmuştu?

15

Bir yanımda Claudia, diğer yanımda Pierette olduğu halde cipten indim. Şoför ve ekürisinin bizimle, özellikle de benimle dolaşmasına izin verilmedi. Araçtan inmek ve cipi diğer araçlarla birlikte ana yolun görüş alanından çıkarmak zorundaydılar. Bir polis memurunun hava karardıktan sonra bir depo bölgesinde park etmiş bu kadar çok arabayı merak etmesini istemedik.

Üçümüz, hemen arkamızdaki kapı ve tel örgü dışında etrafımızı çevreleyen devasa depolarla baş başa kalmıştık. Dikenli tellerin üzerinden geçmeyecektim. Hâlâ dışarıda olan birkaç kişiye baktım. depolardan nehre kadar. Louis gerçekten karanlık olamayacak kadar büyük bir şehir ama ışıklandırma olmasa bile nehri hissedebilirdim. Mississippi ona bu kadar yakınken görmezden kadar büyük. Enerjisi akışı, hafif ve ısrarlı sesi ve su, büyük bir göl, hatta okyanus gibi büyük bir su kütlesinin yakınlarda olduğunu biliyordunuz. Nehrin de böyle bir canlılığı vardı.

Enerjinin telaşının ve ritminin bir şekilde nehre bağlı olduğunu fark ettim. Rodere'nin cadıları, brujaları, nehri koruma çemberlerinin bir parçası olarak mı kullanıyorlardı, yoksa nehir sadece buradaydı ve başka seçenekleri olmadığı için onunla mı çalışıyorlardı? Bazı şeyler göz ardı edilemeyecek kadar büyük ve güçlüdür. Sanırım bu önemli olmayan bir tavuk-yumurta sorusuydu. Gücün kalp atışı, pompalamayı sürdürmek için nehri kan gibi kullanıyordu. Devasa bir mistik pil gibiydi.

"Anita, iyi misin?" Claudia sordu. Başımı

salladım. "Büyü çok gürültülü."

Pierette elimi tuttu ama ikimiz de sağ elimizi kullandığımız için silah tutan elinden ödün vermek zorunda kaldı çünkü benimkinden ödün vermeyeceğimi biliyordu. Burada ve şimdi, her yerde garip büyüler varken ve ilk birkaç insan bize bakarken olmazdı.

Pierette, "Vücudunuzda ikinci bir kalp atışı gibi atıyor," dedi.

"Bana dokunman onu daha sessiz yapmıyor," dedim.

"Enerjiyi hissediyordum ama şimdi çok daha fazlası var" dedi.

Elini sıktım ve . "Eğer bu senin için durumu daha da kötüleştiriyor ve bana yardımcı olmuyorsa, o zaman kafanın daha berrak olmasını tercih ederim."

Pierette bunu sorgusuz sualsiz kabul etti. Sevgiliydik ama o benim önce korumamdı ve bunu asla unutmadı, bu da çıkabilmemizin bir nedeniydi. En yakın deponun kapısından bize bakan bir avuç insan vardı. Enerjilerini hissedebilmem, insan mı yoksa şekil değiştiren mi olduklarını söyleyebilmem gerekirdi ama yapamadım. Etrafımdaki büyü o kadar ki daha küçük olan her şeye karşı kördüm.

Claudia kendinden emin bir şekilde ilk deponun yanındaki grubun yanından geçti ve biz de *gitmem gereken yerler var sohbet edecek zamanım yok* havası takınmak için elimizden geleni yaptık, ancak adamlardan biri "Claudia, evimize kedi getirerek ne yapıyorsun?" diye seslendi.

Pierette'i kastettiğini anlamam bir saniye sürdü, ya da belki de ben ve onu kastetmişti; hayır, bu çoğul olurdu, *kediler*. Claudia durmadan cevap verdi, "Rafael onun geleceğini biliyor."

Enerjinin bozulmuş su gibi tepki verdiğini hissettim. İçlerinden birinin bize doğru ilerlediğini biliyordum. Kötü bir yüzücü gibi çırpınıyor ve çok fazla dalga yapıyordu ya da ormanda sinsi olmaya çalışan ama gürültülü bir fil sürüsü gibi çalıların arasından geçen biri gibiydi. Bunu sorgulamadım, sadece hareket ettim ve
Adam Pierette'e dokunamadan önce oradaydı. Pierette de adama doğru bakıyordu. Adam ona yaklaşmamıştı ama sanki etrafımızdaki enerji onun yavaş hareket etmesini ya da benim hızlı hareket etmemi sağlıyordu.

Hızlı olduğunu düşünüyordu, çünkü ikimizi de ona bakarken ve hazır bulduğunda irkildi. Yaklaşık bizim boyumuzdaydı, bir erkeğe göre narin görünümlüydü ve Rafael kadar güçlü bir Hispanik gibi görünmüyordu, daha çok Asya'ya benziyordu.

Claudia hepimize bakarak, "Yolu görmeden kavga etmek yok Danny, bunu biliyorsun," dedi.

"Ben bıçak çekmedim," dedi.

"Yolu görecek şekilde bıçak çekersiniz ve ısınma olarak çukura girersiniz. Kurallar bunlar" dedi.

Bu kuralı bilmiyordum ama Claudia'ya alçak sesle konuşmadan önce Danny'nin arkadaş grubuna katılmak için geri dönmesini bekledim. "Başka bir
Bizi kurtlara, farelere ya da her neyse ona attıracak kurallar mı?" Ben sordum.

"Cezalar ilk kez bu işe girenler için değil, sadece daha iyi bilmesi gerekenler içindir."

"Bildiğim iyi oldu," dedim, Pierette de "Güven verici," dedi. Birbirimize baktık ve gülümsedik. Bu bir arkadaş gülümsemesinden daha fazlasıydı, ama o zaman arkadaştan daha fazlasıydık.

Şimdi iki deponun arasındaki karanlık bir alandaydık ve güç dalgalarının yumuşak bir şekilde hareket ettiğini hissettim, ama yine de çok fazla enerji yer değiştiriyordu. Büyük bir şey bize doğru "yüzüyordu".

Claudia'nın yanına yaklaştım ve "İleride güçlü bir şey var" diye fısıldadım.

"Neva," diye seslendi Claudia, "varlığınız bizi onurlandırdı."

"Burada olduğumu bildiğini biliyordum Claudia, ama nasıl oldu da biliyor musun, Anita Blake?" Kadın gölgelerin arasından çıktı ya da Belki de gölgeler azaldı ve onu görmemize izin verdi, ama her iki durumda da Pierette'ten daha uzundu, ama yine de altı fitin altındaydı, bu yüzden sanırım
ortalama boydaydı. Teni çok kahverengiydi ve sanki tüm hayatını çok fazla güneş ışığı altında geçirmiş ve yeterince güneş kremi kullanmamış gibi yaşını gösteriyordu. Saçları hâlâ gür ve siyahtı, ince omuzlarının etrafında toplanmıştı. Çok dik duruyordu, hiç eğilmiyordu ama vücudu yine de yıpranmaya başlamıştı. Kemikleri güçlüydü ama kasları ancak yetmişinden sonra görülebilecek şekilde incelmişti.

"Bilmiyorum." Ve gerçek buydu.

"Neden bir leopar getirdin?" diye sordu ve bana mı yoksa Claudia'ya mı hitap ettiğinden emin olamadım.

"Benimle birlikte," dedim, sorusuna tam olarak cevap vermeden.

Kadın gülümsedi ve sanki etrafındaki gölgeler kalınlaştı, öyle ki gözleri siyah elmaslar gibi parlıyordu, ama yüzü sanki gözleri bedensiz parlıyormuş gibi neredeyse gizlenmişti. Kendi gücümü çağırdım, sadece bir nabzını ve Jean-Claude'un o metafizik kordondan aşağı inerek bana yardım ettiğini hissettim. Karanlık inceldi, böylece yüzünün ana hatlarını daha net görebildim, ama gözleri hala içindeki canavardan daha fazlasıyla parlıyordu.

Pierette biraz tedirgin bir şekilde hareket etti ve sanki orada da bir tehdit varmış gibi arkamıza bakıyordu. Ne olduğunu sormak istedim ama kendimi tuttum.
dikkatim kadının üzerindeydi. Claudia duruyor, tarafsız olmaya çalışıyor ama vücudundaki gerginliği tam olarak saklayamıyordu.

Yine gücün içinde yüzen bir şey hissettim.
Hem kadın kadar büyüktü hem de değildi, ya da daha büyüktü, sanki her neyse alçalıp yükseliyordu ve ...

Claudia, "Neva, onlar kralımızın misafirleri, davetsiz misafirleri değil," dedi.

"Kılıçlar bunun için yeterli olmayacak kraliçem," dedi Pierette arkamdan.

"Ne için yeterli değil?" diye sordum. Hissedebiliyordum ama ne hissettiğimi anlamıyordum.

"Kokusunu musun?"

"Hayır." Ama *bunları* söylediği anda, sihrin içinde hareket eden bir grup şey olduğunu anladım, o kadar çoklardı ki
Sığırcık kuşlarının havada şekil değiştirmesi gibi şekilleri değişti çünkü sayıları çok fazlaydı ve daha ilk pençelerin kaldırımdaki tuğlalara vuruşunu duymadan .

O yavaş korku filmi dönüşünü yaptım çünkü arkamızda ne olduğundan neredeyse emindim ve haklı çıkmak istemiyordum. Fareler, .

16

Bize saldırmalarını bekledim ama sanki göremediğim görünmez bir bariyere gelmişler gibi birkaç metre ötede durdular. arka ayakları üzerinde doğrulup havayı koklasa da çoğu sessizlik içinde bekledi, kürklü bedenlerden oluşan donmuş karanlık bir nehir gibi zar zor hareket ediyordu. Sadece gözlerinin parıltısı, loş ışığı oraya buraya yansıtırken, hepsinin sihirli bir şey gibi uyumadığını .
Fareli Köyün Kavalcısı ninnisi. Gıcırdamaları, didişmeleri, tımarlanmaları ya da başka bir şey yapmaları gerekirdi. Onların doğal olmayan durgunluğu beni her şeyden daha çok sinirlendiriyordu.

Beni boğmaya çalışan nabzımı yutmak zorunda kaldım ya da belki de bu yukarı tırmanıp dışarı çıkmaya çalışan kalbimdi. Pierette, "Bıçak çekersem ne yaparlar?" diye sordu.

"Neva ne yapmalarını isterse," dedi Claudia; sesi alçak ve dikkatliydi, sanki ani bir hareket yapmak istemiyormuş ya da
Sesler. Savaşın eşiğindeymişiz gibi hisseden tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzeldi ve tek ihtiyacımız olan ilk kişinin hamle yapmasıydı, herhangi bir hamle ve sonra kötü şeyler olacaktı.

"Kimsenin bana bahsetmediği garip bir kabul töreni mi bu?" yapmaya çalışarak sordum ama sesim kalbimin panikle atışını yansıtıyordu, nefessiz ve inceydi.

Claudia ciddi bir soru sorduğumu düşünmüş gibi, "Hayır," dedi.

"Büyümüz seni neden tanıyor, Anita Blake?" Neva sordu. "Ne söylememi istiyorsun?" diye sordum.

"Gerçeği."

"Sana zaten gerçeği söyledim, o yüzden sadece ne söylememi istediğini söyle, ben de söyleyeyim."

"Küçük kardeşlerimizden korkuyor musunuz?" diye sordu.

"Kalbimin ne kadar hızlı attığını duyabiliyorsun, korktuğumu biliyorsun." "Bana bak, Anita Blake."

Bu benim zevkime göre biraz fazla emir gibiydi ama kimin daha sert olduğunu daha sonra düşüneceğim için ona baktım. Ona güveniyordum. Pierette ve Claudia bu tüylü sürüye göz kulak olacaklardı. Farelerin bizi yutmasını engellemek için ağır ateş gücüne ihtiyacımız vardı; pompalı tüfekler, tam otomatik makineli tüfekler ve alev silahları gibi şeyler. Bunlardan hiçbirine sahip olmadığımız için Neva'ya baktım. Dürüst olmak gerekirse, bekleyen farelerden çok daha iyi bir manzaraydı. İnsanın içine bakana kadar bir şeyden korktuğunu fark etmemesi ne tuhaf. Fareleri ne kadar sevmediğimi unutmuşum.

Gözleri siyah elmaslar gibiydi ama gerçek fareler gibi sadece loş ışığı yansıtmıyorlardı, sanki bir vampirmiş gibi gözlerinin kendi ışığı vardı. Şimdiye kadar böyle gözleri olan tek şekil değiştirenlerin efendi dedikleri bir vampirleri vardı. Vay anasını!

Hector'la aynı vampire mi aitti? Çağıracak birden fazla hayvanı olan tek "vampir" ben değildim. Eğer Hector'un efendisi de aynıysa, o zaman başımız ciddi bir beladaydı.

"Anita Blake." Adımı tadı acıymış gibi söyledi.

"Neva," dedim, metafizik bağlantılarımı haykırırken, Jean-Claude'un tüm bunları anladığını umarak söyleyecek bir şey arıyordum.

Bir kuşun bakacağı gibi tek gözüyle bana bakmak için başını çevirdi ve gözlerinde siyah olmayan bir ışık parıltısı yakaladım. Gözlerimi kırpıştırdım ve ona doğru bir adım attım, sonra da "Gözlerini daha iyi görebilmek için yaklaşabilir miyim?" diye sormayı düşündüm.

"Bir ya da iki adım, daha fazla değil; bir bıçağa yönelmeni istemiyorum. Kralımıza cariyesine ne olduğunu açıklamaktan nefret ederim."

Bana cariye denmesinden pek hoşlanmıyordum ama üzerimize üşüşmek için bekleyen binlerce faresi vardı, o yüzden bu durum değişene kadar bana istediği her şeyi diyebilirdi. Bana verdiği iki adımı yavaş ve bilinçli bir şekilde attım; yanlış anlaşılmak istemiyordum.

İki gözü de ileride, bana saldırgan bir şekilde baktı ve işte oradaydı, siyah gözlerinde yıldız parıltısı vardı. Onlar uzayın karanlığı ile Dünyalar arasındaki daimi gecede dağılmış ve parlayan yıldızlar.

"Seninki gibi gözleri daha önce de görmüştüm," dedim, her ihtimale karşı sesimi alçak ve dikkatli tutarak.

"Halkımızın kalbine hiç gitmediniz, bu yüzden benimki gibi gözleri hiç görmediniz."

"Sanırım gücünle neden bu kadar iyi anlaştığımızı biliyorum." "Söyle bana."

"Sana göstermeme ne dersin?"

"Bana neyi göstereceksin?"

"İçimdeki sihrin bir kısmını çağıracağım, böylece sizinkine ne kadar benzediğini hissedebilirsiniz."

"Biz burada büyücü değiliz."

"Bu büyücülük değil. Sadece kendimi güce açtığımda korkmanı istemiyorum, tamam mı?"

"Bana görülmeye değer bir şey göster, Anita Blake."

Bunu onun çıldırmayacağına dair bir güvence olarak aldım ve Jean-Claude'dan ya da herhangi birinden gelmeyen bir yeteneği aradım. Bağlandığım şekil değiştirenler, ama kendini tanrıça ilan eden biri. Tenim benimle paylaştığı enerjiyle akıyordu. Etrafımızdaki büyü nabız gibi atıyor ve sonra bir kalp atışı gibi duraksıyordu.

"Gözlerin," dedi Neva, "bu olamaz."

Etrafımızdaki büyünün ritmi bu kayıp ritmi yakaladı ve sanki bedenim bir gongdu ve göğsüme sertçe çarptı. Nefesimi kesti ve beni geriye doğru sendeletti.

Claudia beni yakaladı yoksa düşebilirdim. "Neva, ona zarar vermeye iznin yok."

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi.

"Onun ... hatası değil" diyebilecek kadar nefes alabilmek için mücadele ettim. Bunu söylerken ona baktım ve yüzünün solduğunu gördüm.

"Neva, sen ne yaptın!" Diğer kadına döndü ve öfkesi ve korkusu canavarını o kadar yükseltti ki geri çekildim
sıcaktan.

Pierette, "Anita'nın gözlerini cadı yapmadı," dedi. "Onları
kendim de görebiliyorum. Neva, sen ne yaptın?"

"Onun içinde bizim sihrimizi taşıdığını bana söylemesi gereken siz ve kralımızsınız." Öfkesi ve korkusu sanki yüksek bir fırın açmışım gibi ısıya dönüştü. İkisinden kaçarken tökezledim ve Pierette duvara çarpmamam için kolumu tuttu.

"Küçük canavarlarını kontrol et, cadı," dedi Pierette.

Baktım ve farelerin hala doğal olmayan bir şekilde sessiz ve uslu bir şekilde ilerlemeye başladıklarını gördüm. Onlara karanlık uzay ve yıldız ışığından yapılmış gözlerle baktım ve enerjileri doğru değildi.

Hiçbir şekilde sıradan hayvanlar değillerdi. Her şeyi zeka ve düşüncenin ağırlığıyla izliyorlardı ve bu pek de fareye benzemiyordu.
Sıçanlar zekidir, çok zekidir ama hayvandırlar ve ne kadar zeki olurlarsa olsunlar size gözlerindeki, bedenlerindeki o kişilik duygusuyla bakamazlar.

"Wererat'lar bu kadar küçük olmaz," diye fısıldadım.

Pierette, "Onlar sadece cadının kontrol ettiği fareler," dedi. "Hayır, onlar sadece sıçan değil." Ne olduklarını bilmiyordum, bu yüzden yerine geçecek bir kelime yok, ama ne olmadıklarını biliyordum ve bu da herhangi bir türden normal bir hayvandı.

"Ne görüyorsun, Anita?" Neva sordu; sadece ilk adımı kullandığını fark etmem bir saniye sürdü.

"Emin değilim ama onlarda yanlış ya da doğru bir şeyler var, ama doğru ya da yanlış, farklılar." Ona tekrar baktım ve fiziksel olarak aynı görünüyordu, ancak şimdi sırtındaki kısa kılıcın ucunun gömleğinin çizgisinden dışarı çıktığı yeri "görebiliyordum".
Kalın, bağlanmamış saçları, başparmağının üstünden çıkan kabzayı gizliyordu.
Karşı omuzda. Nasıl taşıyordu? Sadece düşünüyordum.
kısa kollu bluzun altındaki askıların ipucunu verdi. Claudia'ya baktım ve baldırında küçük bir bıçağı nereye sakladığını anladım,
Çünkü şimdi bir bacağımdan diğerine en ufak bir fark görebiliyordum. Obsidian Butterfly gücünü içime ilk kez yerleştirdiğinde de böyle olmuştu ama bir daha asla. Başka güçler de kazanmıştım ama silahlara ve tehlikelere karşı bu hipervizyon asla geri gelmemişti. Neva benim gördüklerimi görebiliyorsa, Pierette ve benim üzerimdeki her silahın nerede saklı olduğunu da biliyordu. Bundan hiçbir şey saklanamazdı.

Neva ve Claudia tartışıyorlardı. Claudia bana ne yaptığını soruyor, Neva ise kimsenin onu uyarmamasına kızıyordu.
sihirleri. Farelere tekrar baktım ve dinlediklerini fark ettim. Bir köpeğin yaptığı gibi değil ama
insanlar yapar. İki kadının ileri geri konuştuklarını duyuyor ve anlıyorlardı.

"Obsidiyen Kelebek," dedim. Tartışmayı bırakıp beni duyabilmeleri için biraz daha yüksek sesle söylemem gerekti.

"Ne dedin sen?" Claudia sordu. "Itzpapalotl." Neva
orijinal Aztek adını kullanmıştı. "Evet, bu o," dedim.

"Ne olmuş ona?"

"O Albuquerque, New Mexico'nun usta vampiri. Birkaç yıl önce onu ziyaret benimle güçlerini paylaşmıştı. oradan geliyor. Sen seninkileri nereden aldın Neva?"

"İnsanların tanrıları vampir değildi."

"Tüm Aztek panteonu hakkında konuşamam ama Obsidian Butterfly'ın bir vampir olduğunu söyleyebilirim ama onunla yüze tanışırsan bunu ona söyleme. Kendini bir tanrıça sanıyor; böyle düşünmeye devam etmesinin bir zararı yok ve senin için de çok daha güvenli."

"Itzpapalotl neden gücünü seninle paylaşsın ki?" Neva sordu.

"Bazı ortak düşmanlarından kurtulmasına yardım etmemi istedi. Seninle enerji paylaşan kimdi?" diye sordum.

"Atalarımız."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Büyümüz atalarımızdan ve birlikte yürüdükleri tanrılardan geliyor," dedi, sanki bu her şeyi açıklığa kavuşturmuş gibi.

"Birlikte yürüdükleri tanrılar Aztek miydi acaba?" Ben sordum.

"Bazıları, bizim insanlarımıza tüm diyarların tanrıları dokundu. geçtik." "Peki ya fareler?" Ben
sordum.

Neva bana baktı ve bir an gözlerinin yıldızlarla aydınlanmış karanlığına baktım. Böyle gözlere ilk kez baktığımda öyle bir yuvarlanmıştım ki vampir bana her şeyi yapabilirdi, ama şimdi onlara baktım ve içine düşmedim, çünkü kendi gözlerimde cevap veren bir güç vardı. Belki
New Mexico'daki bir tanrıça adayına bir teşekkür notu borçluyum.

"Peki ya küçük kardeşlerimiz?" diye sordu.

"Sihrinizin normal fareleri kontrol ettiğini sanıyordum ama bunlar her neyse, normal değiller."

Neva, "Onlar her zaman buradaydı," dedi.

Claudia, "Fareler buradaki gücün bir parçası," dedi.

"Büyü beni değiştirdiği gibi onları da değiştirdi," dedi Neva.

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, Claudia, Neva'nın
gözlerinin
hep , yeni değil mi?"

"On sekiz yaşında Rodere'e katıldığımdan beri."

"Rodere'deki tüm cadıların gözleri mi?" diye sordum. "Güç onları yönlendirdiğinde."

"iyi oldu," dedim yüksek sesle; içimden, "*Hector'u ele geçiren vampirin onu da ele geçirmediğini* bilmek *iyi oldu*," diye geçirdim.

Claudia, "Geç oluyor, Anita'yı içeri almamız gerekiyor," dedi.

"Evet, eğer kalabalığın arasından geçmek için mücadele etmem gerekiyorsa, en iyisi başlayalım," dedim.

"Savaş çoktan başladı, Anita Blake," dedi Neva. Yanımızdan geçip gitti ve fareler ona yer açtı, etrafına yayıldılar, böylece üzerlerine basma endişesi olmadan yürüyebildi. Bize dönüp bakmadan uzaklaştı ama sıçanlardan biri kalçalarının üzerinde durup ona baktı. Gözlerinin içini görebiliyor muydu? Ben fareye baktım, o da bana baktı. Birbirimize baktık. Kürkü siyahtı, diğerlerinin çoğundan daha koyu. Uzun boylu, göğsünde küçük bir beyaz nokta ve beyaz bir pençe gösteriyordu. Havayı koklarken burnu kıpırdadı; benim sihrim ona farklı kokuyordu, yoksa Obsidian Butterfly'ın gücü mü tıpkı evi gibi kokuyordu? Dört ayağının üzerine çöktü ve bana baktı. Yine, küçük bedeninden bana bakan çok fazla zihin hissi vardı.

"Fare sana bakıyor," dedi Pierette.

Claudia geldi. "İçeri girmemiz gerekiyor," dedi.

Son derece ciddi görünen başımı salladım. "Buradaki sıçanlar için bu normal mi?"

"Hayır, brujalar dışında kimseye bu kadar ilgi göstermezler." "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Benimle içeri gelmeni istiyorum," dedi Claudia. "Ona soruyorum," dedim.

"Sıçanı mı kastediyorsun?"

"Evet," dedim, hâlâ o küçük, sivri yüze bakarak.

Gıcırtı olduğunu düşündüğüm bir ses çıkardı ama sanki fare korosunda bas söyleyecekmiş gibi daha düşük perdeden geliyordu. Döndü ve uzaklaştı, vücudu daha uzun ve zarifti, sanki son birkaç saniye içinde biraz kütle kaybetmiş gibiydi.

"Hoşça kal," dedim, sanki beni anlayabiliyormuş gibi.

Fare durdu ve vücudunun üst kısmını çevirerek arkasına baktı ve gölgelere doğru hızla uzaklaşmadan önce bana doğru ciyakladı.

"*Hoşça kal* dedi gibi mi geldi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Pierette.

"Konuşmuyorlar," dedi Claudia.

"Sen öyle diyorsan," dedim.

"Gözlerin normale döndü," dedi Pierette. "O zaman gidelim."

"Gözlerini istediğin zaman geri çağırabiliyor musun?"

Claudia sordu. Düşündüm, sonra başımı salladım.

"Güzel, çünkü tüm rodere'ler brujalarımızın büyüsüne saygı duyuyor."
"Saygı mı, korku mu?" diye sordum.
"İkisi de."
"İçeri girerken gözleri göstermemi ister misin?"
"Kaybetme ihtimalimize karşı onları sakla," diye
önerdi.
"Yanlışlıkla içlerinden birinin enerjisini boşaltırsam ne olur?"
"Bu onları sadece zayıflatır mı?"
"Hayır, mumya gibi kurumaya başlarlar."
"Chimera'ya yaptığın gibi mi?" Claudia sordu. "Evet."
"Yapma bunu," dedi.

17

Dışarıdaki NEVA VE farelerden SONRA içeride her şeye hazır olduğumu düşünmüştüm ama yanılmışım. Bana dokunmak istediler, canımı yakmak değil- kadın, erkek, genç, yaşlı, kollarıma dokundular, omzumu sıktılar, ellerimi sıktılar. Bana sarılmaya çalışan ilk kişi neredeyse
Yumruk yediler ama Claudia zamanında elime dokundu, böylece zarar görmeden bana sarıldılar.

Bir kadın "Sizi şahsen görmek çok güzel," dedi ve uzun zamandır görmediği bir arkadaşıymışım gibi bana sarıldı. Gülümsedim, başımı salladım ve "Bu gece burada olabildiğime sevindim" dedim.

Bir adam şimdiye kadarki en şiddetli sarılışıyla yakaladı ve öpmeye çalıştı. Başımı yana çevirdim, böylece yanağımı aldı ve Claudia, çalınan bir öpücük konusunda ne kadar şiddetli olacağıma karar veremeden onu üzerimden çekti.

"Özür dilerim," dedi, "özür dilerim."

Kafasının yarısı traşlı ve daha fazla dövmesi olan bir kadındı.
Uzun zamandır görmediğim kadar piercingli bir kadın elimi tuttu ve "Bizi *ardeur* ile beslediğinizde inanılmaz oluyor" dedi.

"Teşekkürler," dedim, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Biraz daha yaklaştı, iki eliyle benimkileri tutuyordu. Gözlerinin siyah olduğunu sanıyordum ama şimdiye kadar gördüğüm en koyu kömür grisiydi. "Benim adım Mariposa, *kelebek* anlamına geliyor."

Sol omzundaki kelebek dövmesine baktım ve gülümsedim. Sanırım bu gülümseme onu biraz fazla cesaretlendirdi, çünkü daha da yaklaştı ve "Beni şahsen beslemeni çok isterim" dedi.

Yüzümden ne bilemediğim anlaşılmış olmalı ki gülerek, "Sakın bana ilk soranın ben olduğumu söyleme" dedi.

Başımı salladım.

Tekrar güldü, dudakları dilinin delinmiş olduğunu görebileceğim kadar ayrılmıştı.

Pierette bir kolunu omuzlarıma atarak beni geri çekti ve beni bir kucaklamanın içine çekti. Mariposa sırıttı ve sonraki kişinin elimi tutmasına izin vermek için geri çekildi. Bana teklifte bulunan ilk kişiydi ama sonuncusu olmayacaktı. *Ardeur*'un bağımlılık yapabileceğini biliyordum ama Rafael'in karşı koyacak kadar güçlü olduğuna güvenmiştim. Diğer kurtadamlara neler olabileceğini düşünmemiştim bile. Hissettim ki Jean-Claude kafamın içinden nefes alarak bunun onun da aklına söyledi ve bu beni biraz daha az yavaş hissettirdi.

Bir adam kolumu tuttu ve o zamana kadar bana dokunan o kadar çok insan olmuştu ki, ona gülümseyerek döndüm, arkadaşça ya da en azından diplomatik olmaya çalıştım. Ben daha ne olduğunu anlamadan vücudunun öne doğru atıldığını hissettim.

Elindeki bıçağı. Kendi bıçaklarımdan birine uzanacak vaktim yoktu; tek yapabildiğim boştaki elimle kolunu yanımdan süpürmek oldu.

Beni bıçaklamak için çok fazla enerji harcamıştı, bu yüzden kolunu savurduğumda, planladığımdan daha fazla tökezleyerek yanımdan geçti. Elimi hala kolumu tuttuğu yere koydum ve tökezlemesini dizlerinin üzerine düşmesine yardımcı olacak bir tutamak gibi kullandım.

Elindeki bıçakla bana doğru dönmeye çalıştı ama diğer kolu hâlâ bendeydi. Onu bir tutamak gibi kullanmaktan dirseğinde bir eklem kilidine dönüştürmeye geçtim. Üzerine yeterince baskı uyguladım. Hareket etmeye devam ederse kıracağımı biliyordum.

Bıçakla bana doğru dönmeye devam etti, ben de dirseğini kırdım. Güzel bir patlama yaptı. Normal insanlar çığlık atar ve kavgayı bırakır. Ama çığlık atma zahmetine bile girmedi. Sadece bana doğru dönmeye devam etti ve dirseği kırıldığı için kolu artık bariyer görevi görecek kadar sert değildi. Kolunu parçalamama izin verdi ve bacağıma doğru hamle yaparken tereddüt bile etmedi; ben de onu kendimden uzak tutmak için bir elimi omzuna çalıştım.

18

Bıçağının darbesini uyluğumun dış tarafında hissettim, çünkü bacağımı çevirmiştim, böylece uyluğun iç tarafındaki femoral arteri ıskalamıştı ve bıçağın beni ısırdığını hissettiğim anda kolunu ve omzunu kullanarak onu yere yatırmaya ve diğer kolunu ve bıçağı benden uzak tutmaya çalıştım. Benzer hareketleri pratikte ve gerçek hayatta da yapmıştım ama bir şeyi unutmuştum; artık daha güçlüydüm, hem de çok daha güçlü.

Kolu vücudundan ayrıldı, her yere kan fışkırıyordu ve kan o kadar tazeydi ve o kadar çoktu ki tenimi ısıtıyordu. Ben çığlık attım ve o da çığlık atmaya başlamıştı ve tek düşünebildiğim *bıçak nerede?* Kan o kadar yoğun ve hızlı akıyordu ki kötü adamın ne yaptığını göremiyordum ve kolu vücuduna ancak deriyle tutunduğu için hareketlerini hissedemiyordum. Parmak uçlarım sırtını buldu ve bu anlayabileceğim bir şeydi. Onu bıraktım
ve sırtını yere doğru sürdüm. Sadece ağırlığımla onu zapt edecek kadar büyük olmadığım için dizimi sırtına geçirdim ve hâlâ elinde olan bıçağı benden uzak tutmak için kalan omzunu yere sabitledim. Diğer elimle belimdeki bıçağı çektim ve adamın yan tarafına sapladım.
adamın boynunu kırdı ve dışarı çıkarken boynunu çevirdi. Neredeyse hiç kan çıkmadı; bu doğru değildi. Boğaz yaralarının çok kanadığını bilecek kadar çok yara görmüştüm.

Birinin adımı bağırdığını duydum ama elimdeki bıçağa ve zar zor kanayan boyun yarama bakmaya devam ettim. Ne oluyordu? Neden daha fazla kanamıyordu?

"Anita!" Claudia yerde diz çökmüş, ayaklarının üzerinde dengede durarak bana bağırıyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım ve ona sormak istedim: *Neden boğazı değil? Daha fazla kanama mı?* Sadece çelik olsa bile, iyileştirmeden önce kanaması gerekirdi.

"Anita, beni duyabiliyor musun?" Claudia sordu.

Ona tekrar göz kırptım ve sonra başımı
salladım. "Yaralandın mı?"

"Bacağım, bacağımı kesti." Sesim sakinliğin ötesindeydi, hiç duygu yoktu. Kendimi donuk ve mesafeli hissediyordum. Şoka girecek kadar kötü yaralanmamıştım; neyim vardı benim?

"Ne kadar kötü?" diye sordu.

Başımı salladım, soruya nasıl cevap vereceğimden emin değildim. O donuk, duygusuz sesimle, "Uyluk kemiğime saldıracaktı ama ben döndüğüm için sadece uyluğumun dış tarafını aldı," dedim.

"Bıçağını al, sonra yarana bakacağım."

Elinin hâlâ bıçağa sarılı olduğu koluna baktım. Sanki kolu uzamıştı ve her şey bildiğimden daha ; böyle bir bozulma iyi değildi.
Belki de düşündüğümden daha fazla incindim.

Claudia'ya baktım ve yüz ifadesi bir anlığına yumuşadı. "Kılıcını alarak öldürme işini bitirmelisin."

Onu öldürmek istemediğimi, gümüş içeriği yüksek bıçaklardan birini bile çekmediğimi söylemek istedim. Nasıl ölmüş olabilir? I
Sırtına sapladığım dizimi hareket ettirdim, ama basınç değişikliğine hiç tepki vermedi, ama kafası ve kalbi gidene kadar ölüm kesin değildi, bu yüzden bir dizimi kalan omzunda tuttum, böylece hareket etmeye çalışırsa hissederdim ve sonra kolundan aşağı uzandım.
bıçağı hala tutuyordu.

Ona ulaşmakla eline ulaşmak arasında bir yerde, gerçekliğin o doğal olmayan esnemesi durdu. Belki de sadece şoktu? Bıçağı yumuşak, direnmeyen elinden aldım ve işte o zaman öldüğünü anladım. Onu öldürmek istememiştim ve eğer ondan aldığım bıçak yüksek gümüş içeriğine sahip değilse, o da beni öldürmek istememişti. Tanrım.

19

Ölü adamdan aldığım BIÇAK gümüştü. Beni öldürmek istemişti; iyi, bu az önce yaptığım şey hakkında kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Yapacak daha fazla dövüş olsaydı, toparlanıp devam edebilirdim ama garip bir şekilde şu anda kimse benimle dövüşmek istemiyordu. Tabii artık kimse bana sarılmak ya da flört etmek istemiyordu; taze kanla sırılsıklam için onları suçlayamazdım. Şiddetli bir ölüm kalım savaşından hiçbir şeye dönüşmemek, tüm adrenalinin akıp gitmesi anlamına geliyordu, bu da beni halsiz, baygın, mide bulandırıcı ve kendimi toparlamak için yabancıların görüş alanından uzakta birkaç dakikaya ihtiyaç duyan biri haline getirdi.

Ölü adamın gömleğindeki bıçağımı temizledim ve tekrar yerine koydum.

kılıfı. Ondan aldığım gümüş bıçak için bir yoktu, bu yüzden hala elimde çıplak duruyordu. Sözsüzce Claudia'ya uzattım.

"Kılıfı ve taşıdığı diğer silah ya da teçhizatı alma hakkınız var," dedi.

Büyük bir kan gölünün içinde yatan cesede baktım. Boğazındaki yaranın neden fazla kanamadığını şimdi anlıyordum.

Boynuna ulaştığımda hidrolik çok fazla sıvı kaybetmişti. Kan hâlâ parlaktı; doğru ışıkta yeterince kan olduğunda neredeyse neşeli bir kırmızıya dönüşüyordu. Yakında kararmaya başlayacaktı.

"bir yer var mı?" Şiddetten anlamayan insanların, "Burayı temizleyebileceğim bir yer var mı?" diye sorduğunu sandığım o kopuk sesle sordum.

ama hiç de öyle değil. Bu, çok fazla umursadığınız anlamına gelir, o kadar ki zihniniz tüm duygusal serpintiyi bir anda hissetmemek için kapanmaya çalışıyor, çünkü eğer yaparsanız, o zaman tam burada, şu anda parçalanacaksınız.

Claudia, "Dövüşçülerin hazırlandığı bir alan ve bir tuvalet var," dedi.

"Hangisi bana daha çok mahremiyet sağlar?"

"Banyo," dedi.

"Bu," dedim.

Beni ana dövüş alanına giden perde aralığından uzaklaştırmaya başladı. Benim için sorun yoktu; şu an için yeterince dövüşmüştüm. Pierette yanıma yaklaştı ve sol elimi avucunun içine aldı. Elini sıktım ve ona

Bu jesti takdir ettim ama elimi geri çektim. O anda biri bana fazla nazik , kendimi kaybedecektim ve buradaki tüm kurtadamların önünde bunu göze alamazdım.

Biz geçerken bize baktılar, bazıları göz teması kurmak istemedi ama diğerleri baktı ve hatta bazıları başını salladı. Başımı sallamam mı yoksa onları görmezden mi gelmem gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden görmemiş gibi davrandım ve Claudianın uzun boyunu takip etmekten başka bir şey yapmadım. İyi bir koruma gibi önümde yürüyor, kalabalığı temizliyordu ama bir boşluk ovalinde ilerliyorduk; insanlar bizden uzak duruyordu,

benden. Hepsi dehşete kapılmamıştı ama az önce bir adamın kolunu koparan çılgın kadına karşı dikkatli davranıyorlardı.

Uyuşukluk başlamıştı, mide bulantısı daha da kötüleşiyordu ve ellerimin titremesine izin vermemek için konsantre olmam gerekiyordu. Bacağımdaki kesik . Topallamıyordum ama canım yanıyordu. "Burada bir doktor var mı?" diye sordum.

Claudia bana baktı. "Bacağın acıyor mu?"

"Başlıyor," dedim.

Durdu ve bana döndü. "Dövüşçülerin alanında doktorlar var."

İçimi ve sanki beş yaşında yorgun bir çocukmuşum gibi başımı ona yaslamak için ciddi bir dürtüyle savaştım, ama buna karşı koydum. Az önce bir adamın kolunu koparmıştım; kesinlikle birkaç dakika daha yıkılamazdım.

"Elbette."

Sanki hiç emin olmadığımı biliyormuş gibi bir an bana baktı, ama sorgulamadı, sadece arkasını döndü ve bizi perdeli alana ve dövüşe doğru götürmeye başladı. erken ayrılmaya çalışmamam gerektiğini bilmeliydim; bu benim için hiç işe yaramadı. İlerleyin, orospu çocukları, ilerleyin.

20

CLAUDIA perdeyi dar bir koridora doğru TUTTU ama koridor bir spor stadyumunun duvarı gibiydi. İki yana doğru kıvrılıyordu ve görüş alanımın hemen dışında birçok insanın hareketini duyabiliyordum. Gürültü İnsanların hiç ses çıkarmadıklarını düşündüklerinde bile çıkardıkları hareket ve seslerden oluşan bir okyanus gibi mırıltılı. Bizi sola doğru yönlendirdi ve stadyuma ya da sanırım dövüş alanına açılan daha fazla perdeli kapının yanından geçtik.

İlk kapıya geldik ama kalabalığın doğru gitmiyordu, perdeli girişlerin karşısındaki duvardaydı.
Ayrıca kapalı kapının yanında duran uzun boylu, kaslı bir gardiyan vardı. Claudia yeterince yaklaşana kadar etkileyici bir şekilde büyük görünüyordu ve sonra ondan en az altı inç daha kısa olduğunu fark ettiniz. Olmadığın zaman odadaki en büyük köpek olmak zordur.

"Claudia," dedi, dövüşten sonra kalabalığın içinde insanların bana verdiğini gördüğüm o küçük baş selamını verdi. Rodere arasında bu, *seni görüyorum* demekten daha fazlasını ifade ediyor gibiydi.

Claudia başını sallamadı, bu da bunun asker selamı gibi bir şey olabileceğine dair ilk ipucumdu. Subayları selamlamak zorundaydınız, ama bu
selam daha yüksek bir rütbe alırlardı. Sadece "Franco" dedi ama hepsi bu kadar. Görünüşe göre, onun karşılık selamı verdiğini düşünmemişti.

Onun için kapıyı açtı, ama ben onu takip etmeye çalıştığımda koluyla yoluma çıktı. Koluna baktım ve seçeneklerimi düşündüm. "Franco, kolun neden yolumu kapatıyor?" Sesim normal, neredeyse hoş geliyordu. tonu tanıyordum; kavgaya hazır olduğum anlamına geliyordu ama önce konuşarak kurtulmaya çalışacaktım. Enerjinin korunumu ve tüm bunlar.

Pierette arkamdan, "Onu senin için taşıyayım mı?" dedi. Franco,

"Burada hiç bulunmamalısın, kedi," dedi.

Claudia şimdi onun kolunun diğer tarafındaydı. "Franco, bir doktora ihtiyacı var."

"Çukurun dışındaki farelerin arasından geçerken kendini kesmesine izin verenler bu gece doktorlarımızı kullanamayacak. Kurallar böyle Claudia, bunu biliyorsun."

"Bu onun kanı değil," dedi Claudia kapı aralığından çıkarak, böylece ben geri çekilmek, Franco da kolunu çekmek zorunda kaldı. Pierette biraz arkamda ve bir kaldı. Tıbbi yardım almak için Franco'yla mücadele etmek zorunda kalma ihtimalime karşı kendime yer açacak kadar geri . Pierette genişçe ve yanıma doğru ilerledi, böylece izin verilirse onu kuşatabilirdik. Kurtadamların bu kadar çok kültüre ve geleneğe sahip olmalarına hayranlık duyuyordum ama tüm bunların yanlış tarafında olmaktan yorulmaya başlamıştım.

Dramatik bir hareketin bu saçmalığı kesebileceğini umuyordum, bu yüzden tişörtümün önünü vücudumdan çektim. Sırılsıklam bir şekilde tenime yapıştı ve üzerimden *alın şunu* diye bağırma dürtüsüne karşı koydum, çünkü o ana kadar giysilerimdeki o kadar çok kanın yarattığı hissi görmezden geliyordum ki sanki tamamen giyinik bir şekilde bir havuza atılmış gibiydim. Mantıken daha önce de bu kadar dağınık olmam gerektiğini biliyordum; yani ben bir vampir celladıydım ve yıllarımı kafa keserek geçirmiştim.
ya da zombi yetiştirmek için daha büyük hayvanların boğazlarını kesmek. Bir noktada üzerime bu kadar kan bulaşmış olmalıydı, değil mi? Ama şu anda olduğumdan daha fazla kana bulanmış olsaydım bile hatırlayamazdım.

Tişörtü pantolonumun önünden yeterince çıkardım, böylece ıslak bir bezi sıkar gibi sıkarak , ama su kanı yere sıktım.

Yeni kanlanmış ellerimi vücudumdan Franco'ya baktım. "Benim kanım değil."

"Bu kadar çok kişi size meydan okuduğu için gerçekten popüler değilsiniz," dedi.

"Dışarıda sadece bir kişi beni öldürmeye çalıştı, sadece bir kişi," dedim.

Daha da küçümseyici ve kibirli görünüyordu. "Bir kişi sizi bu kadar kötü yaraladı, bu yüzden doktorları görmeye gitmiyorsunuz. Onlar savaşçılar için burada."

Sakin kalmaya çalışmadığımda her zaman olduğu gibi sinirlerimin yükselmeye başladığını hissedebiliyordum ama ne kadar güçlü olduğumu anlamadığım için kazayla parçaladığım bir adamın kanına bulanmış bir şekilde orada dururken sakin kalmak istemiyordum. Özel bir ev bulmak istemiştim.
köşeye düşüp çığlık atmak ve belki de ağlamak ve duş almak ve
Temiz bir şeyler giyecektim ama kimse bana yer vermeyecekti.

Ağlamak için, eğer şu anda gerçek duygularımla baş edemiyor olsaydım, başka bir duygu seçerdim.

"Bunu ona açıklaman ya da onu harekete geçirmen gerek Anita. Üzgünüm, bu işler böyle yürüyor," dedi Claudia.

"Peki," dedim ve iri adama ters ters baktım. Benden en az on beş santim daha uzundu. Bir an için koyu kahverengi gözlerinin içine baktım ve sonra bakışlarımı vücudunun ortasına doğru kaydırdım. Eğer bir hamle yaparsa, her şey orada başlayacaktı. İster bir yumruk, ister bir tekme, ister bir bıçağa doğru gitmek, hatta sadece bir adım ileri atmak olsun, önce vücudunun merkezini hareket ettirmesi gerekiyordu. Göz teması harikaydı ama
Gözleri yalan söyleyebilirdi ama göğsünün ortası söyleyemezdi. Tuhaf, kalbin olduğu yer neredeyse aynıydı, böylece şiddette bile kalplerimizle liderlik ettik.

Öfkem sıcaktı ve ağlama ya da histerik olma ihtiyacımı yok ediyordu. Öfke o kadar uzun zamandır dünyaya karşı kalkanım olmuştu ki, en sevdiğim sweatshirt'ü rahatça giymek gibiydi.
Böylece ona sarılabilir ve kendinizi güvende hissedebilirsiniz.

"Beni gümüş bir kılıçla öldürmeye çalışan düşmanımın kanına bulandım."

"Gümüş, birinin gümüş için gitmesi için dövüş ne kadar sürdü?" diye sordu.

"Kapıdan çıkar çıkmaz onunla başladı."

Claudia, "Ona bıçağı göster," dedi.

Yanımda olduğunu unutmuştum, kılıflıydı ve pantolonumun arkasına sıkıştırılmıştı. Unutmuş olmam, düşündüğümden daha fazla şokta olduğum anlamına geliyordu. Bıçağı çıkardım, kılıfı ve her şeyiyle.

Bıçağa baktı. "Tony'yi sen mi öldürdün?"

"Eğer bu onun bıçağıysa, evet."

"Nasıl olur da Tony'yi öldürecek kadar iyi bir bıçak kullanabilirsin? Sen gerçek bir şekil değiştirici bile değilsin."

"Onu bıçakla öldürmedim," dedim ve içimdeki öfke, üzerime çöken ve neredeyse sallanmama neden olan bir yorgunluk dalgasıyla akıp gitmeye başladı.

"Ne yani, onu çıplak ellerinle mi öldürdün?" Alaycı bir ses tonuyla, "*Ben büyük, güçlü bir adamım*, *sen ise zayıf, küçük bir kızsın"* dedi. Bu tonu hayatım boyunca duymuştum ve bundan çok sıkılmıştım.

"Evet," dedim.

"Nasıl?" Yine o inanmayan ses tonuyla.

"Kolunu omzundan kopardım ve kan kaybından öldü."

"Bir insan bunu yapamaz."

"Hayır, bir insan bunu yapamaz," dedim ve sesim yumuşaktı; beni güvende tutan öfke artık yoktu.

"Rafael sana hepimizin kazanmak için savaştığı şeyi verdi. Şimdi form değiştirmeden bizim gücümüze sahipsin. Geri kalanımızın uğruna kan döktüğü başka ne verdi sana?"

İçimdeki hayvanlar kıpırdandı ama sadece fare karanlıktan başını kaldırıp baktı, siyah gözleri karanlıkta parlıyordu. Etrafım diğer yaratıklarımla eşleşemeyecek kadar fazla enerjiyle sarılmıştı. Depoya girdiğimizde azalan büyü, bedenim vurulup titreştirilecek bir gongmuş gibi içimde titreşiyordu. Titreşen sadece ses değildi, içimde ve her yanımda uğuldayan şey güçtü.

Franco sanki olmasa düşecekmiş gibi sendeleyerek duvara yaslandı. Claudia hareket etmemişti. Bu büyü her neyse, hedefe yönelik olabilirdi ya da belki de sadece duygularıma doğru gidiyordu.

Franco benimle gitmek istediğim yer arasında duruyordu. Benimle tıbbi bakım arasında duruyordu. Benimle bu kandan kurtulmak arasında duruyordu.

Öfkem bu sefer rahat bir sweatshirt gibi değil, bir zırh gibi geri geldi ve kılıç olmadan zırh ne işe yarar ki? Sonra *bu büyünün nasıl çalıştığını bilmediğimi* düşündüm. *Ona nişan alırsam, kontrol edebilir miyim? O adam gibi kazara onu öldürecek mi?*

Dışarıda mı? Birden Franco'nun taktığı her bıçağı tanıdım. Göremediğim tek yer sırtıydı, o yüzden orada taşıyor olabilirdi ama onun dışında hepsini biliyordum.

"Gözlerin, gözlerin, kimse bana senin bir bruja olduğunu söylemedi." Kendini gücün onu fırlattığı duvara yasladı ama onu orada tutan büyü değil, korkusuydu.

"Kapıdan geçmemizi engellemeye mi çalışacaksın?" diye sordum.

Başını salladı ve kendini duvara biraz daha bastırdı. "Brujalar istedikleri yere gidebilirler."

"Bildiğim iyi oldu," dedim.

Claudia bizim için kapıyı tuttu. Pierette ve ben içeri girdik, Franco duvara yaslanıp sinmeye devam etti. O bir kurt adamdı, küçük farelerden korkmamalıydı, peki brujalar ona bu kadar korku salmak için ne yapmışlardı ve Rafael neden kurt adamların kendilerine has büyüleri olduğundan bahsetmemişti? Eğer sadece varsaymış olsaydı

benim için fark etmezdi, konuşmamız gerekiyordu. Eğer kasıtlı olarak söylemediyse, gerçekten konuşmamız gerekiyordu ama daha sonra, Hector'u yendikten ve Rodere'e hamle yapmaya çalışan vampiri kovaladıktan sonra. Ama önce bir doktorun bacağıma bakmasına ve temiz giysiler ödünç alıp bakmasına izin verecektim. Duş almanın mümkün olduğunu düşünmek isterdim ama o kadar iyimser hissetmiyordum.

21

Sihirden mi yoksa Franco'yla etkileşimden mi bilmiyorum ama kendimi aynada görene kadar daha sakindim.
Duvar. Carrie-at-the-prom kötü değildi, sadece bir taraftaki saçlarımın uçlarında biraz kan vardı ve siyah saçlar bunu çilek sarısından daha iyi gizler; siyah kıyafetler de öyle. Etrafınızda çok fazla şiddet olmasaydı, kıyafetlerimin kanla kaplı olduğunu bile fark etmeyebilirdiniz, ama etrafımda çok fazla şiddet vardı ve ben
tam olarak neye biliyordum. Kanın tenimde kurumaya başladığını ve gömleğimin kumaşının her yere yapışmaya başladığını hissedebiliyordum. sütyen onu uzakta tutmuyordu. Spor sütyenlerinin teri emmek için tasarlandığı ve kanın onlar için sadece başka bir sıvı olduğu anlamına geldiği hiç aklıma gelmemişti. Sonrası için bilmek güzel.

Claudia elini yüzümün önünde salladı. Gözlerimi kırpıştırdım ve ona baktım; sanki her şeyi ağır çekimde yaşıyordum.
"Şok geçiriyorsun," dedi.

Başımı sallamayı düşündüm ve sonunda "Evet" dedim.

"Kokladığım kanın ne kadarının ona ait olduğunu söyleyemem," dedi Pierette diğer . Bir dakika önce orada mıydı, yoksa başka bir yerden mi gelmişti? Bu sadece bir şok muydu?

Claudia birine seslendi ve Dr. Lillian oradaydı. Kalın gri saçlarını çok kısa kestirmişti, böylece yüzünün narin kemikleri
daha belirgindi. Daha yaşlı görünüyordu ama yaşlı değildi, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa, ama Rafael'in tahmin ettiğimden ne kadar yaşlı olduğunu , üzerinde bu kadar çok şeyin görünmesi için seksen yaşında ya da daha yaşlı olması gerektiğini fark ettim. Yüzün üzerinde olabilir miydi?

Gülümsedi, gri-mavi gözleri en iyi doktor ve hemşirelerin sahip olduğu o saçma sapan sıcaklıkla doluydu. "Nasıl hissediyorsun, Anita?"

"Peki," dedim otomatik olarak.

Gülümsemesi soldu ve gözlerime küçük bir ışık tuttu, parmağını hareket ettirirken onu takip etmemi sağladı. "İyi değilsin. Şok geçiriyorsun." Claudia'ya baktı. "Bu kanın ona ait olmadığını söylemiştin."

"Çoğu öyle değil."

Doktor Lillian içini çekti. "Perdeli alanlar dolu ama yarasını görmemiz gerekiyor."

Soyunma odası alanında, acil servisin derme çatma bir versiyonu gibi, perdelerle kapatılmış üç alan vardı. Biri çığlık atıyor, bir başkası da çığlıkların duyulabileceği kadar yüksek sesle İspanyolca küfrediyordu. Üçüncü perdeli alanda perdelerin altından ... kanı gibi kan akıyordu. Gözlerimi başka tarafa çevirdim.

Kan. Bir gece için yeterince şey görmüştüm. Odanın geri kalanı çoğu MMA spor salonundaki güzel bir soyunma odasına benziyordu, büyük ayna hariç

Bu, genellikle kadınlara hitap eden bir spor salonunda daha sık görebileceğiniz bir şeydi.

"Yaranı görmem gerek Anita," dedi Doktor Lillian.

"Tamam," dedim.

"Bu, onu görebilmem için yeterince soyunman gerektiği anlamına geliyor." Başımı salladım. "Elbette."

"Pantolonunu görebileceğim kadar indirmeni istiyorum, Anita."

Başımı salladım.

"Şimdi yapabilir misin?" diye sordu.

Kemerime uzandım ve çözmeye başladım. Normalde Trou'yu düşürmek için göz önünde durmak istemeyeceğimi belli belirsiz biliyordum ama şu anda çok da önemli bir şey gibi görünmüyordu.

Doktor Lillian diz çöktü. Tanımadığım bir adam elinde bir tepsi tıbbi malzemeyle çıkageldi. Bir keresinde bu beni rahatsız etmişti. Pantolonum bacaklarımın yarısına kadar inmişken çemberin içinde olmak garip bir adamdı, ama önlük giyiyordu ve her şey çok tıbbi bir profesyonellikti; ayrıca Pierette benim sevgilimdi, bu yüzden sadece erkeklerden utandığım günler çoktan geçmişti ve eğer biri sadece küçük bir iç çamaşırı ve çıplak kalça görmekten bu kadar büyük bir heyecan duyuyorsa, gidip kendilerini becerebilirlerdi.

Lillian antiseptik temizleyiciyi her tarafına sıkana kadar bacağım artık acımıyordu bile. Keskin acısı kafamdaki sisi yarıp geçti ve yarayı bir parça gazlı bezle sildiğinde, yaranın kenarları gazlı beze takıldı. Bu his midemi bulandırdı.

"değil," dedi Lillian, "ama dikiş atılması gerekecek."

"Önce beni uyuşturabilir misin?" diyebilmek için mide bulantımı yutmam gerekti.

"Vücudun ilaçlara hâlâ insanmışsın gibi tepki veriyor mu?" diye sordu.

Bunu düşünmek zorundaydım. "Sıradan bir yaraysa, düzenli tıbbi bakım için çok hızlı iyileşir, ama bu o kadar hızlı iyileşiyor gibi görünmüyor, belki?"

Claudia, "Gümüş bir bıçaktı," dedi.

"Önce normal bir bıçakla mı denediler?" Lillian sordu. "Hayır,"

dedi Claudia, "Tony'nin onu öldürmek istediğine inanıyorum."

"İç uyluğumu almaya çalışıyordu ama ben döndüm, böylece uyluk kemiğimi alamadı," dedim.

Lillian, "Kesik dış uyluğuna gelecek şekilde döndün," dedi. "Evet."

"Sanırım dikiş atmadan önce bölgeyi uyuşturabiliriz." "Harika,"

dedim ve bunda ciddiydim çünkü uyuşturulmaktan gerçekten nefret ediyordum.

ağrı kesici olmadan dikişler.

"Özel odalardan birinin bekleyebiliriz," dedi.

Başımı salladım. Dişlerimi sıkmaya ve bunu yapmaya karar vermiştim. "Boyum kısa, dolapların yanındaki bankta uzanabilirim."

Sanki ne kadar cesur olduğumla gurur duyuyormuş gibi bana gülümsedi. Doktor.

Lillian benimle daha önce de çalışmıştı ve genelde ne kadar kötü bir hasta olduğumu biliyordu ama bugün buna ayıracak vaktim yoktu. Rafael'e ulaşmam gerekiyordu. Yerdeki kanı gördüğüm için mi bilmiyorum ama birdenbire onun yanında olmak için bir aciliyet hissettim. Sonra benim için endişelendiğini, nerede olduğumu merak ettiğini fark ettim. Onun aciliyetini hissediyordum, benimkini değil. Aramızdaki bağın bir kısmını kontrol edebiliyordum ama o bu kontrole karşı koyabilecek kadar güçlüydü. Her iki durumda da haksız değildi.

"Asıl dövüşe kadar kaç dövüş daha var?" Doktor Lillian dar bankta yarı eğilip yarı uzanırken bacağı nasıl tutmamı istediğini emrederken sordum.

Pierette banka oturdu ve "Yastığınız olacağım kraliçem," dedi.

"Eğer başımı kucağına koyacaksam, en azından bana *kraliçem* yerine Anita diyebilir misin?"

"Bu gece için mi demek istiyorsun?"

"Elbette," dedim ve başımı Pierette'in kalçasına koydum. Başımı daha önce hiç onun kucağına koymamıştım, bu yüzden burunların nereye gittiğini bilmediğinizde ilk kez öpüşmek gibi bir an vardı ve sonra benim

Yanak, başımın onun kalçasının kıvrımına tam olarak yaslandığı o tatlı noktayı buldu.

Doktor Lillian şırıngayı hazırlarken tutmam için bana elini uzattı. Sert olmaya çalışmadım, sadece teklif edilen eli tuttum. Doktor lokal enjeksiyonu yaparken bakacak bir şey bulmaya çalıştım. İğnelerden gerçekten hoşlanmadığımı söylemiş miydim? Acil servis "odalarından" birinin perdeleri, sanki içinde sessiz bir kavga varmış gibi hareket ediyordu. Perdelere baktım ve arkalarında neler olduğunu anlamaya çalıştım. İğne yapılırken ve Lillian cildime dokunduğunda hala hissedip hissetmediğimi sormaya başlarken bu bana düşünecek bir şey verdi.

Önlüklü bir adam tökezleyerek perdelerin arasından çıktı. Tepsiyi tutan hemşireye " et" demeye başladım ama adam aletlerin hiçbirini yerinden oynatmadan usulca yoldan çekildi. Bu aynı zamanda diğer hemşirenin geriye doğru Pierette ve benim üzerime düşmesi anlamına geliyordu ya da bir kolunu kaldırmasaydı düşecekti ve adamın dengesini yeniden kazanması için gereken tek şey buydu.

"Sana zarar verdi mi?" Lillian sordu.

Hemşire kolunu . Kanıyordu. "Bıçak mı pençe
mi?" diye sordu.

Adam küçümseyen bir yüz ifadesi takındı. "Pençeleri için yeterince güçlü değil."

"Sağlık personelini kesmesine izin var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

Kesilen adam "Evet" dedi. Lillian'a
baktım.

"Benim kuralım şudur: Eğer personelime zarar verirseniz, sizinle
çalışmayız."

Kanaması olan adam, "Buradaki kural, eğer kendini koruyamıyorsan, yaralanmayı hak ediyorsun demektir" dedi.

Bacağıma dokundu. "Bunu hala hissedebiliyor musun?"

"Sadece baskı" diye yanıtladım, sonra da "Her şey kavgaya dönüşürken siz nasıl bir şeyler yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Seni dikmeye başlayacağım."

"Sadece başladığında söyle, ürkütüp dikişini düşürmek istemem," dedim. Perdeye konsantre olmaya çalıştım.
Hemşire yeni çıkmıştı ve sonra koluna baktım. "Neden iyileşmiyorsun?"

"Gümüş," dedi hemşire ve bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ben olsam sinirlenirdim.

"Seni neden kesti?" Ben sordum.

"Şimdi başlıyorum, Anita," dedi Lillian.

"Yap doktor," dedim.

İğnenin baskısını hissettim ve ardından derimden geçmeye başlamasının verdiği o rahatsız edici hissi yaşadım. Keskin değildi, bu yüzden teknik olarak acımadı, buna minnettardım ama iğnenin derimden geçtiğini hissetmek bile midemin biraz yuvarlanmasına neden oldu. Daha sıkı tuttum
Pierette'in eli ve yardımcı oldu.

"Seni neden kesti?" Tekrar sordum.

"Diego," dedi Claudia durduğu yerden.
Görünüşe göre, tökezleyen hemşirelerin onu geçip Pierette'e ulaşmasını planlamıyordu.

"Diego, seni neden kesti?" diye sordum.

"O bir pislik."

"Bunun dışında," dedim ve Lillian uyluğumdaki dikişleri sıkmaya başlamadan önce gülümsedim. Midem yine bulandı.

"Koca bebek birkaç dikişe dayanamıyor, onu bilerek yaraladığımı söylüyor." Claudia, "Ağrı kesici bizde işe yaramıyor." dedi.

"İlaçsız dikiş attırdım, çok acıyor." Bunun ondan ne kadar daha iyi olduğuna çalıştım. Gerçekten daha iyiydi.

"Ona bilerek mi zarar verdin?" Pierette sordu. "Henüz değil," dedi Diego.

Lillian dikişleri çekiştiriyordu, bu da derimin içinden geçen sert ipliğin varmamı sağladı. Midem sıkıştı ve aynı anda takla atmaya çalıştı. Pierette'in elini daha sıkı sıktım.

Diego önlüğünün altından bir bıçak çıkardı ve perdeye doğru ilerledi. Perdeyi geriye doğru kayacak kadar hareket ettirdi ve "Bunu tekrar deneyelim Pedro" dedi.

Claudia, "Pedro pisliğin teki." dedi.

"O bir kabadayı," dedi Lillian derimi toparlamayı bitirirken.
Midem bir kez daha yuvarlandı ve Pierette'in elini daha sıkı sıktım. Eğildi ve fısıldadı, "Kemiklerini kıracaksın, Anita'm. . . Anita."

Sıkmayı bıraktım ve elini bırakacaktım ama o . "Sorun değil Anita, yeni yeteneklerine alışacaksın."

"Bir adamın kolunu kopardım; buna nasıl alışabilirim?"

"Vakit geldi," dedi Claudia. Başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kalmayayım diye diz çöktü. Yüzünde sempati ve daha fazlası vardı,

Sanki benim sorunlarımla mücadele etmem onun için eski hayaletleri diriltmiş gibi. Kazara birini böyle parçalamış mıydı? Sormak istedim ama kahverengi gözlerine bakarken, gözlerindeki acıyı görünce beni tereddüte düşürdü. Paylaşılan kötü anılar her zaman daha iyi değildir; bazen sadece acıyı etrafa yayar ama kimse için hafifletmez.

"İşte, hepsi bitti," dedi Lillian. Sesi gülümseyen, yaşlı yüzüne bakmamı sağladı. Gözlerindeki huzura baktım ve onu kıskandım. Acaba ben de kendimi onun kadar huzurlu hissedebilecek miydim?

"Teşekkürler doktor," dedim. "Ödünç alabileceğim bir tişörtü olan var mı? Bütün gece bu kadar kanla dolaşmak istemiyorum."

"olabilir."

"Gerçekten bir gömlek tercih ederdim, ama hiç değilse daha az kanlı olmayı tercih ederim."

"Gidip ne bulabileceğime bir bakayım." Tek işi onu takip etmek ve yardımcı olmakmış gibi, erkek hemşireyle ve elindeki alet tepsisiyle birlikte gitti. Belki işi buydu, belki de doktora o kadar saygı duyuyordu.

Bankta doğruldum ve pantolonumu yukarı çekmeye başladım. Pantolon ödünç almayı da çok isterdim ama taktik pantolonun üzerinde çok fazla silah vardı. Gece boyunca bu kadar çok silahımı kolayca taşımaktan vazgeçmeden önce kanın üzerimde kurumasına izin verirdim. Fark ettim ki

İlk defa bu kadar çok şekil değiştirenle bu kadar çok kan giyerek bir arada bulunuyordum ve kimse yemek gibi koktuğum gerçeğini garipsemiyordu. Ayağa kalktım ve Claudia da yanımda durdu; sabitlenmem gerekirse diye orada olduğunu fark ettim. Tam bir koruma modundaydı. Pierette hâlâ bankta oturmuş bize ve onun da bana yardım etmesi gerekirse diye orada olduğunu fark ettim. İkisi de bana çok iyi bakıyorlardı ama bir kavga başlarsa, hayatımı kurtarmak için olmadıkça müdahale etmeleri kurallara aykırıydı.

Pierette ona bakmama elini kalçama koyarak ve bana gülümseyerek tepki verdi. Elimde değildi, ben de gülümsedim. Bir an, o yanımdayken pantolonumu çıkarmak yerine bağlamanın yanlış olduğunu düşündüm. Biri hakkında böyle şeyler düşünmeye başladığınızda, o kişi sıradan bir sevgili olmaktan çıkıp bir şeye dönüşür; o *başka* şeyin tam olarak ne olduğunu hâlâ çalışıyorduk ama onunla çözülecek *başka* bir şey olduğunu fark etmek güzeldi.

Yüzüme yansımış olmalı, ya da belki tenim farklı kokuyordu, çünkü gülümsemesi genişledi ve gözlerini bir
Bu heves beni de gülümsetti ve kendi gözlerimi de aynı hevesin doldurmasına izin verdim. Bir öpücük için eğilmeye başladım ama dış kapı açıldığında havadaki değişikliği hissettim. Yaptığım şeyi bırakıp kemerimi bağlamayı bitirmeme neden oldu.

Claudia'nın kapıya doğru daha sert bir şekilde dönmeden önce sertleştiğini hissettim. "Hector, burada ne işin var?"

"Müstakbel kralınla böyle *mi* konuşuyorsun, *tatlım*?" "Ben senin *cariño*'n değilim."

"Rafael öldüğünde, sen öleceksin."

Hector'u daha yüz yüze bile görmemiştim ama şimdiden ondan nefret ediyordum.

Mükemmel.

22

PIERETTE VE BEN Claudia'nın biraz arkasına ve yanına geçtik, böylece onu ve odanın tek girişini görebildik. Bunun şimdiye kadar beni rahatsız etmemiş olması ne garipti. Hector en az bir metre boyundaydı ama yine de Claudia'dan on beş santim kısaydı, yani Claudia kadar uzun görünmüyordu.
göründüğünü düşündüğü kadar etkileyiciydi. Üzerinde sadece
Dövüş kıyafeti şortu uyluğunun ortasına kadar geliyordu. Yanlardan yırtmaçlıydı ve parlak turuncu ve siyah renkteydi, bu da teninin kahverengisine karşı iyi bir renkti. Şort kaslı vücudunun büyük bir kısmını çıplak bırakıyordu. Uzun siyah saçları arkadan örülmüştü. Odanın ve içindeki herkesin sahibiymiş gibi kasıla kasıla içeri girmeseydi, yakışıklı olduğunu bile söyleyebilirdim. Eğer tacı olmayan Hector buysa, bu gece kazanırsa Tanrı yardımcımız olsun. Sadece Rafael'in kaybı değil, uzun boylu, esmer ve kibirli bir yabancının
herhangi bir suçlamayla. Belki ona karşı önyargılıydım ama yanıldığımı düşünmüyordum.

Claudia, "Rafael'in bu gece seni öldüreceğine inanıyorum, ama her iki durumda da bu asla senin kız arkadaşın olamayacağım gerçeğini değiştirmez," dedi.

"Erkek arkadaşın olmak istemiyorum, Claudia. Sadece seni becermek istiyorum." Artık o kadar yakındı ki, gözlerinin daha da yakın olduğunu fark ettim.
Onu beslediğimde göründüğünden daha yeşil ela. Gözleri güzeldi ve dürüst olmak gerekirse, soluk kahverengi teni o kadar düzgün ve pürüzsüzdü , tüm o kasların üzerinde sevimli görünüyordu, ama güzel güzeldir. Güzel paketi, bakışlarının Claudia'nın vücudunda bir aşağı bir yukarı gidip gelmesini telafi edemezdi, öyle ki
onu çıplak hayal etmekten çok daha fazlasını yaptığı çok açıktı.

Elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Claudia, ben Rafael'i öldürene kadar bana meydan okuyamayacağını biliyorsun."

Pierette, "Seni yemliyor Claudia, seni manipüle etmesine izin verme," dedi.

Hector'un şehvet dolu bakışları Pierettee yöneldi ama bakışlarının hedef değiştirmesi için geçen bir saniye içinde bakışları seksten nefrete dönüştü. Ben de abartmıyordum, Pierette'e sanki ondan nefret ediyormuş gibi bakıyordu. Yeni tanışmış biri için fazla kişisel bir bakıştı bu.

"Burada ne işin var kedicik? Aramızda işin yok senin."

"O benimle," dedim.

Bana bakarken bakışları nefretin üzerinde kaldı. "Anita Blake, senin de burada işin yok."

"Rafael aksini söylüyor."

"O öldüğünde, güvenli geçişiniz de onunla birlikte ölür."

"Dışarıdaki farelerin arasından güvenli bir geçiş yapamadım. Herkes gibi de savaşarak geçtim."

"Yani gerçekten de içimizden birini çıplak ellerinle parçalara mı ayırdın? Ne kadar narin eller, artık hikayeye inanmıyorum. Korkar korkmaz gümüş kılıcına mı davrandın?"

"Ben gümüş için hiç gitmedim."

"Yalan."

"Yalan yok," dedi Claudia.

Ona baktı ve bu sefer zekâ ve başka bir şey vardı, şansını hesaplıyor, bir şeyler tartışıyordu. İfadesini okuyamadım. "Eğer bizden biri değilse, o zaman söyledikleri şeyi yapmış olamaz."

"Tonynin kanını çıplak elleriyle akıttı, yemin ederim."

"Doğruluk kokuyorsun ama Tony'yi tanıyordum. Bir insan onu silahsız öldüremezdi."

"Hiçbir zaman insan olduğumu iddia etmedim," dedim ama ses tonum bile mutlu değildi. İnsan olmadığım fikrinden hâlâ nefret ediyordum; hayır, hiç insan olmamış olmaktan nefret ediyordum, eğer bu normal olduğum anlamına gelmiyorsa.

"Bizden biri değilsin ve vampir değilsin, yani insansın," dedi.

"İlk hayaletimi on yaşımdayken gördüm, ilk ölümü on dört yaşımda dirilttim, insan olduğumdan hiç emin değilim."

Hector o yeşil-kahverengi gözleriyle beni inceledi. Alaycı ya da kibirli bir bakış değildi, düşünceliydi. Eğer kibirli pislik, zeki ve derin düşünen birini gizleyen bir krema ise, Rafael'in başı düşündüğümden daha fazla beladaydı, ama belki de Hector'un bu yönünü daha önce görmüştü, belki de bu yüzden adamın

bir gün kral olacaktı. Geleceğin lideri olarak akıllı olmak iyiydi; yenilmesi gereken bir düşman olarak o kadar da değil.

"Anladım Anita," dedi ve adımı gerektiği gibi söyledi, *A-nee-ta*. Bana yaklaşmak için Claudia'nın etrafından dolaşmaya çalıştı ama Claudia hareket edince etrafımızda daire çizemedi.

Ona tekrar baktı. "Benden hoşlanmadığını sanıyordum Claudia."

"Hoşlanmıyorum."

"O zaman neden başka bir kadına her baktığımda dikkatimi çekmeye devam ediyorsun?"

"Anita'yı Rafael'e götürmem gerekiyor."

"Almak mı? Herkesin kendisi için savaşması gereken burada onun koruması mısınız?"

"Onu dışarıda açık alanda korumadım."

"Ama şimdi onu koruyorsun?"

Tereddüt etti ama söyleyebileceği tek şeyi söyledi. "Hayır."

"O zaman doğrudan Anita ile konuşmak için etrafınızda dolaşacağım; eğer tekrar aramıza girerseniz, bunu bir meydan okuma olarak kabul edeceğim."

Lillian dolapların derinliklerinden elinde beyaz bir tişörtle geri geldi. "Bu gece Rafael'den başkasına meydan okuyamazsın Hector, kuralları biliyorsun."

"Tıpkı ben Rafael'i öldürmeden önce kimsenin benimle dövüşemeyeceği gibi."

"O kelimeyi kullanıp duruyorsun. Bunun sizin düşündüğünüz anlama geldiğini sanmıyorum," dedim. Yüzümü boş tuttum, acaba beni anlayacak mı diye merak ediyordum.
Film referansı.

Bana kaşlarını çattı. "Bu hiç mantıklı değil."

"*Prenses Gelin* hayranı olmadığını bilmeliydim." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Rafael'in bu gece seni öldüreceğini düşünüyoruz," dedi Pierette. "Seninle konuşmak zorunda değilim, kedi."

"Peki," dedim, "hepimiz Rafael'in bu gece seni düşünüyoruz. Bu daha mı iyi? Küçük önyargılı duyguların incindi mi?
Büyük, kötü kurt adam seninle konuştu diye mi?" Evet, alay etmek için bebek gibi konuştum.

Yumruklarını iki yana kıvırma sırası ondaydı. "Bu gece kral ben olacağım Anita ve sonra Rafael'in olan her şey benim olacak, sevgilileri de dahil."

Başımı salladım. "Ben Rafael'e ait değilim ve bunu sen de biliyorsun."

"Sen vampir efendine aitsin Jean-Claude, hepimiz biliyoruz ki
Ama burada, en bulunuyorsunuz. Burada olmamanız gerekiyor,

Anita Blake."

"Tony seninle aynı fikirde," dedim.

Hector bana göz kırptı, biraz kaşlarını çattı ve sonra gözleri kısıldı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Bunu yapar mıydım?"

"Seni tehdit etmiyor; git arka tarafta üstünü değiştir Anita," dedi Lillian, tişörtü bana doğru iterek.

"Biz burada düşmanlarımızın kanını gururla taşırız," dedi Hector. "Hiç birisinin kanına bulanıp da yürümek zorunda kaldınız mı? Vücudunda kururken bütün gece kavga mı edeceksin?"

"Elbette," dedi.

"Yalancı, bizim kavgalarımız hızlıdır ve . Asla bütün gece sürmezler," dedi Claudia.

"Başıma bela olduğunda çok seksi oluyorsun Claudia. Eskiden ateşli olduğun için becermek isterdim, şimdi ise sadece çeneni kapatmak istiyorum."

"Aletinle mi?" Ben sordum.

Lillian "Git üstünü değiştir." dedi. Hatta gitmemi istediği yöne, yani Hector'dan uzaklaşmam için beni biraz itti.

"Ne dedin sen?" diye sordu.

"Yok bir şey, şimdi gidip üstünü değiştirecek, değil Anita?" Lillian söyledi.

Çoğu insanla tartışırdım ama o beni sayılamayacak kadar çok kez dikmiş ve iyileştirmişti; bu ona bir şeyler kazandırmıştı. Aslında üstümü değiştirmek için gitmeye çalıştım ama göz ucuyla bir hareket yakaladım ve Hector'un elinin ulaşamayacağı bir yerdeydim. Bana yumruk bile atmamıştı, sadece tutmaya çalışmıştı. Yaralanmaya hakaret edercesine, bana potansiyel bir rakip değil de potansiyel bir kurban gibi davranmıştı.

"Hiçbir insan bunu göremezdi."

"Bana insan deyip duran sensin, Hector. Olmadığım bir şey olduğumu iddia etmiyorum."

"Kral ben olacağım, Anita ve eğer zaferimin ganimetinin bir parçası olmak istemiyorsan, dövüş başlamadan önce git."

"Rafael beni yanında istiyor, ben de orada olacağım."

"Bu senin son şansın, Anita."

"Bence saçmalıyorsun, Hector."

Öfke yüzünden akıyor, omuzlarındaki, göğsünün üst kısmındaki ve bir kolundaki kasları geriyordu. Vücudu bana bir yumruk atmaya hazırlanıyordu. Bunu yapacağını umuyordum, çünkü ben

kendimi savunma hakkım vardı. Tam anlamıyla bir dövüşü kazanamayabilirdim ama kimse bizi ayırmadan önce ona zarar verebileceğimi biliyordum. Eğer önce o beni yaralarsa, benim de onu bu gece dövüşü devam ettiremeyecek kadar kötü yaralamam kurallara uygun olurdu, ya da öyle olacağından neredeyse emindim.
Hector'un çekilmesi bize efendisini bulmak için daha fazla zaman kazandıracaktı. O zamanı ben istedim.

Claudia, "Eğer vurursanız, kendini savunma hakkı vardır," dedi.

"Küçük bir kıza karşı kazanamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Tony ona gümüş bir bıçakla saldırdı ve o da silah çekmeden onu öldürdü."

Claudia'ya baktı, sonra tekrar bana döndü, düşünüyordu. "Gerçek gibi kokuyorsun ama ben yine de inanmıyorum."

"Bana bir yumruk atarsan sana bunu kanıtlarım," dedim ve o küçük gülümseme ağzımın kenarlarını kıvırdı. Bu gönüllü bir gülümseme değildi. Birini incitmeden hemen önce aldığım bir taneydi. En iyi arkadaşım Edward
Buna *seni mahvedeceğim* gülümsemem diyordum. Yapabilseydim gülümsememi gizlerdim, çünkü beni tanısaydınız, bu ciddi bir şeydi. Tabii ki Hector beni tanımıyordu.

"Sen neye gülüyorsun küçük kız?"

Önce bana saldırmasını istedim; dövüşü o başlatmalıydı. "Bu mu en iyi hakaretin, küçük ve kız olmam mı? Çünkü ikisi de hakaret değil, sadece gerçek. Şimdi demek istediğim, ben .. dersem bu bir hakaret mi olur?"

"Anita." Claudia adımı, arkadaşlarımın bir süre sonra öğrendikleri o ihtiyatla söyledi.

". . . sen kendini aşan küçük çocuk musun?"

Üst göğsü daha da gerildi, tek kolu sertleşti. Eğer savurduğu kol buysa, Rafael onun geldiğini bir mil öteden görebilirdi.
Uzaklara. Sesi, kontrolümü kaybedersem henüz yapmaya hazır olmadığım şiddetli bir şey yapacağımı bildiğim zamanki gibi alçak ve dikkatli geliyordu. "Ben bir çocuk değilim ve Rafael'le aynı ligde değilim."

"Rafael'den bahsetmiyordum, Hector bebeğim."

Sanki takılmalarımı anlamak onun için çok zormuş gibi kaşlarını çattı. Gerçek Hector kimdi, kafası karışmış çocuk mu yoksa sürekli dışarıya bakan zeki adam mı? "Neden bahsediyorsun, Anita Blake?"

"Biz, ben, Pierette, Claudia, bizimle boy ölçüşemezsiniz."

Vücudu gevşedi; kahretsin. Kibri geri gelmişti, kendinden o kadar ki. "Hiçbiriniz biriyle çıkmak için benim ligimin dışında değilsiniz."

Gülümsedim ve bu sefer mutlu bir . "Bizimle çıkmaktan bahsetmiyordum Hector, dövüşmekten bahsediyordum ama şimdi sen söyleyince üçümüz de senin boyunu aşıyoruz."

Güldü; hayatının büyük bölümünde diğer tüm erkeklerden daha büyük, daha hızlı, daha güçlü ve daha iyi olan büyük, atletik, yakışıklı bir adamın sesiydi bu. Bu, bir erkeğin inanılmaz derecede kibirli olmasına ve kimse ona hayır demediği için hak sahibi olduğu hissine kapılmasına neden olabilir.

"Nişanlılarımı gördünüz mü?" diye sordum. "Yeterince tatlısın ama onlar kadar güzel değilsin."

Sanki onu çok fazla düşünmeye zorluyormuşum gibi yine kaşlarını çattı. Acaba sahada ya da kortta harika olan ama hayatlarının geri kalanını atladıkları için sosyalleşememiş ve iyi okuyamayan bazı şehirli sporcular gibi miydi diye merak ettim. "Kurt adamlar benim olduktan sonra, vampir efendinin güzelliği onu kurtaramayacak ve o öldüğünde hayatta kalan her şey bizim olacak."

Ona göz kırptım, çünkü oyunun bu kadar erken safhası için bu biraz fazla gerçekçi bir reklamdı. "Yani şehir çapında hâkimiyet kurmak için yaptığın alçakça planı bize şimdi anlatacaksın ve kötü adam konuşmasını daha sonra beklemeyeceksin öyle mi?"

"Sen ve Jean-Claude aptalmışsınız gibi davranmamı mı tercih edersin?"

"Sanırım değil," dedim ama nabzım olması gerekenden biraz daha hızlı atıyordu.

Hector havadan derin bir nefes aldı. "Korkunu koklamak hoşuma gidiyor, Anita. Şimdi benden korkuyor olman daha çok hoşuma gidiyor." Gülümsedi ama bu gülümsemeden çok bir hırıltıydı, karşısındakine insan formunda bile dişlerin eti parçalayabileceğini hatırlatmak için dişlerini gösteriyordu.

Pierette, "Yani Jean-Claude ve vampirlerine saldırmak için kurtadamları kullanacağınızı mı söylüyorsunuz?" dedi.

"Ben kedilere cevap
vermem." Soruyu
tekrarladım.

"Jean-Claude'un çoğunluğunu weratlar oluşturuyor; onları ele geçirirsek sayılar bizden yana olur. Bunu o da biliyor. Hepimiz biliyoruz. Neden rol yapalım?"

"Kurtadamları ve vampirleri alırsanız ne yapacaksınız, sonra ne olacak?" Ben sordum.

"O zaman gerçekten kral olacağım."

Claudia, "Kendinden bu kadar emin olmamalısın," dedi.

Hector, "Belki de Jean-Claude ve tüm güzel çocukların bu gece arkalarını kollamalıdır," dedi. Bunu söylerken eğildi ve ben de ona izin verdim, çünkü onun geri kalanını değil gözlerini izliyordum. Onun Gözleri koyu kahverengiydi, hiç yeşil yoktu ve o karanlığın derinliklerinde beni çekmeye çalışan bir güç vardı.

Gözlerimin kendi gücümle dolduğunu hissettim ve "Her kimsen beni gözlerinle deviremezsin" dedim.

Dirseği başımın yan tarafına değmeden bir saniye önce Hector'un hareket ettiğini hissettim. Dirseğini benden uzaklaştırmak ve kendi momentumunun onu yanımdan geçirmesine izin vermek için başımı uzaklaştırdım ve kolumu yukarı kaldırdım. Aynı anda ayağımı bacağına soktum. İnsan olsaydı kırılırdı ama dizlerinin üzerine çöktü ve ben de iki elimde birer bıçakla boğazına vurmak için arkasından yaklaşıyordum. yere yuvarlandı, bir dizinin ve ayağının üzerine geldi, elleri havada ve benim için hazırdı.

Birbirimizle yüzleştik, ikimiz de efordan değil ama duygusundan biraz zor nefes alıyorduk. Hareket etmeseydi onu öldürebilirdim ve o da bunu biliyordu. "Hızın ve silah kullanma becerin çok gelişmiş."

"Neye göre gelişmiş? Daha önce hiç karşılaşmadık," diye sordum, elimde çıplak kılıçlarla hâlâ dövüş pozisyonunda duruyordum.

Gözlerini ve gözleri Hector'un yeşilimsi kahverengisine geri döndü, tüm vampir güçleri kilitlenmişti. "Bana söylenenin üzerinde." Ellerini uzattı, avuç içleri bana dönüktü*, zarar vermek istemediğimi* gösteren evrensel bir jestle, ya da en azından *şimdilik bitti*. "Sanırım seninle oynamak çok tehlikeli, Anita Blake." Yavaşça ayağa kalktı, ellerini dikkatlice kaldırdı, böylece ona saldırmak için herhangi bir bahanem olmayacaktı.

Dövüş çömelmesinden çıktım ve yavaşça geri çekildim ama bıçaklarımı çıkarmadım. Az önce sevdiğim herkesi tehdit etmişti. Eğer onu burada ve şimdi, kurtadamlar ve vampirler arasında bir savaş başlatmadan öldürebilseydim, bunu yapardım.

"Şimdi daha az dövüşleri izlemek için geri döneceğim ve Rafael ile dövüşmemi izlemek isteyip istemediğinize karar verebilirsiniz. Hayatları için savaşırken dünyada en çok sevdiğiniz adamların yanında."

Kalbim çok hızlı atmaya başladı, adrenalin çok sert çalkalanmış şampanya gibi içime pompalandı. Jean-Claude'un beni dinleyip dinlemediğini anlamak için kafamın içinden fısıldadım ve o da oradaydı

sakin bir çizgi gibi. Telefona gitmeme gerek yoktu; herkesi uyarırdı.

"Yalancı," dedi Claudia, "her şey doğruydu, ama sonuncusu değil. Jean-Claude ve diğerleri hayatları için savaşmıyorlar, bu konuda blöf yapıyorsun."

"Öyle ?" Hector dedi ve yine daha yaşlı, daha az ukala bir kişilik hissi vardı.

"Yalanın kokusunu alabiliyoruz," dedi Lillian.

Pierette ona yaklaştı, ellerini iki yana açarak zarar vermek istemediğini ama Hector ikimize de göz kulak olabilmek için hareket etti. İkimizden çok diğer kurtadamları görmezden geliyordu; bu yanlış görünüyordu. Onlar savaşçı bir kültürdü, herkes tehlikeliydi.

"Denemeye değerdi," dedi Hector, "ama şimdi gideceğim, böylece üstünü değiştirebilirsin. bir centilmen olabilirim." Kapıya doğru geri çekildi, ellerini uzattı, böylece bize hiçbir bahane bırakmadı.

Jean-Claude zihnime doğru nefes aldı, "Gitmeden önce ona güç ver, şimdi."

"Neden?" Fısıldadım.

"Güven bana, *ma*

petite."

Ben de Hector'a doğru güç ittim. Jean-Claude hangi güç olduğunu belirtmemişti, ben de varsayılan gücüm olan büyücülüğe başvurdum. Gücü o uzun boylu, yakışıklı bedene doğru ittim ama aradığım werat değildi.

Orada, saklanmış serin bir deresi gibiydi, vampir tüm o sıcak şekil değiştiren enerjinin altında saklanıyordu ve sonra o kadar sert bir şekilde dışarı itildim ki sendeleyerek dolapların içine düştüm.

Hector'un gözleri kahverengi camdan süzülen güneş ışığı gibi koyu kahverengi bir ateşle yandı. "Yaramaz büyücü, Rafael'i araman gereken sıçan yaptın, yoksa Hector'u böyle geçemezdin, ama Rafael öldükten sonra bunun bir önemi kalmayacak." Döndü ve kendinden emin bir edayla kapıya yöneldi, Hector yine cesetten sorumluydu.

Hemşirelerden biri "Gözlerinde ne sorun vardı?" diye sordu. "Vampir,

o bir vampir hayvanı" dedim.

"Vampirle daha önce tanışmıştın," dedi Pierette. "Evet,

ben de öyle hissettim," diye mırıldandım.

"Hayır, yani onunla daha önce tanıştığınızı biliyorum."

Ona baktığımda gözleri koyu kömür grisiydi. Yüzünde efendisi Pierrot'nun gözleri vardı. "Gücünün bir hataya zorlayacağını umuyordum ve öyle de oldu."

"Ne hatası?" "Ne hatası?" diye sordum, değer vermeye başladığım bir yüze bakıyor ve ondan başka birinin baktığını görüyordum. Buna alışabileceğimden emin değildim.

"Senin büyücülüğüne aşırı tepki verdi ve kendini çok fazla açığa vurdu."

"Hector'un tasmasını tutanın kim olduğunu anlayamadım," dedim.

"Hector'a ait olmayan bir şeyin kokusunu aldım ama fazla bir şey söyleyemedim.

başka," dedi Claudia.

"Pierette , değil mi sevgilim?"

"Evet, ," dedi ve her ikisinin de hala

Aynı ağızdan konuşmak o kadar tuhaftı ki, "Ne kokusu aldın Pierette?" diye sorma işaretini neredeyse kaçırıyordum.

Pierrot, "," dedi, "oydu," çünkü ifşa etmeyi seviyordu. Pierette çok daha açık sözlüydü - onun poli grubumuzun bir parçası olmasının ve onun olmamasının bir nedeni de buydu.

"Kim?"

"Padma, Canavarların Efendisi."

"Daha önce bizi neredeyse ele olan vampir konseyi üyesi mi?" Lillian sordu.

"Evet," dediler.

"Orospu çocuğu," dedim ve kapıya yöneldim. Hector'u öldürecektim ve şimdi. Kurt adamlar bana sonra kızabilirdi.

23

CLAUDIA BENI kapıda YAKALADI açamayayım diye elini kapıya dayadı. Ne kadar ağırlık çalıştığını biliyordum; eğer kapıyı kapalı tutmak istiyorsa, yapabileceğim bir şey yoktu. "Onu öldüremezsin, Rafael'le dövüşmeden olmaz."

"Lanet olsun, yapamam."

"Eğer yasalarımız onu şimdi, bu şekilde öldürmemize izin verseydi, size yardım ederdim. Kibirli kıçını paramparça etmek isterdim ama taç için savaşana kadar ona dokunamayız."

Lillian konuştu. "Kendimizi savunmamıza izin var ama o kralımızla dövüşene kadar başka bir şey yapamayız."

Pierette'i Lillian'ın arkasında görebiliyordum, sanki bizim duyamadığımız şeyleri dinliyormuş gibi duruyordu, sanırım kafasının içinde Pierrot vardı. "Onun ne kadar tehlikeli olduğunu söyle onlara Pierrot ya da Pierette, hangisi olursa olsun, söyle onlara."

Pierette bana döndü ve bir göz kırpışıyla diğeri arasında gözleri düz kahverengiden koyu griye dönüştü. Benim gözlerim hiç bu kadar yumuşak bir değişim geçirmiş miydi? Bilmek ister miydim?

"O eski konsey üyelerinden biri ama ölü kraliçemiz onu büyüsüyle daha güçlü mü yaptı yoksa güçsüz mü bıraktı bilmemize imkân yok. Eğer birincisiyse onu öldüreceğiz ama ikincisiyse hepimiz büyük bir tehlike altındayız."

"O, Rafael'in derisini işkence olarak canlı canlı yüzen orospu çocuğu. Çünkü geri kalanınızı vermeyecekti," dedim. Bir elim boş olsaydı kapının kolunu çekiştirirdim ama her iki elimde de hâlâ birer bıçak vardı, bu da en başta kapıyı nasıl açmayı planladığım sorusunu gündeme getirdi. Bilek bıçaklarına gittiğimi fark ettim. I
Sol elimdekini bileğimin üstündeki sağ bilek kılıfına koymuştum; sol kılıf ise bıçağı bileğimin alt tarafında taşıyordu, böylece ikisini aynı anda çekebiliyordum. Onları neredeyse sahip olduğum diğer tüm silahlardan daha uzun süre taşıdım. Onlar benim ilk

Mermilerden sonra gümüş almıştım. İlk iş olarak öldürücü bir silah aldığım için kendimi kötü hissetmeye çalıştım ama tek düşünebildiğim Hector'u öldürürsek Padma'nın da ölebileceği ve hepimizin daha güvende olacağıydı.

"Onun kim olduğunu ve ne yaptığını biliyorum, Anita," dedi Claudia. Üzgün ve acı arasında bir yerde görünüyordu, ama yine de ellerini kapının üzerinde tuttu, böylece onun peşinden gidemedim.

"O zaman şu işi bitirelim," dedim.

"Eğer Hector'u Rafael'le dövüşmeden önce öldürürsen, Rodere'in geri kalanı ona karşı cephe alır. Bunu onun zaferi olarak görmeyecekler, tıpkı bazı vampirlerin Earthmover ve Tüm Karanlığın Anası'nın yenilgisini Jean-Claude'un değil senin ölümün olarak görmesi gibi.
Vampir kültürü düelloya dayanmaz, bizimki ise Anita. Rafael'e olan inançlarını kaybederlerse, ona sürekli meydan okuyacaklar, biz ölene kadar onun yakın çevresindeki hepimize meydan okuyacaklar ve sonra geriye kalanları başka biri yönetecek ve sana ve Jean-Claude'a dostça davranmayacaklar."

Aniden yorulmuştum, son birkaç dakikanın tüm adrenalini ayaklarıma ve yere akıyordu. Bir ölüm kalım mücadelesi için yükselmenin bir bedeli var, ancak savaşmadan yükselmeye devam ederseniz, bu sizi neredeyse gerçek bir savaş kadar yorabilir.

"Yenilmiş gibi kokuyorsun," dedi Lillian . "Neden
bunların hiçbiri basit olamıyor?"

Lillian, "Bu çocukça bir soru, Anita," diye azarladı.

Öfkem, içinde yaşadığı çukurdan kükreyerek çıktı ve yorgun boş bardağımı doldurdu. Doktora baktım ve hak ettiğinden daha öfkeli göründüğümü biliyordum ama öfke bu gece beni ayakta tutacaktı, iyi davranışlar değil.

"Böyle bir öfke, neyse ki artık seni tanıyorum ve bunun gerçekten bana yönelik olmadığını biliyorum" dedi.

Öfkem azalmaya başlamıştı ama yorgunluk beni yutmak için bekliyordu. Uyumadan önce kat etmem gereken kilometrelerce yol vardı, bu yüzden öfkemi Hector'un bu gece öyle ya da böyle öleceği düşüncesiyle besledim. Eğer Rafael'i öldürürse, geri kalanımız da işi hemen bitirecekti, oyun yoktu, kural yoktu. Kendime bunu söyledim ve kendimi buna inandırdım ve bu beni kapıdan dışarı çıkmaya devam ettirdi. Ancak stadyuma girmek üzereyken hâlâ kanlı kıyafetlerimi giydiğimi fark ettim. Tişörtlerimi değiştirmeyi unutmuştum ama geri dönmedim. Geri dönmek için artık çok geçti. Düşmanımın kanıyla kaplı olarak ilerleyecektim; bırakalım öyle olsun.

Başkalarına bir uyarı olsun diye, bu gece kazara kimseyi öldürmek zorunda kalmayayım diye. Hayır, eğer tekrar öldüreceksem, bunun bilerek olmasını istedim.

24

Claudia'yı merdivenlerden Rafael'e doğru takip etmeye başlayana kadar kalçam ağrımamıştı. Buraya stadyum demişti ve öyleydi de, sadece beyzbol ya da futbol için olanlardan daha küçüktü. Ağrı kesicinin etkisi geçtiğinden değil, dikişlerin orada olduğunu, hem deriyi bir arada tuttuğunu hem de basamakları beni çektiğini hissettirdiğinden. Kollarımdaki dikişler beni hiç bu kadar rahatsız etmemişti.
Vücudumun beni ileriye taşıyan kısımlarında dikişler var.

Yüzlerce kurt faresi sığabilecek bir alana doluşmuştu.
büyük bir deponun içinde. Kendimi sıkı sıkıya korumam gerekiyordu ve o zaman bile etrafımızdaki hava onların enerjisiyle titreşiyor ve uğulduyordu. Bunu daha önce nasıl hissetmemiştim? Depoya adım attığımızda dışarıdaki sihir sönmüş gibiydi; bu durum girişlerde stadyum. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordum ama içinden geçtiğimde gerçekten iyi bir sihir kontrolü olduğunu anladım.

Tribünlerden bir el uzandı ve Pierette bana yaklaştı, bir koruma bloğu gibi değil, sadece bana yetişmek için acele ediyormuş gibi. El uzaklaştı ve biz
Yeni dikişlerim çekilirken Claudia'yı yukarı doğru takip ettim. Tehdit almak için ve sırf enerji bakma isteği uyandırdığı için kalabalığa göz . İnsan seyircilerin arasına dağılmış fare formunda insanlar vardı. Enerjinin onları bunaltıp dönüşe zorlayıp zorlamadığını ya da buraya gelip bilerek mi derilerini değiştirdiklerini merak ettim.

Pierette ve ben o kadar küçüktük ki, kalabalığa dokunmadan merdivenlerde elimi tutabildi. Eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Nathaniel çok sert kalkan kullandığını söylüyor. Onun ve Damian'ın önünü kesmek üzeresin." Gözleri tekrar griye dönmüştü, yani Pierrot ve kankalarımdan bir mesaj vardı.

Uzun bir nefes aldım ve kalkanlarımın değişmesine izin verdim. Kalkanlamada iyiydim ama seçici kalkanlamada o kadar iyi değildim. Tökezledim

ve sadece onun eli beni düşmekten alıkoydu. Elini bizi olduğumuz yerde durduracak kadar sertçe çektim ve fısıldamak için yaklaştım, "Hareket halindeyken kalkanlarıma bu kadar hassas bir şey yapamam."

Pierette yanağını benimkine sürttü, tıpkı bir kedinin koku işaretlemesi gibi, ama sorun değildi, bana dokunması dengemi sağlamama yardımcı oldu. Bir hayvan türüne dokunmak iyi hissettiriyordu ve leopar benim için bir ilkti. Nathaniel'i düşünmeme yardımcı oldu ve bu da Damian'ı düşünmeme yardımcı oldu. Kalkanlarımı metal duvarlar olarak değil, taş olarak hayal ettim ve onlar da taşın içinden geçerek bana dokunmalarına izin verilen sarmaşıklardı.

Nathaniel'in enerjisi içimde nefes alıyordu ve sarmaşıklar diken ve güldü çünkü o acıyı ve güzel şeyleri seviyordu. Bu beni gülümsetti.

Gözlerimi açtığımda Claudia'nın merdivenlerden geri inerek iki basamak durduğunu gördüm. Kalabalığı izliyordu.

İki yanımıza bakınca koridorun kendi tarafıma baktım; Pierette zaten onun tarafını izliyordu.

Bana çok yakın bir fare adam vardı. Kürkü yumuşak gri ve beyazdı, benekli bir hayvan gibi değil, bir adamın saçları koyudan griye ve şimdi de dönmüş gibiydi. Siyah düğme gözleri neredeyse avucum kadar büyüktü. Hayvanların daha büyük gözleri olduğunu düşünmezsiniz.

normalden daha büyük bir şekilde görene kadar kafa boyutları.

Neredeyse anime gibiydi, sanki özel bir efekt gibiydi. Kürkü daha yumuşak görünüyordu, belki de rengindendi, ama göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için uzanıp onu sevmek istedim.

Kalçamı Pierette'inkine değdirmek için biraz geri çekildim ve bu bile beni dürtülerimden kurtarmaya yardımcı oldu. Kürklü doğum günü kıyafetleri içindeki insanları en son gördüğümde kurt adamlardan bu kadar etkilenmemiştim, Rafael'den bile, ama o ve ben bunu gerçekleştirene kadar kurt adam çağırabileceğim hayvanlardan biri olmamıştı.

Kalabalığın içine daha fazla baktım ve birçoğunun beni izlediğini gördüm. Bazıları düşmancaydı ama çoğu çok yoğundu. Ben yapmadım Hayvanlarım olduktan sonra onları bir grup halinde ilk kez gördüğümde leoparlar ya da kurtlar üzerinde böyle bir etki yarattığımı hatırlıyorum, ama belki de sadece hacimdi. Kurtadam pard buna kıyasla çok küçüktü, elliden azdı, ama kurtadamlar da aynı büyüklükteydi, öyleyse bu neden farklıydı?

Üstümüzde bir hareket oldu; kendimi durdurmaya vakit bulamadan elimi bıçağa götürdüm. Uzun boylu, ince yapılı bir kadındı.

Saçlarını gevşek bir örgü halinde geriye atmıştı; bir tutamı yaşından dolayı beyaz değildi ama

Sanki hep oradaymış gibi. Büyük siyah gözlerle bana bakıyordu, fare gözleri değil, sadece kahverengi gözler, gözbebekleri ile irisleri arasındaki farkı görebildiğimi fark edene kadar siyah görünecek kadar koyu. Elleri yanlarında gevşek ve boştu, ama ondan yayılan enerji tenimi karıncalandırdı ve boğazımı kapatmakla tehdit etti. Bunu düşündüğüm anda boğazımın etrafındaki enerjiyi temizledim ve tekrar yutkunabildim. Büyüsünü ya da her neyse onu kalkanlarımın dışına ittim. Duvarımı gözümde canlandırmama bile gerek kalmadı.
dikenli gül sarmaşığı, tek yapmam gereken irademi esnetmekti, ama o bana karşı büyü kullanıyordu; bir meydan okumada buna izin var mıydı?

Claudia'ya "Bana karşı büyü kullanmasına izin var mı?" diye sordum.

Kadın Claudia'ya, "Tüm Rodere'nin kraliçesi olmak istiyorsan, elimizdeki tüm güçlerle yüzleşmelisin," diye cevap verdi.

Arkasındaki basamaklarda iki daha vardı. Tıpkı benim gibi onların da ellerinde çıplak bıçaklar . Bu konuda sinsi davranmamaları güzeldi. Belki de benim bıçak çıkarmam onların bunu yapmasını mümkün kılmıştı? Kahretsin, burada yeterince kural bilmiyormuşum.

"Claudia, bana buradaki kuralları anlat."

"Rafael'in yanında oturmak ve onun kraliçesi olma şansına sahip olmak istiyorlar."

"Kimse bana bu gece sadece oturmak için yarışmam gerektiğini söylemedi." "Bir yarışmacı olmadığınız için size meydan okumalarını beklemiyorduk.
wererat," dedi.

"Adın ne senin?" Enerjisi hâlâ kalkanlarıma baskı yapan kadına sordum.

"Rosa."

"Şey, Rosa, biliyorsun ben sadece bu gece için buradayım, yani sen ve arkadaşların Rafael için başka bir zaman kavga etmek istiyorsanız, keyfinize bakın, ama ben bir kurt adam değilim, bu yüzden burada kraliçe olamam."

"Eğer gidersen sana zarar vermeyeceğiz," dedi. Boyunu kullanarak üzerime çıkmaya çalıştı ama yanımda Claudia varken o kadar da etkileyici değildi. Arkasındaki iki arkadaşı biraz daha yaklaştı.
Sanırım kavga yerine zeytin dalı uzatmamdan cesaret alarak adım .

"O önce büyü kullandı, ben büyü ya da kılıç kullanabilir miyim? Bana kuralları söyle, Claudia."

"Ona gözlerini göster Anita; Rosa ona neler yapabileceğini anlasın."

Gözler derken neyi kastettiğini anlamam bir iki göz kırpmamı aldı ve sonra Obsidiyen Kelebek'in benimle paylaştığı gücü çağırdım. Gözlerimin yıldız ışığının parıltısıyla karardığını biliyordum çünkü Rosa'nın kemerindeki bıçağı görebiliyordum. Onu çekmemiş olabilirdi ama hâlâ bir bıçağı vardı. Silahlı olduğunu düşünmüştüm ama artık bundan emindim.

Diğer ikisi daha iyi silahlanmıştı ve Rosa'nın yanında giysilerinin altından görebildiklerim sadece bunlardı, yani ellerindekileri de sayarsak en az üçer bıçakları vardı. Fark ettim ki Rosa'nın büyüsü, onu aradığım süre boyunca beni zorluyordu.
silahları vardı. Bir zamanlar benim için sihirli bir sorun olurdu, silahlarla çözebileceğim bir sorun olurdu, ama o o zamandı ve bu çok şimdi.

Fiziksel bir dövüşte yapacağım gibi vücut kütlesinin merkezine değil, ona baktım. Gözlerimi görür görmez beti benzi attı ve arkasındaki kadınlara doğru tökezledi. O zaman gözlerimi gördüler ve en arkadaki *özür dilerim* der gibi ellerini kaldırıp geri çekildi.

İkinci kadın İspanyolca hızlıca bir şeyler söyledi. Sanırım bir koruma büyüsü ya da bir duaydı. Bu onu kurtarmazdı, çünkü ben kötü değildim. Sağduyu onu benden kurtarırdı, eğer yerine geri dönerse, tanrısal bir müdahaleye gerek kalmazdı.

"dönün," dedim.

Rosa, "Sen bizim brujalarımızdan biri olamazsın," dedi.

Ona müstakbel bir tanrıçanın bana verdiği gözlerle baktım ve onun sihrini pili bitmiş bir el feneri gibi soluk bir parıltı olarak gördüm.

"Sihrini benimkine karşı deneme Rosa, sadece koltuğuna geri dön."

"Benimle dövüşmekten korkuyorsun," dedi ama sesi kelimelerinin olmak istediği kadar kesin değildi.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun Rosa, korkanın sen olduğunu kanıtlamak zorunda bırakma beni."

"Senden korkmuyorum!" Parıltısı artık su altında yanan ateş gibi kırmızıydı.

"Korkunun kokusunu alabiliyoruz Rosa," dedi Claudia ve sesinde alaycı bir ifade vardı.

"Hayır!" diye bağırdı ve kırmızı enerjisini bana doğru itti.

Sanki orada değilmiş gibi uzandım ve kalkanlarımın kayasına çarparak sis gibi parçalandığını hissettim. O kıpırdayamadan bileğini çıplak elimle kavradım ve kılıcımı göğüs kafesine dayadım. O kadar hızlı mıydım, yoksa büyü yaparken o kadar yavaş mıydı, Nathaniel ve Damian için kalkanlarımı yeniden yapmak için hareketsiz durmak zorunda kaldığım gibi?

Onun hayatını, benimkine değen teninden dışarı çektim. Parıltısı sanki silinmiş gibi önce soldu.

"Hayır!" diye .

"Dışarı çık," dedim, ama ona dışarı çıkmasını söylerken bile, hayatının özünü yemekten o kadar yüksek almaya başladım.

Claudia, "Ona pes ettiğini söyle. Bu gece Rafael'in ilgisini çekmek için mücadele etme hakkından vazgeçtiğini söyle."

Rosa'nın derisi vücudundaki kemiklere yapışmaya başlamıştı; yüzü iskelet gibi görünüyordu, ben beslendikçe derisi kurumaya başlamıştı. kadar ani bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü ki, bıçağımı zamanında yoldan çekmeseydim, bıçağı kendine saplayacaktı. Bıçağını almaya çalışmadı; bunun için artık çok geçti. Tek bileğini tutmaya devam ettim ve bıçağı kendine zarar vermemesi için uzak tuttum. "Hâlâ konuşabiliyorken vazgeçtiğini söyle," dedim.

"Vazgeç, vazgeç, ." Son sözünü fısıldarken
gözleri çırpınmaya başladı. Eğer bayılabilirse şanslıydı; bunu yapan ben ya da Obsidian Butterfly olsun, bu sırada bilincini kaybeden birini hiç görmemiştim. Eğer durmazsam, kadın çölde kurutulmuş bir mumya gibi kurumuş bir kabuğa dönüşecekti ama yine de çığlık atabilecekti.

"Anita," dedi Claudia, "parası ."

Durmadığımı fark ettim ve hâlâ onu ten tene içiyordum. Derin bir nefes aldım, yavaşça bıraktım ve tersine dönmeye başladım.
enerji. Enerjiyi almak telaştı ama aynı zamanda geri vermek de bir telaştı. Ölüm ve yaşam, dünyanın dönmesini sağlayan iki büyük enerji.

Rosa'nın cildi pürüzsüzleşmeye, vücudu yeniden genç ve güzel olmaya başladı, ama neredeyse siyah gözleri basamaklara yığıldığı yerden bana bakabildiğinde, kibir gitmiş, yerini dehşet almıştı. İnsanların benden korkmasına neden olan bir şey yaptığımı görmekten hiç hoşlanmamıştım, ama bu durumda belki de bu gece bana saldırmaya çalışan daha fazla insanın hayatını boşa harcamasını engellemek için gereken şey Eğer birkaç kişinin ödünü patlatmak onların ya da başkalarının hayatını kurtaracaksa, bu adil bir takastı.

"Yerine dön Rosa," dedim ve sesim sanki o hastaymış da ben onu dinlenmesi için yatağına göndermeye çalışıyormuşum gibi nazikti.

"Bana bir daha asla dokunma," dedi korkudan kısılmış bir sesle.

Bileğini bıraktım ve ayağa kalkmak için bir basamak aşağı indim. Hâlâ bir bıçağı vardı ve onu kullanma konusunda eğitimli olması gerekiyordu. Az önce ona yaptığım şey için duyduğum acıma ve suçluluk duygusu, öldürülmeye ya da yaralanmaya değmezdi. Kurt adamlardan ve onların sürekli kavgalarından bıkmıştım.

Dönüp onları görmeden önce arkamdaki cadıları hissettim. Neva'nın gücü, devre arasında *korkunç bir şeyin geldiğini* duyuran bir bando takımı gibi önden gidiyordu.

Claudia benimle Rosa'nın arasına girdi. "Bu bende," dedi, bu da ya beni koruduğu ya da cadılarla uğraşmak istemediği anlamına geliyordu; ben de, ama Claudia çoktan hak iddia etmişti.

Neva' yanında iki genç cadı vardı, ikisi de
merdivenlerde onun yanında duruyordu. Birinin kısa dalgalı siyah saçları ve soluk ten rengi, diğerinin uzun dalgalı siyah saçları ve koyu kahverengi teni vardı; Neva'nın ten renginin ortada olduğu bir renk çarkı gibiydi.
olası varyasyonlar.

"Ölü çağıranlar yaşamı geri vermezler," dedi Neva.

"Büyü böyle işliyor," dedim.

"Hayır, değil," dedi.

Birbirimize baktık. Sessizliği bozan uzun saçlı genç kadın oldu. "Enerji patlamasının tadını çıkardın. Auranı güçle dolduruyor."

"Sadece iyi hissettirmesi, bunu yapmaktan hoşlandığım
anlamına gelmez." "İyi hissetmenin tanımı bu değil mi?"

"bir büyü için değil," dedim.

Kısa saçlı kadın, "Madem bu kadar nefret ediyorsun, neden büyü yaptın?" diye sordu.

Claudia "Ondan ben istedim," dedi.

Bu tam olarak doğru değildi, ama tam olarak yanlış da değildi. Yaşlandıkça, yalanların ve gerçeklerin siyah ve beyaz olmadığını, onlara nasıl baktığınıza veya onları nasıl duyduğunuza bağlı olduğunu daha iyi anlıyorum.

"Peki neden ondan Rosa gibi zararsız biri üzerinde bu büyüyü kullanmasını istedin?" Neva söyledi.

"Çünkü Anita da ben de onun her birkaç dakikada bir kendini kanıtlamak zorunda kalmasından bıktık; meydan okumaları durduracak kadar korkutucu bir şeye ihtiyacı vardı."

Neva etrafımızda ne yaptığımı gören kurtadamlara baktı. "O halde amacınıza ulaştınız, tıpkı Anita'nın Antonio'nun kolunu kopardığını gören kurtadamların gelecekte ona kolay kolay saldırmayacakları gibi."

Tony'yi kastettiğini anlamam bir saniye sürdü. "Bu gece kendimi kanıtlamak zorunda olmaktan gerçekten yoruldum."

Neva bana baktı ve keşke çenemi kapalı tutsaydım diye düşündüm. "Rafael ne olacağını açıklamadı mı?"

"Bana dövüş çukurunun dışındaki depoda gümüş olmadığı söylendi."

"Düello dışında gümüş bir kılıç çekmek normal değildir," dedi. "Ve diğer kadınlarla dövüşmekle ilgili hiçbir şeyden bahsetmedi. Sadece yanına otur."

"Rafael hiçbir zaman iyi bir kadın yargıcı olmadı, çocukken bile."

Rafael'in ellisini geçtiğini biliyordum, peki Neva onu küçük bir çocukken tanıdığına göre kaç yaşındaydı? Sormak istedim ama vampirler Onlara sorarsanız bunu kabalık olarak görürler, bu yüzden tüm uzun ömürlü doğaüstü varlıkların aynı şekilde hissedeceğini düşündüm.

"Yanınıza gelip size güvenli bir şekilde koltuğunuza kadar eşlik edebilir," dedi ve yanımdan geçip Rafael'e baktı. Bu senin bakışlarındı. Ebeveynler, ulaşılamaz olduğunuzda size bir çocuk gibi davranırlar, ancak olduğunuzdan daha kibar ve daha iyi davranmanızı isterler.

Rafael ayağa kalktı ve merdivenlerden bize doğru yürümeye başladı. Sonunda dövüş kıyafetlerinin içinde her şeyini görebiliyordum. Daha uzun boylu, daha zayıf ve sadece siyah kompresyon şortu giydiğini bildiğimden çok daha formda görünüyordu. Neredeyse dizlerine kadar iniyordu ve Hector'unki gibi hareket etmesi için yırtmaçları yoktu ama daha formdaydı. Seksi ve vahşi görünüyordu ve ben
Bakım. Eve, beni bekleyen adamların yanına gitmek istiyordum. İyi bir sebep olmadan bir adam öldürmüştüm.

Claudia kenara çekildi, böylece Rafael benim ve Pierette'in üzerinde durabildi; Pierette bir basamak aşağı inerek benimle üç cadı, brujas ya da kendilerine ne ad vermek istiyorlarsa onun arasına girdi.

"Bu gece hayatını korumak için öldürdün, bu çok iyi bir sebep," dedi.

"Aklımı okudun," dedim.

"Evet."

"Bu konuda çok incelikliydin; kafamın içinde olduğunu bilmiyordum."

"Daha önce Nathaniel'e yaptığım gibi sana acı çektirmek istemem."

"Teşekkürler." Muhtemelen gitmek istediğimi düşündüğümü duyduğunu fark ettim.

Çünkü eğer birilerini öldüreceksem, bu gerçekten sevdiğim insanlar için olmalıydı. Ona göz kırptım ve özür dilemeye çalışmadım; gerçek buydu ve eğer Rafael'in düşüncelerimi "duymasını" engelleyemezsem, bu gece aramızda kalan tek şey gerçek .

"Elini tutabilir miyim?" diye sordu, onu sevmediğime dair hiçbir şey söylemeden. Akıllı adammış.

"Elbette, ilk sorduğunuz için teşekkürler."

"Yaşadığın şokun altında bana kızgınsın. Şu anda seninle ilgili herhangi bir varsayımda bulunmak istemiyorum."

Öfke yukarı fışkırdı ve sonra tekrar aşağı indi.

Şokun uyuşukluğu. "Ne hissettiğimi ve ne düşündüğümün hissedebiliyorsun."

"Evet."

"Senden ihtiyat dışında hiçbir şey hissedemiyorum. Bunun bir duygu olduğunu bile düşünmezdim, ama senin için öyle."

Elimi dikkatle avucunun içine aldı ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurabilmek için yukarı kaldırdı. "Dünyamıza acı ve ölümle giriş yaptığın için çok üzgünüm."

"Evet, *bu gece seni öldürmeye çalışmayacakları* konusunu konuşacağız."

"Tony'nin senin üzerinde gümüş bir bıçak kullandığını duydum."

"Evet, ama bunu bir daha asla yapmayacak." Adama yaptığım şey ne hissettiğimden hâlâ emin değildim, bu yüzden emin olmadığım diğer şeylerle birlikte bunu da bir kenara ittim. Burası eskisi kadar dolu değildi.

Bir zamanlar öyleydim, çünkü kendimi daha çok kabullenmiştim, ama Tony'yi öldürmek beni canavar gibi hissettiren diğer şeylerle birlikte kutuya girecekti.

Rafael bana sarılmaya başladı ama sağ elimde hâlâ çıplak duran bıçağa bakarak durdu. "Eğer izin sana sarılır, seni rahatlatırım."

"Gümüş değil, yaşayacaksın," dedim.

Bana şaşkınlıkla baktı, çünkü bunu söylediğimde kafamın içinde bile hiçbir şey hissetmemiştim, hiçbir şey, sadece

duygular , eskiden öyleydi, ama bazı şeyler o kadar korkunç ki, ilerlemeye devam etmek istiyorsanız onlar hakkında çok fazla şey hissedemezsiniz.

"Sana tuzak kurmadım, Anita. Yemin ederim aramızda bundan daha güvende olacağını düşünmüştüm."

Yüzünü, o koyu kahverengi gözlerini inceledim ve sonra kalkanlarımı indirdim, duvarda onun için bir tuğla açtım, böylece ciddi olduğunu bilebilirdim. Doğruyu söylüyordu ama bu sadece biraz daha iyiydi. Bu, halkının benden ve vampirlerden ne kadar korktuğunu anlamadığı anlamına geliyordu. Krallar böyle şeyleri bilirdi; Jean-Claude da bilirdi ya da emin olmadığını itiraf ederdi.

Rafael yüzümü inceledi; duygularımı ya da duygularımın eksikliğini hissetti; düşüncelerimi, en azından duydu. Çok dikkatli bir şekilde fazla bir şey düşünmemeye ya da hissetmemeye çalışıyordu. "Bunu telafi etmek için ne yapabilirim?"

"Hector'u öldür, efendisini öldürmemize yardım et."

"Ve bu bana artık daha az güvendiğin gerçeğini telafi edecek mi?"

"Yardımcı olacak." Ve hala hiçbir şey hissetmiyordum. Farkına vardım ki

Bu gece daha fazla insan öldüreceğim. Artık Rafael'in iyi bir insan olacağına güvenmiyordum.

Ne karar veremiyordum, bu yüzden duygularımı derinlere itiyordum ki şiddet gerçekleştiğinde kendimi kötü hissetmeyeyim. Hatta kafamın önünde, hayatımı, hayatlarımızı kurtaracaksa, yeni doğaüstü gücümü tekrar kullanmaktan çekinmeyeceğimi kabul ettim,

Rafael'in hayatı, Claudia'nın hayatı. Rodere'yi Canavarların Efendisi'nden uzak tutacaksa, kan denizinin içinden geçer ve çıplak ellerimle bir düzine düşmanı parçalara ayırırdım. Ne gerekiyorsa yapardım,

Kazanmak için ne gerekiyorsa yapmalıydık, çünkü kaybedersek . . .

Canavarların Efendisi'nin tecavüz fetişi vardı, güvenli, aklı başında ya da rızaya dayalı olmayan türden. Onu tek oğlunu idam zorlamıştım; bana ve sevdiğim herkese bunun bedelini ödetecekti. Bu ödemek istemediğim bir bedeldi, bu yüzden başka bir bedel ödemeye karar verdim, zaferin bedeli, çünkü kaç kişiyi öldürürsem öldüreyim, bunu ne kadar kanlı ve insanlık dışı bir şekilde yaparsam yapayım, yine de Padma'nın sevdiğim herkese işkence etmesini, tecavüz etmesini ve öldürmesini izlemekten daha iyi olacaktı.

Bazen canavar olmak ödümü koparırdı, bazen de böyle anlarda canavar olmayı tercih ettiğimi fark ederdim.

bir canavarın merhametine kalmaktan bin kat daha iyidir.

25

NEVA VE yedek cadıları kalacaklarını söyleyerek hepimizi şaşırttılar. Rafael bunun ne kadar sıra dışı olduğunu saklayamamıştı; Şaşkınlık ve şaşkınlık neredeyse korku gibi vücudunu sarmıştı. Bu ilginçti ve bunu daha sonra sormak üzere dosyaladım. üç cadı bizi duyamazdı. Rafael'in yanında Claudia ve Benito, benim yanımda da Pierette arkamızda duruyordu.

İkimiz de oyma ahşap tahtlara oturduk, gerçi Rafael'inki gerçekten de arkasında yüksek oyma kuleleri olan bir tahta benziyordu, Avrupa kraliyet ailesinden fırlamış gibiydi ama oymalarda fareler vardı, kitleler halinde kıvranıyor, çiçeklerin üzerinde sürünüyor, insan kemiklerini çiğniyorlardı. Hatta en az bir veba doktoru bile oyulmuştu. küçük, sivri uçlu maskesi, şapkası ve cübbesiyle birlikte. Sandalye güzel ve ürkütücüydü. Bir film büyücüsünün ya da mücevherlerle süslü siyahlar giymiş kötü bir kralın sandalyesiydi, spor kıyafetleri değil. Tabii ki ben de sandalyeme uymuyordum. Çok daha küçük, daha az etkileyici, hatta zarifti ama ince ahşap çubukları tamamen farelerden oyulmuştu ve başlığında kan kırmızısı yakuttan kocaman yuvarlak bir kabaşon tutan iki oyma fare vardı. Başparmağımdan daha büyüktü ve modern yakutlarda neredeyse hiç bulunmayan güvercin kanı rengindeydi. Ancak ışık vurduğunda, derinliklerinde parıldayan altı köşeli bir yıldız olduğunu fark ettim. Bu büyüklükte yıldız safirleri ve yakutları sadece müze koleksiyonlarında görmüştüm. Hatta yakutların bir Sertlik skalasında dokuzuncu sırada, elmastan hemen aşağıda, onu çizmekten endişe ettim. Mücevhere ve oymaya zarar verme endişesi, olayların ölçeğinde o kadar sıradan bir şeydi ki, şoku atlatıp dövüş çukuruna daha yakından bakmamı sağladı. Sanki küçük bir stadyum boğa güreşi ringiyle evlenmiş gibiydi, kum ve çemberin etrafındaki kısmi duvarların bir kısmı, sanki bazen kumun üzerinde insanların yapmak istediği şeyler varmış gibi saklanmak. Boğalardan saklanmak için neden duvarlara ihtiyaç duyduğunu hiç anlamadım.

insanlar ve kurt fareler için olması gereken bir dövüş arenasında. O kadar büyük bir şeye dönüşmediler ve küçük bariyerlerin işe yaramayacağı kadar iyi tırmandılar. Sorular sorabilirdim ama arenanın sol tarafındaki hareket dikkatimi çekti.

Hector'u tanıdım; bunun bir nedeni kalabalıkta dövüş şortu giyen tek kişinin o olmasıydı ama şimdi enerjisi dikkatimi çekiyordu. Soyunma odasına ziyarete gelmemiş olsaydı, belki de diğer tüm kurtadamların uğultusuna ve telaşına karışacaktı, ama şimdi
gücünün benden saklayamadığı bir tadı vardı. *Vampir*, diye fısıldadı büyüm*, yakınımızda bir vampir var*. Aynı şeydi.
Vampirleri avladığım bunca yıl boyunca hayatta kalmama yardım eden o küçük ses. Eğer o uyarı sesini dinlememiş olsaydım binlerce kez ölmüş olurdum.

"Bir vampirin insan hizmetçisini Roderedeki tüm kadınlardan üstün tutuyorsunuz. Onları nasıl bu şekilde aşağılayabiliyorsunuz?" Hector'un mikrofonla konuştuğunu fark etmem bir saniye sürdü.

Benito, Rafael'e üzerinde yılan gibi bir ip olan bir tane uzattı.
Rafael ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Anita bu geceyi kan ve ölümle kazandı. İçine koyduğum Rodere'nin gücünü onurlandırdı."

"Ama Anita'nın yanında duran leopar kendi yolunu kazanmadı, yine de Rodere'deki kadınların üstünde duruyor. Bir kediyi farelerinden üstün tutuyorsun Rafael; bunu hangi kral yapar?" dedi Hector.

Kalabalıkta onunla aynı fikirde olduklarını belirten mırıltılar vardı. Enerji değişti, sanki hava onların öfkesiyle biraz daha kalınlaştı.

"Diğer liderlerin bizi burada ziyaret etmesi nadiren gerçekleşiyor, ancak bu gerçekleştiğinde, başka bir hayvan grubuyla aramızda savaşa neden olacak kazara suikastlar olmaması için kendi adamlarından birinin onlara eşlik etmesine izin veriliyor."

"Önce Anita'nın halkımız için kraliçe tahtına oturmasına izin verdiniz ve
Şimdi de onun misafir kraliçe olduğunu söylüyorsun, başkasının kraliçesi. Wererats, söyle bana o kimin kraliçesi? Kime ait?"

Hector'a en yakın olan kalabalığın çoğu "Jean-Claude!" diye bağırdı. Aslında, her yerden "Jean-Claude" diye bağıran pek çok ses vardı ama "Micah!" diye bağıran o kadar çok kişi vardı ki diğer seslerin üzerine çıktı. Bize daha yakın biri "Nicky!" diye bağırdı.

Hector, "Nicky'nin kraliçesi değil, onun efendisi, tıpkı Jean-Claude ile birlikte hepimizin efendisi olacakları gibi!" dedi.

Kalabalıktan yuhalamalar, "Hayır, asla!" çığlıkları. Ben bile bir an kızgınlık hissettim. Pierette, "Onun sesinde güç var," dedi.

Rafael dimdik ve gururlu duruyordu ve ilk kez onun içindeki gücü hissettim. Ülkedeki her kurtadamla ve da ülke dışında bağlantılı olmaktan gelen enerji. Bu sadece Jean-Claude ve benim beslenmem için bir güç değil, aynı zamanda sihirdi, komuta sihri
çünkü çoğu insan vazgeçmeden nasıl takip edeceğini bilmiyor
kendi kişisel güçlerinin bir kısmını, ama bu durumda bundan daha fazlasıydı. Kelimenin tam anlamıyla Rodere'in bir parçası olmak için Rafael'e enerjinizin, kendinizin anahtarlarını vermeniz gerekiyordu. O ana kadar bu bağlantının Jean'ınkine ne kadar yakın olduğunu anlamamıştım.
Claude'un vampirleriyle vardı. Şekil değiştiren bir grubun lideriyle olan bağlarının benzer bir dinamik olduğunu söyleyen birini hiç duymamıştım ama güç yalan .

"Buradaki tek usta benim," dedi Rafael.

"Onun sizden beslenmesine izin verdiğinizde vampirlerin hayatlarımızı tükettiğini hissediyoruz!"

Boşalt dediğinde kendimi daha zayıf hissettim; *besle* dediğinde ise içimden bir ısırık almaya çalışan bir şeyin anısı gibi acı hissettim. Daha sert bir şekilde kalkan olmaya başladım, ama Jean-Claude içimden fısıldadı, "*Hayır, ma petite*, onun neler yapabileceğini bilmemiz gerekiyor."

Gücün engellemeden üzerime izin verdim, ama yapışmadı da, ama o zaman bir şeyleri nasıl bırakacağımı ya da tutacağımı biliyordum Kalabalığın çoğunda olduğu gibi, çoğu insan bana tutunmaktan vazgeçti.

"Anita ile birlikteyken sizden hiçbir şey saklamadım. "Anita'yla birlikteyken
yükselttiğimiz gücü hepinizle paylaştık." Ama Rafael'in sesi sadece bir sesti. Kalabalığı Hector'un büyüsünün taşıyabildiği gibi taşıyamazdı.

Neva iki tahtın arasına eğildi ve "Gözlerine güç ver Anita ve bana ne gördüğünü söyle?" dedi.

Kulağa çok fazla emir gibi geliyordu ama bu gece alabileceğim tüm bilgileri almak istiyordum, yüzden yaptım. Hector'un etrafında siyah bir nimbus vardı ve bu onun aurası değildi, çünkü aurası vücuduna sıkıca yapışmıştı, koyu, kırmızı bir tuğla rengindeydi. Auramın yer yer kırmızıya dönüşebileceği söylenmişti, ki çoğu medyum bu renkte olmaktan hoşlanmaz, ama Hector'un kirli kırmızısı hastalık anlamına geliyordu. Auranın rengi ne olursa olsun temiz ve parlak gerekir.

konuda renklerin karışımı; ne zaman loş ya da çamurlu olsa bir şeyler ters gider. Fiziksel bir hastalık gibi hissettirmiyordu, daha çok zihinsel ya da duygusal gibiydi ama her neyse, ciddiydi.

"Aurasının etrafındaki o siyah parıltı da ne?" diye sordum. "Güzel, sen bizim gibi görüyorsun," dedi Neva.

"Padma'nın daha önce hiç ses gücü olmamıştı," dedi Pierette. "Hector bir brujo değil," dedi Benito.

"Güç onun değil," diye Neva.

"O zaman güç geliyor?" Claudia sordu.

Pierette "Padma" dedi, ben de aynı anda "Canavarların Efendisi" dedim.

"Onun içindeki karanlık vampir değil," dedi kısa saçlı genç cadı.

"Gördüğün hiçbir vampire benzemiyor, *mija*, ama de onlardan biri," dedi Neva.

"Bu karanlığı daha önce de görmüştün," dedim Neva'ya bakarak. Derisinin hemen altında sanki sinirlerinin bir kısmı altın ışıkla akıyormuş gibi parlıyordu. Silikti ama bana yıldızların sadece uzaktaki güneşler olduğunu hatırlatıyordu.

"Evet, yıllar önce Santa Muerte gibi davranarak bize geldi, ama ne O'ydu ne de iddia ettiği gibi bir tanrıçaydı, ama güçlüydü. Ona Madre de la Oscuridad adını verdik."

"*Oscuridad*'ın ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedim. "*Karanlık* demek," dedi Claudia.

"Madre de la Oscuridad, yani Karanlığın Annesi, Tüm Karanlığın Annesi, ilk vampir mi demek istiyorsunuz?"

"Öyle iddia etti," dedi Neva.

Neredeyse En Karanlık Anne'ye bir azize ya da tanrıça olmadığını söyleyen gerçek bruja olup olmadığını soracaktım, ama muhtemelen bir atasıydı, çünkü vampirler tanrı olmaya karar verdiklerinde, söylenmesinden hoşlanmazlar. En iyisi bu yanılsamaya uymak ve onları çabuk öldürmektir. Elbette onu zaten bir kez öldürmüştüm ama tüm iyi canavarlar gibi bir kez öldürmek yeterli olmayabilirdi.

Birden o kadar korktum ki tenim buz kesti ve artık Hector'un etrafındaki siyah enerjiyi ya da Neva'nın derisinin altındaki parlayan gücü göremiyordum. Gözlerimin normale döndüğünü biliyordum. İçmiştim Gücü kesilmişti ve onu öldürdüğünü düşünmüştüm, düşünmüştük, ama görünüşe göre bazılarını kaçırmıştık ve dağınık artıklar içerideydi.

metafiziksel eli Hector'un kıçında olan Canavarların Efendisi. Sikeyim.

26

PIERETTE yüzüme DOKUNDU ve gözlerimi onunkilere çevirdi, yine kömür grisiydi, fırtına bulutları gibi. Pierrot dudaklarını büzerek konuştu: "O değil Anita; kötü kraliçemiz hayatta olsaydı bilirdik, çünkü ona hâlâ sadık olurduk."

Söyledikleri kafamda son derece mantıklıydı ama beynimin, karanlığın son derece gerçek ve katı olduğu atalarımdan kalma bir mağaraya gitmiş olan arka mantığa ikna olmamıştı. Özellikle de
Hector'un sesi benim ve seyircilerin üzerinde sihrini konuşturuyordu. Jean-Claude benim aracılığımla Hector'un ya da Padma'nın ne kadar güçlü olduğunu hissetmek istemişti ve bunu hissediyordu ama kelimelerden doğrudan etkilenen ben değildim. Hector şöyle dediğinde, "Rafael bizi
vampirlere tecavüz edilecek" dediğinde, tam olarak anlayamadığım ya da anlamak istemediğim bir şekilde korkunç hissettim. "Bizi ele verecek" dediğinde, her terk edildiğiniz, terk edildiğiniz, istenmediğiniz gibiydi.

Pierette/Pierrot, "Hector'u kullanarak Efendi'nin dikkatini dağıtmalıyız," dedi.

Yüzüne dikilmiş fırtına bulutu gözlerine baktım ve kahverengisini özledim. "Nasıl?" diye sordum.

Benito, "Ona saldırmadan dikkatini nasıl dağıtabiliriz?" diye sordu.

Pierrot dudaklarıyla gülümsedi ve sonra kucağıma kaydı, bir kolunu boynuma doladı ve diğer kolunu silahlar için gevşek bıraktı, ancak bunu belli etmedi. Kolumun beline dolanması ve diğer kalçasının yan tarafını kavrayarak
Doğru noktayı bulmak için kucağımda kıpırdandıkça onu daha güvenli bir şekilde yerinde tuttum. Erkek olsaydım çok daha iç gıcıklayıcı olurdu ama yine de dikkat dağıtıcı olmayı başardı. Belki de bu
Çünkü tüm bu dokunuşlar ve ayarlamalar yardımcı oldu. Tekrar düşünebiliyordum ve Hector'un sesi bana . Pierette benim *moitié bêtes*'lerimden biri bile değildi, yani sadece bir leopar mıydı?

ilk çağırdığım hayvan hangisiydi? Seçtiğiniz hayvana dokunmak zaman iyi hissettirmiştir.

Jean-Claude zihnimin içinden fısıldadı, "O bizim sevgilimiz, *ma petite*; soyumuz için bu güçtür."

Pierette, Claudia etrafımızdaki kalabalığa göz kulak olurken üzerimize eğilmiş olan Benito'ya baktı ve Rafael çürütmeye çalıştı
Hector'un suçlamaları. Pierette, "Hector'un efendisinin gözü her zaman kadınlarda olmuştur," dedi.

"Tecavüz fetişi var." dedim.

Pierette gözleri hâlâ gri, "Kötü şeyler düşünme Anita. Onu baştan çıkarmamız gerekiyor ve senin kaşlarını çatman bunu yapmayacak."

"İsteksiz ortakları sever," dedim.

"Bu doğru, ama o en çok bir kadını başka biriyle mutlu, başka birine aşık görmeyi ve sonra onu çalmayı seviyor
onlardan. Sevgilisini istismarı izlemeye zorlayabilirse, çok daha iyi olur."

Öfke sanki yıllar değil de sadece dakikalar önce yaşanmış gibi oradaydı. Hannah'yı yüzü kanlar içinde, elbisesi yırtılmış halde ve Fernando'yu Jean-Claude'a yalvarırken gülerken .
Ona yardım etmek. Ölümsüz hayatının aşkı Willie McCoy, insan olduğu zamanlarda bile giymeyi sevdiği parlak takım elbiselerinden ve çirkin kravatlarından biriyle orada duruyordu. Jean-Claude onu tutmak zorundaydı yoksa onu kurtarmaya çalışacaktı ve bu uğurda ölecekti. Bir silahım vardı ve onu tehdit etmek ve bize zaman kazandırmak için kullanmıştım, ama sonunda şansımız yaver gitmişti çünkü konsey içindeki küçük bir çekişme
Ama Padma, Willie'yle birbirlerini çok sevdikleri için Hannah'yı seçmişti. Willie ve Hannah'nın birbirlerini o kadar çok sevmeleri onu ve oğlunu eğlendirmişti ki Hannah'yı incitmek ikisine de işkence gibi geliyordu. Padma ve onun kadar korkunç oğlu Fernando'nun Hannah'ya tecavüz etmesini engelleyebilmiştik ama kurtadam tahtının ikinci sıradaki varisi Sylvie'yi ya da biri olan Vivian'ı kurtaramamıştım. Hasar oluştuktan sonra onları kurtarmıştım ve Sylvie'nin işkencesinde baş tecavüzcü olan oğlunu öldürmeyi başarmıştık ama intikam bile hasarı geri getirmiyordu.

Rafael mikrofonu Claudia'ya verdi ve bize doğru eğildi.
"Senin öfken benimkini besliyor. Beni kesmeye başlamadan önce kadınlara yapılan işkencelerin bir kısmını izlemek zorunda kaldım. Onun ölmesini istiyorum."

"Plan bu," dedim, gözlerimin öfkeden neredeyse simsiyah olduğunu sadece o görebilsin diye ona gülümseyerek.

O zaman gülümsedi ve gülümsemesi benimkinin o kadar yakın yankısıydı ki onun mu yoksa benim mi gülümsediğimden emin olamadım. Genelde birbirine karışması bundan daha uzun sürerdi ama belki de ortak nefretten kaynaklanıyordu?

Pierette yüzünü öfkesine doğru kaldırdı. Acaba gözlerinin yanlış renkte olduğunu mu görmüştü yoksa sadece güzel bir kadının kendisine baktığını mı görmüştü? Yine de öpücük teklifini geçip bana doğru ilerledi ve "İnsan her zaman baloya getirdiği kadınla dans etmeli" dedi. Beni yumuşak bir şekilde öptü ve ben de ona doğru eğildim, ellerim Pierette'in etrafında sıkılaştı, böylece onu yanlışlıkla kucağımdan düşürmedim.

"Ne yapıyorsun, Rafael?" Hector sordu ve ben de Rafael'in bedeninin görüntüyü engelliyor olabileceğini fark ettim

Rafael yanımdan kalkıp Pierette'in gözlerinin içine baktı. İlk öpücüklerinde onun dudaklarıyla buluşmak için yükselirken renklerini göremiyordum.

"Bir wereleopard ve bir vampirin fahişesini kayırarak Rodere'nin tüm güzel kadınlarını aşağılamaya nasıl cüret edersin!"

Kalabalıktan onay mırıltıları geliyordu ama umurumda değildi çünkü Rafael ve Pierette'in başımın birkaç santim üzerinde öpüşmelerini izliyordum. Sevgililerimi üzerimde öpüşürken izlemeyi severdim, genellikle teke tek
ama bu da iyiydi. Beni merkezime döndürmeye ve ölümün ve kanın tüm çirkinliğini uzaklaştırmaya yardımcı oldu, ki kan üzerimde kurumaya başladığı için bu hiç de kolay bir numara değildi. Belki üçümüz daha sonra bir duş alırız?

Rafael öpücükten geri çekildi ve bana baktı. "Bizi birlikte görmekten ne kadar keyif aldığını hissedebiliyorum."

"Sana söylemiştim," dedim ve yüzündeki ifade beni gülümsetti.

"Gerçek kraliçelerinize sırtınızı döndüğünüze göre olduğunuz şeyden nasıl da nefret ediyor olmalısınız." *Nefret* kelimesi derisini yakıyor ve tıslıyor gibiydi.

Rafael son bir kez gülümseyerek bizden uzaklaştı, sonra da
Tekrar mikrofon. "Rodere olmayı seviyorum. Halkımı ve birlikte inşa ettiğimiz her seviyorum." Sihirli bir sesi yoktu ama samimiyeti ekstra bir vampir gücü olmadan da insanlara ulaşıyor gibiydi.

"Ağızları hala teninizde sıcakken nasıl bize dönüp bir kurtadam olmayı sevdiğinizi iddia edebilirsiniz?"

"Sözlerin bu gece sadece senin sözlerin olamayacak kadar şiirsel, Hector."

"Sözlerim bana ait!"

"Sanmıyorum, bence teninde başka biri varmış gibi kokuyorsun."

"Saçmalıyorsun, yaşlı adam."

"O zaman gevezeliği bırakıp dövüşmeye başlayalım," dedi Rafael. Bu değişiklik o kadar ani olmuştu ki ürkütücüydü ve Hector'un vücut diline bakılırsa şaşıran tek kişi ben değildim.

Pierette sanki burnumu sokuyormuş gibi boynuma doğru eğildi ama fısıltısını tenime sakladı. "Savaşmak için çok erken. Ertelemeliyiz."

"Yabancıların önünde krallar için savaşmayız," dedi Hector, ama sesinde o coşku yoktu.

Pierette, sanki Hector'un doğrudan kavgaya atılmak istememesinde onun bir parmağı gibi, "Bu iş görür," diye fısıldadı.

"Soyunma odasında Anita'yı tehdit ettin; eğer beni öldürdüğünde gitmezse, ona sahip olacaktın ve vampirleri yok edecektin, kirli işlerini yapan kurtadamlarla birlikte sevdiği herkesi öldürecektin."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Beni öldürdükten sonra Anita'yı tecavüz etmekle tehdit ettin mi?" "O burada olmamalıydı."

"Soruya cevap ver Hector, gerçeği koklayalım."

"Onu bu gece buraya getiren sensin. Dış odada onu neredeyse öldürtüyordun."

Rafael farklı bir soru sordu. "Kral olduktan sonra Claudia'yı tecavüz etmekle tehdit ettin mi?"

"Kral olarak istediğim kadını istemek benim hakkım." "İste ama asla alma," dedi Rafael.

"Bir kral zaten hakkı olan bir şey için dilenmez."

Rafael mikrofonu geri çekerek yankıların mükemmel olması için bağırdı, "Claudia'ya ona tecavüz edeceğini söyledin mi?"

Kalabalık "Cevap ver ona" ve "Neden cevap vermiyorsun?" ve "Neden cevap vermiyor?" demeye başladı. Yakınımızdaki bir kadın "Claudia'ya tecavüz ederse hiçbirimiz güvende olmayız" dedi. Çok haklıydı.

Kalabalık "Cevap ver, cevap ver, cevap ver, cevap ver ..." diye bağırıyordu.

Hector da bağırdı ama mikrofonunu kıpırdatmadı ve cevap verirken mırıldandı: "Evet! Seni öldüreceğim ve sonra Claudia'yı, Anita'yı ve bu gece içeri sürüklediğin kediyi bedenceğim!"

Bu o kadar iddialı bir övünmeydi ki, kızmadım ya da korkmadım bile, çünkü Hector'un bir gecede üçümüzün de peşine düşmeyeceğini kesinlikle biliyordum, özellikle de işbirliği yapmaya isteksizsek.

Pierette kucağımda daha dik oturdu. "Padma bırakın , beni bile tehdit edemeyeceğini bilmeli."

Rafael ona güldü ve gülen o değildi. Seyirciler de ona katıldı, çok değil ama yeterince.

Hektor ona hırladı ve "Seni bu gece öldüreceğim Rafael ve kral olduğumda kimse bana gülmeyecek," dedi.

"Bu gece beni öldürsen bile, Hector, artık asla kral olamayacaksın."

"Bu kadar konuşma yeter, ihtiyar, ölme vakti."

"Hektor, kanunlarımızı bilmeyen biri gibi konuşuyorsun." "Kral olmak için tek yapmam gereken seni öldürmek, yaşlı adam, tek ihtiyacım olan bu
bilmek istiyorum."

Rafael, "Bırak Claudia hatanı açıklasın," dedi ve mikrofonu ona .

"Üçümüze de dövüş çukurlarında alenen meydan okudun, Hector. Kendi sözlerine göre, eğer bu gece Rafael'i öldürmeyi başarırsan, o zaman üçümüzle birlikte yüzleşeceksin."

Pierette ayağa kalktı ve Claudia'ya daha yakın durabilmemiz için elini benim elime koyarak beni ayağa kaldırdı. Kolunu belime doladı, ben de aynısını yaptım. Bu alışılmadık cüretkârlık için bir nedeni olduğuna inanıyordum, çünkü normalde yatak odasının dışında çok daha ihtiyatlı davranırdı.

"Hepinize istediğimi yapacağım. Efendisi gözlerini doldurana kadar kediye tecavüz edeceğim ve sonra ikisini de öldüreceğim" dedi.

Claudia, "Bir fare gibi değil, bir vampir gibi konuşuyorsun," dedi.

"Ve benimle tek başına yüzleşmekten korkan biri gibi konuşuyorsun." "Bana tek başına meydan okumadın, benimle birlikte meydan okudun.
Anita ve Pierette, işte böyle savaşacağız: üçe karşı bir." "Kastettiğim bu değildi."

"Dövüş çukurunda kelimelerin ağırlığı vardır," dedi ve eski bir deyişin vardı.

Yanındaki bazı insanlar ona doğru hareketlendi ve sonra onlardan birini itti. "Uzak dur benden, seni çılgın yaşlı kadın."

"Biz yaşlılarımızı ," dedi Claudia ve bu kez Rafael'den gelmiş olması gereken bir bilgiye sahiptim. Rodere'nin herhangi bir üyesi gerçek yaşlılığa kadar hayatta kalırsa, saygı görür ve artık klanda hayatta kalmak için savaşmak zorunda kalmazdı. Bu o kadar nadir görülen bir şeydi ki, onların arasında gerçekten yaşlı olmak kutsal sayılırdı.

Rafael mikrofonu ondan geri aldı. "Yaralandı mı?" diye sordu.

İttiği beyaz saçlı kadının etrafındaki kalabalık, Hector'un etrafındaki grubun mikrofonu *paylaşması ya da paylaşmaması* yönünde sessiz bir tehditle yaklaşmasının ardından mikrofonu ondan aldı.

Saçları neredeyse bembeyaz olan yaşlı bir adam, "Yaralı değil ama bunun ona yabancı gibi koktuğunu söylüyor," dedi.

Rafael, "Nikolaos gibi hayvan çağıran ama ondan yüz kat daha güçlü bir vampir tarafından ele geçirilmiş," dedi. Bu ifade, vampirlerden kurtadamlara kadar dahil olduğum doğaüstü grupların hiçbiri için fazla ani değildi. Sürekli kavga etmeyi sevmezdim ama kesmeyi severdim.

Bazı soluklanmalar oldu ama çoğunlukla kalabalıktan ağır bir sessizlik geldi. Bu ihtimal karşısında bile ondan uzaklaşmalarını bekliyordum ama kurtadamları hafife almışım. Dokunmanın her şeyi değiştirdiğini bilmeleri gerektiği halde ona daha da yaklaştılar. vampir güçlerini daha da güçlendirdi. "Ne yapıyorsun? Rafael zihnini bana karşı zehirlemeye çalışıyor. Savaşımızdan kaçmaya çalışıyor çünkü kazanamayacağını biliyor!" Hector bağırdı.

Kalabalığın onu yakalayacağını ve her şeyin biteceğini düşünmüştüm ama hiç dokunmadılar. Aslında, ona doğru eğilirken zararsız görünmek için ellerini yanlarına yakın tuttular. Birden derisini koklamaya çalıştıklarını fark ettim. Sıçanlar hayvanlar alemindeki en iyi koku alma duyularından birine sahiptir; görünüşe göre bu onlar için insan formunda da geçerliydi.

Rafael, "Büyüklerine saygı göstermeyi unuttuğun gibi dövüş alanının kurallarını da mı unuttun Hektor?" dedi.

"Ben hiçbir şeyi , ihtiyar! Hepiniz ne yapıyorsunuz? Benden uzak !" Etrafındaki insanlara bağırıyordu.

Neva bana ve Pierette'e alçak sesle konuşmak için eğildi, çünkü biz bu kadar iç içe dururken benimle yalnız konuşamazdı. "Birbirinize ya da Rafael'e her dokunduğunuzda, aurasının merkezindeki kırmızı titreşiyor ve etrafındaki karanlığı daha fazla dolduruyor."

Claudia, "Ve sesi Hector'a daha az benziyor," dedi.
mikrofonu ağzından güvenli bir şekilde ya da belki de kapattı. Her iki durumda da ses taşınmıyordu.

"Onun Padma'nın yaratığı olduğunu kanıtlayabilir miyiz?"

Pierette sordu. "Fark etmez," dedi Rafael.

"Ama onun Padma'nın faresi olduğunu kanıtlayabilirsek, o zaman onunla savaşmak zorunda kalmazsın," dedim.

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu.

Ona baktım. O da bana baktı, sanki söyledikleri bana mantıklı geliyormuş gibi sakin bir yüz ifadesiyle. "Eğer onu vampirleştirebilirsek, onunla savaşmak zorunda kalmazsın, değil mi?"

Neva, "Meydan okundu ve kabul edildi-Rafael dövüşmeli" dedi.

Ona baktım ve fark ettiğimden çok daha yakındı. Gözleri hâlâ siyahtı ama içlerinde gümüş yıldız ışığının parıltısı vardı. Acaba
Gözler hiç normal görünür müydü, yoksa Micah'nın gözlerinin leopara dönüştüğü gibi kalıcı olarak bu şekilde takılıp kalırlar mıydı?

"Ama Hector bir Truva atı gibi, Rafael'le dövüşüp kral olmak için değil, hepimizi yok etmek için burada."

"Önce beni öldürmesi gerekiyor ve bu hiç de kolay bir iş değil." Artık kendinden o kadar emindi ki, günün erken saatlerindeki şüpheleri bir yanılsama gibiydi.

"Vampir güçlerini kullandıysa, bu hile sayılır mı?" diye
sordum. Rafael, "Bu güce göre değişir," dedi.

"Bu çılgınlık," dedim ve ona dokunabilmek için Pierette'i bıraktım; yapmak istediğim şey onu gömleğinden tutup sarsmaktı ama
Tişört giymediği için koluna ve şortunun üst dokunmakla yetindim. "Rafael, onun gücünü daha önce hissettin ve şimdi daha da fazla güce sahip. Bunu burada, Rodere'de senin üzerinde kullanmasına izin veremeyiz."

"Canavarımı çağırdı ve ben de onu reddedemedim, ama şimdi o bizim kutsal alanımızda ve burada sahip olmadığımız bir güce sahibiz.
dış dünya."

"Ne gücü?" Ben sordum.

Neva bize yaklaştı ve alçak sesle konuştu. "Sanırım büyümüzün erişim alanı artık buranın dışına çıkacak."

Rafael ona döndü ve sanki yapılması gereken doğal bir şeymiş gibi hiç düşünmeden bir kolunu belime doladı. Bunun doğal olduğundan emin değildim ama sanki kabul etmişim gibi ona daha da yaklaştım. Açıkçası, ben de
iyi sarılmak için gergin. Hepimiz büyük bir tehlike içindeydik, bunu anlamıyor ?

Rafael, "küçük bir sihrimiz var," dedi.

"Hayır, kralım, küçük değil, bu gece değil, içindeki güçle ve içindeki bizimkine benzer bir tanrıçanın gücüyle değil."

Obsidiyen Kelebek'in bir tanrıça olmadığını ya da benim tektanrıcı olduğumu iddia etmek için ağzımı açmaya başladım, ama dürüst olmak gerekirse
Obsidian'a benzer bir tanrıçaları olduğunu söyleyerek onunla daha çok ilgilendi.

Kelebek. Onun kadar güçlü bir vampirin burada saklı olmadığını biliyordum, peki Neva ne demek istiyordu?

"Anita'nın içindeki tanrıça gücüyle ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bütün kadınların Tanrıça'nın gücü vardır," dedi Neva, sanki ona zaten bilmesi gereken bir şeyi söylüyormuş gibi.

"Elbette, ama genel konuşmuyordunuz," dedi. "Benden uzak durun, hepiniz!" Hector bağırdı.

Claudia, "Geri konuşması bitti," dedi ve mikrofonu Rafael'e .

Neva'nın *mija* dediği genç bruja öne çıkıp, "Carlos, Hector'un bir yabancı gibi koktuğunu söylüyor ve Flora Abla *tlahuelpuchi* gibi koktuğunu söylüyor."

"Bu *vampir* için kullanılan başka bir kelime değil mi?"

Dedim. "Gençler öyle sanıyor," dedi Neva.

Genç bruja, "Onlar doğarlar, yapılmazlar ve kan arzuları ancak ergenlik çağında ortaya çıkar," dedi.

"Konuşabildiğin kadar dinleyebildiğini de bilmek güzel, *kızım*," dedi Neva. "*Gracias, abuela*," dedi ve kendinden memnun görünüyordu. I *Büyükanne* anlamına geldiğini bildiğim *abuela*'*nın* onursal bir terim mi yoksa ailevi bir terim mi olduğunu merak ettim. Daha sonra soracaktım; kendi *büyükannemi* en son gördüğümde on dört yaşındaydım.

Rafael, "Eğer tüm doğaüstü kan emiciler vampir olarak tanımlanıyorsa, evet, *tlahuelpuchi* bir tür vampirdir" dedi.

"Onu gözaltına almak için bunu kullanamaz mıyız?" diye sordum. Rafael, "Burada şerif olarak bulunamazsın, Anita," dedi.

"Benim onu gözaltına almamdan bahsetmiyorum, sizin onun kıçına atlayıp yakalamanızdan bahsediyorum, böylece onu Padma'yı bulmak için kullanabiliriz."

"Meydan okundu ve kabul edildi, Anita," diye tekrarladı Rafael.

Benito, "Onun kıçına tekmeyi basmaktan başka bir şey istemezdim ama dövüş çukuruna girdikten sonra bir dövüşü iptal etmek için hiçbir mazeret yoktur" dedi.

"Onun kötü bir vampir için Truva atı olduğunu bildiğimiz gerçeği bile mi?" Ben sordum.

Neva, "Bir Truva atı ancak düşmanlarla dolu olduğunu bilmiyorsanız tehlikelidir," dedi.

Siyah gözlerine baktım ve yanındaki diğer brujaların normal olduğunu fark ettim; sadece Neva'nınki güç modunda kalmıştı. "Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum.

"Kazan," dedi.

"Rafael," diye bağırdı Hector, "dövüşecek miyiz, yoksa gece boyunca konuşacak mısın, ihtiyar?"

Rafael kolunu kaldırdı, böylece kolundaki damga açıkça görünüyordu. "Eğer tacımı istiyorsan, küçük çocuk, gel ve al."

"Önce siz, kralım."

Rafael hafifçe başını salladı. Hector örgüsünü başının üzerinde öne doğru sallayan derin bir selam verdi, bu da yanlış yaptığı anlamına geliyordu. Gerçek bir selam için boyundan değil, belden eğilirsin; düğün için selam ve reverans protokolünü öğreniyordum.

Rafael mikrofonu Benito'ya uzattı, sonra merdivenlerden korkuluklara doğru koştu, bir elini korkuluğun tepesine koydu ve üzerinden atladı. Kalabalık alkışladı.

"Bu yirmi metrelik bir düşüş," dedim, kalbim onun düşüşünü izlerken biraz hızlı atıyordu.

"Evet," dedi Benito, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Etrafıma bakındım, ama herkes Rafael'in zıplamasından rahatsız değildi, ben de bu konuda sakin olmaya çalıştım, oysa yapmak istediğim şey
bacağını kırıp kırmadığına bakmak istedim. Bunun yerine olduğum yerde kaldım ve onun kumun ortasına doğru yürümesini izledim. Hiçbir yerini ; aslında siyah şortuna yapışmış olabilecek kumların tozunu almak zaman ayırmıştı.

Fredo kuma adım atarak Rafael'e doğru yürüdü. Fredo ince yapılıydı, tuzlu ve biberli saçları kısa ve düzgün kesilmişti; son zamanlarda eklediği aynı derecede kısa ve düzgün bıyık ve sakal onu neredeyse bir yabancı gibi gösteriyordu. Daha önce hiç bu kadar
onlara alışmak. Kumun ortasında Rafael'le karşılaştığında, bildiğim 1.80'lik boyundan bile daha kısa görünüyordu. Bu bana dışarıda ne kadar küçük görüneceğim hakkında bir fikir verdi. Rafael hâlâ silahsızdı. Hector oradaydı ama tepedeki ışıklar gümüş renginde parlıyordu. Fredo'nun siyah tişörtünde bandana ve küçük bıçaklar vardı. Bazıları Bazıları fırlatma bıçağı, bazıları da sadece küçük bıçaklardı. Bir fırlatma bıçağıyla gerçekten tehlikeli olan tanıdığım birkaç kişiden biriydi. Eğer bir bıçağı ölümcül amaçlarla kullanmanın bir yolu varsa, Fredo bunu yapabilirdi.

Hector bankların arasındaki basamakları geri geri çıktı ve kendini havaya fırlatmadan önce merdivenlerde koşmaya başladı, sanki görünmez kanatları varmış gibi daha yükseğe çıktı. Merdivenlerde koşarken bile kıçımın üstüne düşebilirdim ama Hector vücudunu uzattı.

Kollarını sıkıca kavuşturmuş, bacaklarını uzun ve zarif bir şekilde bir araya getirmiş, sanki katı, acımasız zemin yerine bir havuzun üzerinde yüksek bir dalış yapıyormuş gibi havada takla atıyordu. Dürüst olmak gerekirse yere çakılacağını ve dövüşün başlamadan biteceğini düşünmüştüm ama son saniyede vücudunu eğdi ve Rafael'in gibi kumun üzerinde bir omuz taklası attı, tek Hector'un havalı uçuşundan aldığı ekstra ivmeyle daha uzağa ve daha hızlı yuvarlanmasıydı.

Neredeyse bale benzeri bir sıçrayışla ayağa kalktı, yere indiğinde kolları havada ve dışarıdaydı. Bir kolunu tekrar sallayarak kalabalığa gülümsedi; dans, jimnastik ya da dövüş sanatlarında öğrenmediğiniz bir şeyin yankısı vardı.

Kalabalık çılgına döndü, vefasız orospu çocukları. Gösterişli piç, ama diğer adamların beklediği merkeze doğru süzülüşünü izlerken midem bulanıyordu.

27

FREDO HECTOR'u OKŞADI, dövüş şortunun kenarlarını YOKLADI ve hatta orada bir şey saklayıp saklamadığını kontrol etmek için ağzını açmasını sağladı. Rafael için de aynısını yaptı. Hatta onların
Çıplak ayakları ve elleri ile saçlarında parmaklarını gezdirdi. Polis aramasından çok hapishane araması gibiydi.

Fredo, iki dövüşçünün de Tanrı'nın onlara için verdiklerinden başka bir şey taşımadığından emin olduğunda, kelimenin tam anlamıyla
İki adam arasında kumda bir çizgi vardı. Sonra arkasına uzandı ve belindeki, o dokunana kadar benim bile görmediğim bir şeyin düğmesine . Fredo ağzının yanındaki küçük mikrofona konuştuğunda bunun kablosuz bir mikrofon düzeneği olduğunu anladım. İnce siyah bir mikrofon olarak görebiliyordum.
Artık ne bildiğim için çizgiler neredeyse sakalında kayboluyordu.

"Kralımız ve rakibi, içlerinden biri ölene kadar tek kılıç ve pençe kullanmayı kabul ettiler."

Rafael onunla alçak sesle konuştu ama Hector sakinleştirici bir konuşma yapmıyordu. Kumun üzerinde biraz zıpladı ve biraz fazla yüksekti; yine dövüş eğitimiyle birlikte dans eğitiminin de olabileceğini düşündüm.

Hector mikrofon için elini uzattı ve Fredo
küçük tel parçasını ona verdi. "Seni sonra tacını derinden oyacağım, ihtiyar!"

Rafael elini Fredo'ya doğru uzattı, o da üzerindeki çok sayıdaki kılıçtan birini çıkarıp kabzasıyla birlikte kralına uzattı.
Hector küçük mikrofonu Fredo'ya doğru fırlattı, o da yakalamaya çalışmadı, sadece telin diğer yarısından sarkmasına izin verdi. Fredo, Rafael'e verdiğine benzeyen bir bıçak çıkardı ve Hector'a uzattı.

Kumdaki çizginin iki yanında yerlerini aldılar. Fredo onlardan uzaklaşıp çukurun kenarına doğru ilerledi ve sonra Fredo mikrofonu kapatmış olmalıydı çünkü buradan anlayamadığım bir şey bağırdı. Rafael eliyle Hector'u selamladı.

Bıçak. Hektor jeste karşılık verdi, ama bıçak yere dönüktü; pratikte yukarı ya da biraz yana dönüktür, asla yere dönük değildir, çünkü bu ölümüne bir dövüş olduğu anlamına gelir, yani *ben gidiyorum seni yerin dibine sokmak için*. Rafael'i görememiştim ama sanırım o da aynı selamı vermişti. Bu bir eğitim ya da alıştırma değildi, gerçekti. Adamlar takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyorlardı ve dövüş başlamıştı.

28

FILMLERDE bıçak dövüşleri uzun , çünkü iyi bir sinematografi olması, güzel ve heyecanlı olması gerekir. Gerçek hayatta hızlıdırlar, çünkü hayatınız için savaşırsınız ve güzelliği umursamazsınız, hayatta kalmak istersiniz. Rafael ve
Hector da aynı anda ilerledi ama bıçakların ve kolların birbirini engelleyip geçmesi o kadar hızlıydı ki gözlerimle takip edemedim. Sanki özel efektler gibi hızlıydı ve sonra Rafael'in alt kolundan kan akıyordu ama Hector'un yan tarafından kan akıyordu. Hareket ve kan bulanıklığı. Yandaki yara daha fazla kanıyor, daha derin olduğunu umduğum ama emin olamadığım parlak kırmızı bir renkte aşağıya damlıyordu. İkisi de yaralarını görmezden geliyordu.
hiçbir şey değildi; ikisi de tereddüt bile etmedi. Çoğu insan kesildiğinde tereddüt eder ve birçoğu o anda ölür, çünkü kesilmeyen kişi bundan faydalanır, ama kumdaki adamların hiçbiri bu amatör hatayı yapmayacaktı. İlk değiş tokuş onları öyle bir döndürmüştü ki Rafael bize bakıyordu ve benim görebildiğim tek şey Hector'un sırtıydı.

Rafael'tüm konsantrasyonu karşısındaki adamdaydı. Yatak odasında tüm dikkatini üzerime çekmiştim ama bu şekilde değil; bu gerçekten dünyanın karşınızdaki kişiye daralmasıydı. İnsanlar seksin tek samimi fiziksel eylem olduğunu düşünüyor ama yanılıyorlar.
Samimiyet çoğu insan için zevk anlamına gelir; bu insanlar gerçek şiddeti ilk elden hiç deneyimlememişlerdir. Bu inanılmaz derecede samimi
Birisi sizi bıçakla veya elleriyle yakından öldürmeye çalışıyor, size kabuslar yaşatacak türden bir yakınlık.

Kumun üzerinde birbirlerinin yanından bulanık bir şekilde geçtiler ve ne yaptıklarını anlayamadığım için yine kendime lanet ettim. Bıçakla aramın iyi olması gerekiyordu ama hızları beni kör etmişti.
Yaptıkları şeyin inceliklerini. Süzüldüler, döndüler ve boş ellerini birbirlerini engellemek ve vücutlarının yanından geçmek için kullandılar.

Birdenbire Hector'un üst kolundan aşağı kan aktı. Yan tarafındaki kan, turuncu şortunun kenarını karartana kadar aşağı akmıştı. Bu yara diğer yaralardan daha kötü kanıyor gibiydi.
de. Daha derinde miydi? Daha kötü bir yerde mi? Olabilir.
Claudia'ya sormuştu ama Hector kendini Rafael'e doğru fırlattı ve Rafael aniden geri çekilmek zorunda kaldı. İlk başta yarayı göremedim, çünkü Uzun siyah şort yarayı gizliyordu ama şortun malzemesi uyluğun üzerinden kesilerek açılmıştı. Bu kadar çok deriyi kaplayan kumaşın rengi yaranın ne kadar kötü olduğunu anlamayı zorlaştırıyordu ama bu yeni bir yaraydı ve bu yeterince kötüydü.

Rafael'in bu işi bir *an önce bitirmesi gerektiğini* düşündüm. Bir bıçaklı dövüş ne kadar uzun , yaralanma ya da daha kötü olma ihtimaliniz de o kadar artardı. Sadece ikisinin inanılmaz derecede iyi ve uyumlu olması bu kadar uzun sürmesini sağlamıştı ama birbirlerini yontuyorlardı; eğer bir şey
Bu muhteşem olay kısa sürede gerçekleşmezse, küçük yaralar birikecek ve bir hataya zorlayacaktı.

Claudia'nın "Bitir işini" diye fısıldadığını duydum. Onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anlamak için sormama gerek yoktu.

Hector karaciğerini vurmaya çalışan bir darbe indirdi, Rafael bıçağını ve boştaki elini kullanarak Hector'u geçti ve
Bıçak kullanılmıştı çünkü dökülen kan ışıkta parlıyordu. Rafael bacağıyla bir şey yaptı, Hector dizlerinin üzerindeydi ve Rafael hâlâ bıçakla göğsüne hapsettiği kolunu kontrol ediyordu. Boşta kalan eli Hector'un boğazına doğru gidiyordu. Ne yapmayı planlıyordu acaba?

Rafael'in eli diğer adamın boynunun yan tarafına dokundu ve kan koyu ve yoğun bir şekilde fışkırdı. Hector'un kolu bulanıklaşarak Rafael'in kasığına doğru gitti ama onun yerine dış uyluğuna çarptı ve oradan da kan fışkırdı. "Ne oldu?
Ne oluyor lan?" Dedim.

"Pençeler," dedi Claudia, Rafael pençeleri Hector'un boğazının önünden söküp çıkarmadan önce ve Hector da aynısını Rafael'in kalçasının yan tarafına yaptı. Bacağı yırtıldı, böylece uzun şort yırtıldı ve kan aktı, ama kan Hector'un boğazından fışkırarak ıslak, sıçrayan bir kavisle kumu lekeledi.

Rafael bacağına ağırlık vermekte zorlanıyordu, çünkü Hector'un kolunu göğsüne , adamın kolunu bıçakla açmıştı ve hâlâ onu kontrol etmek ve daha fazla kesmek için kullanıyordu. Eğer insan olsalardı dövüş çoktan bitmiş olurdu ama onlar

değildi ve güçlü şekil değiştirenlerin boğaz yaralarını o kadar kötü iyileştirdiğini görmüştüm.

"Eli," dedi Pierette, "Rafael'in sadece bir elinde pençe var. Bu çok nadir görülen bir durumdur."

"Bunu yapan birini hiç görmemiştim," dedim.

Rafael hâlâ bıçağını tutuyordu ama Hector pençeleri çağırdığında, kolu dayanabilse bile bıçağını bırakmak zorunda kalmıştı çünkü uzun pençeler bir kez çıktığında kabzayı saramazdı.

"*Rafael es muy macho*," dedi Benito ve bunu en iyi anlamda, güçlü ve kuvvetli anlamında söylediğini biliyordum.

Rafael, Hector'u yatırmak için kolunu kaldıraç olarak kullandı. Kan kuma öyle hızlı fışkırdı ki simsiyah oldu. Rafael destekli kolunu ve vücudunu kendini sabitlemek için kullandı ya da öyle görünüyordu Hector'un yanına doğru fazladan bir adım atarken olduğu gibi. Kolunu dirseğinden kırdı, ıslak ve etli bir ses ani sessizlikte yankılandı, Hector'un belini tutarak bir dizinin üzerine çökmesine izin vermeden önce, yaralı bacağını garip bir şekilde yana doğru tuttu. Çok fazla kan kaybetmeden bir an önce iyileştirmesi gerekecek kadar kötü kanıyordu. Pençelerini kullanarak Hector'un saçlarını yakaladı ve başını geriye doğru çekti. Daha fazla kan fışkırmasını bekliyordum ama fışkırmadı; belki de yeterince kalmamış mıydı? Diziyle cesedi sabitleyerek göğsün büyük bir kısmını saçlarla birlikte yukarı kaldırdı ve bıçağı boğazın diğer kuyularını koparmak için yerine yerleştirdi.

Hector'un gözleri hâlâ açıktı. Ölü gibi bakışını görecek kadar yakın değildim ama sonra göz kırptığını gördüm. "Göz kırptı" diyecek zamanım oldu.

Claudia "Gözleri" dedi.

Hector çalışan elini kullanarak Rafael'in yüzüne kum fırlatırken aynı zamanda onun altında dönüp savruldu ve hasar görmemiş bacaklarını kullanarak Rafael'in sırtından kaymasını sağladı ama Rafael'in bir elinde hâlâ Hector'un saçı, diğer elinde de bıçağı vardı. Saçı Hector'u kendisiyle birlikte çevirmek için kullandı, böylece Rafael'in kendi vücut ağırlığı Hector sırtını Rafael'in göğsüne dayadı ve bıçağı boynunun daha önce kesmediği tarafına sapladı. Sağlam bacağı Hector'un belinden tutarak onu kendine doğru çekti ve bıçağı boynuna saplayıp dışarı doğru yırttı, pençelerle diğer tarafa yaptığının bıçak versiyonunu yaptı ama bu sefer kan fışkırmadı.

Güç, en hafif rüzgârlar gibi nefes aldı, ne olduğunu saklamaya çalıştı ama ben biliyordum. "Vampir" dedim.

"Ne?" Claudia sordu.

"Vampir; Padma küçük Hector'a daha fazla güç pompalıyor." "Ne tür bir güç?" Benito sordu.

"İyileşmek," dedi Pierette.

Hector, Rafael'in bıçaklı elini engellemek için sağlam kolunu yukarı kaldırdı ve

Kırık kol yine pençelere sahipti. Rafael'in alt bacağını parçaladılar, böylece kas ve tendonlar ondan ayrıldı. Bacak artık Hector'u tutamıyordu, bu yüzden yuvarlanarak diğer adamdan uzaklaştı. Hector iki sağlam bacağının üzerine kalktı ve pençelerini on tane sustalı bıçak sallar gibi gösterdi.

Rafael bir elinde bıçakla kumda yatıyordu ama diğer elinde pençeleri yoktu, bu da buradan göründüğünden daha fazla yaralı olduğu anlamına geliyordu ve buradan korkunç görünüyordu.

"Ona yardım etmeliyiz," dedim.

"Vampir çok fazla güç kullandı. Bize bir iz bıraktı," dedi Neva.

Ona baktım ve üç brujanın da yıldızların soğuk ışığıyla dolu siyah gözlerle bana baktığını gördüm.

"Ölme zamanı, ihtiyar." Hector'un sesi duyuldu ama duyulmamalıydı. Wereanimaller böyle ses numaraları yapmaz ama vampirler .

Rafael elinden geldiğince kendini destekledi ve bir eliyle *gel* der gibi bir hareket yaptı. Sonra yarı yarıya kuma yığıldı, bir dirseğinin üzerinde durdu, bıçağın olduğu elini kullanmakta serbestti, ama ne için kullanacaktı?

Hector bir hız bulanıklığı içinde ona saldırdı.

"Rafael!" diye bağırdım ama sesim kalabalığın uğultusu arasında kayboldu.

29

EĞER RAFAEL'in BACAKLARI çalışıyor olsaydı, tekme atabilir ve belki de Hector'un diz kapaklarını yerinden çıkarabilirdi.
sustalı bıçaklar. Ancak Rafael yerden kalkamadığı için, Hector işini bitirmek için yere yatmak zorunda kaldı.

Her ne kadar canı yanmış olsa da Rafael elindeki bıçağı kaldırıp denedi ama Hector kolunu kullanarak Rafael'in kolunu ve bıçağı kenara itti ve ağzı jilet gibi keskin dişlerle dolu bir şekilde Rafael'in üzerine eğildi. O dişlerle boğazını parçalayacaktı.

Yakınımızdaki biri çığlık attı ve o ben değildim. Çığlık atmama ya da başka tarafa bakmama izin vermiyordum, sadece bir mucize olması için dua ediyordum, onu kurtaracak bir şey, herhangi bir şey için. Rafael bıçağı ona yaklaştırmaya çalıştı.
Hector onu bıçaklamak için kolunu kaldırdı ama bu asla işe yaramayacaktı, bu sadece son bir meydan okuma hareketiydi. Hay sikeyim.

Hector'un ağız dolusu dişleri boğazına değil, yüzüne yönelmişti. Piç kurusu onu yavaşça öldürecekti. Rafael hala Hector'un vücudunun dışında duran bıçağı kolunun içine kaydırmayı başardı, bu da Hector'un ona doğru dönmesini ve Rafael'in elini kesip bıçağı düşürmesini sağlayacak kadar dikkatini kullanmasını gerektirdi. Sonra Hector'un Vücudu titredi, sonra bir an için dondu; şekil değiştirmeye başlayan yüzü, ağzından kan fışkırırken tekrar insana dönüşmeye başladı. Kalp darbesi, ama nasıl?

Hector dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ Rafael'in vücuduna sarılıyordu ve Rafael diğer adamın ağırlığını kullanarak harap bacaklarının ona sağlayamadığı kaldıracı sağladı, böylece ayağa kalktı ve Hector'un kaburgalarının altına sapladığı bıçakla göğüs kafesinin altından kalbe doğru ilerlemeye başladı. Bu, Hector'un pençelerini çağırmak için düşürmek zorunda kaldığı bıçaktı. Rafael onu kumda bulmuş olmalıydı. Bıçağın kabzası, Hector'un derisini öptüğü kadar sertti.

gidebilirdi ama Rafael kalbe doğru - hayır, kalp zaten bıçağın ucundaydı. Şimdi onu parçalara ayırmaya çalışıyordu.
Hâlâ diğer adamın göğsündeyken, oyun biterdi.

İstemeden tezahürat yaptım ve sonra Hector sanki görünmez bir el tarafından bıçak ucundan yukarı doğru havalandı. Hector dizlerinin üzerine çöktü, koyu renkli kan ve daha kalın şeyler öksürerek kuma yayıldı ama hemen sonra yavaşlamaya başladı. Tekrar iyileşiyordu, lanet olsun.

"Ona git Anita, büyümüz efendisini bulana kadar kralımızı hayatta tut."

Döndüm ve Neva'nın ışıl ışıl parlayan gözlerine baktım. Beni arenaya doğru yönlendirdi.

Claudia, "Anita savaşmasına yardım edemez, hiçbirimiz ," dedi; sesi kederliydi.

Neva, "Hector'un vampir ustası onu bir bıçak bıçağından havaya kaldırdı, demek ki Rafael'in ustası da ona yardım edebilir," dedi.

"Padma'nın Rafael'in iyileşmesini engellemek için ne yaptığını ya da onu nasıl hızlı bir şekilde iyileştirebileceğimi bilmiyorum."

"O zaman en iyi bildiğin şeyi yap, Anita Blake."

"Anlamıyorum."

"Onun için savaş."

"Sadece onunla gidersem," dedi Pierette.

"Anita senin vampir kraliçen, elbette onun yanında savaşmalısın."

Claudia, "Eğer dövüşecekseniz, bunu şimdi yapın," dedi.

Hector kumların üzerinde ayağa kalktı. Bağırdı, sözsüz, neşeli. İyileşmiş ellerini ve kollarını başının üzerinde esnetti ve sanki sadece insan parmak uçlarıyla havayı tırmalayan bir kedi gibi bereketli bir şekilde gerindi. Aldığı yaralardan vücudundaki kan hâlâ kurumaya devam ediyordu. Dövüş şortunun önü de bu kandan simsiyah olmuştu.

"Tüm bariyerlerin arkasında silahlar var," dedi Benito. "Pazarlık yapılmadığı için, herhangi birini kullanabilirsiniz."

Claudia, "Ama Hector da yapabilir," diye uyardı.

Hector kumda Rafael'e doğru yürümeye başladı. Zamanımız kalmamıştı. "Atla ve ona git," diye ısrar etti Neva.

Korkuluklara baktım ve yirmi metre atlamayı düşündüm ama bileğimi falan kırmadan bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Ben önden gideceğim kraliçem. Çabuk bana katılın," dedi Pierette ve Hektor gibi koşmaya başladı.

Rafael'in yaptığı gibi atlamak için korkulukları kullandı.

O gözden kaybolmadan önce korkuluklara doğru koşmaya başlamıştım bile. Korkuluklara yaklaştıkça bu kadar yükseğe atlamaktan korktuğumu fark ettim. Daha ağır ağırlıklar gibiydi; hala bunu yapmak için fazla insan gibi hissediyordum. Claudia arkamdan bağırdı, "Bunu antrenmanda yaptığın takla atma gibi düşün."

Metalin keskin ve ani çınlamasını duydum ve sadece sesinden bile kılıç olduğunu anladım. Elim parmaklığa ve kendimi yukarı fırlattım. Bir an Pierette'in kılıçlarını sırtındaki kınlarından çıkardığını gördüm, her iki elinde birer kılıç vardı. Hector'un da çift kılıcı vardı. Saniyeler süren tereddütüm Hector'a
Ahşap bariyerlerin arkasından onları yakalamak için zamanım vardı. Sonra boş havada kıvrılıp dönmeye başlamak zorunda kaldığım için kıyafetlerimin ve vücudumun girdabından başka bir şey göremedim. Düşüşün süreceği saniyeler boyunca Pierette'in iyi olması ve yere indiğimde önemli bir yerimi burkmamam ya da kırmamam için dua ettim.

30

DÜŞÜŞ hem çok hızlı hem de çok uzundu ve düşmemek için savaşmak zorundaydım.

çok erken çıktım ve sonra kumda yuvarlanıyordum, ama
O kadar uzağa düşmenin verdiği ivme, sadece bir ya da iki yuvarlanma olmadığı anlamına geliyordu ve herkesin yaptığı gibi yumuşak bir şekilde ayağa kalkamadım. Belli belirsiz bir baş dönmesi hissederek tek dizimin üzerine çöktüm. Bilek kılıflarından her iki elimde de birer bıçak olduğunu fark ettiğimde herkes ben de şaşırdım. Kavgadan o kadar uzaktaydım ki henüz bir silah çekmeye zahmet etmemiş olabilirdim. Arenanın uzak tarafındaydılar, bıçakları ışıkta parlıyordu. Pierette hâlâ kumların üzerinde kanlar içinde yatan Rafael'in önünde duruyordu. Hector dövüşü bitirmek için onu geçmeye çalışıyordu.

Ahşap bariyerlerden birinde asılı duran silahları görebiliyordum. Bir çift kalis kılıcı vardı, düz ve bir krisin tüm küçük dalgalarına daha büyük bir dalga gibi şişen bir kavis kombinasyonuyla. Pratikte en sevdiğim bıçaktı ve tam orada asılıydılar. Bıçakları bilek kılıflarına geri koydum ve kılıçları aldım. Alıştırma bıçaklarından çok daha ağırdılar. Kumda savaşa doğru ilerlerken ellerimde döndürerek ağırlıklarını denedim.
Kurtadamların canlı kılıçlarla alıştırma yapmasının nedenlerinden biri de alıştırma kılıçlarındaki farkın sadece keskin ve kör kenar değil, ağırlık da olmasıydı. Kumun üzerinde koşmaya başladığımda, kayan zeminde kendimi sabit tutmak için kaslarımı sıkıyordum.
Bir bileğimi ya da dizimi burkmamak için yüzeye çıktım, gerçek kılıçlarla pratik yaptığım için gerçekten mutluydum. Hector'un arkasından yaklaşırken ilk kez gerçek bir kılıç sallamak zorunda kalmak korkunç bir an olurdu.

Adil bir dövüş olması için ona geri dönme şansı vermemi bekliyorsanız, çok fazla film izliyorsunuz demektir. Gerçekte
Hayatta kalmak için hile yapmak değil.

Hector geldiğimi duydu, çünkü kılıçları ikimize doğru savruldu ve bir daire çizerek ikimizi de geri püskürttü

böylece bir yere bakabilecekti. Bunun Başmelek serisinin bir parçası olduğunu anladım. Pierette ve ben aynı anda ona doğru hareket ettik ve Hector ikimize karşı da savunma yapmak zorunda kaldı.

Kolunun altından eğildim, kılıç başımın üzerinde ıslık çalıyordu ve bu kadar yakınımdaki bu sesten korkmuş olabilirdim ama çok hızlı hareket ediyordum ve bir kılıcımla uyluk kemiğini yarmaya çalışırken, diğer kılıcımı da yanından geçerken boğazıma saldırma ihtimaline karşı kendimi korumak için yukarı kaldırıyordum.

Döndü, ben de atardamarı yerine uyluğunun ön tarafını kestim, ama yanından geçerken yan tarafını da kestim, çünkü biraz hasar hiç olmamasından daha iyiydi. Biraz öne doğru eğildi ama ben arkasındaydım ve nedenini merak edecek vaktim olmadı çünkü bana doğru savrulan bir kılıçla dönmeye çalıştı ama Pierette onun önüne yaklaştı ve ben de arkasından yaklaşıp boğazının yan tarafını hedef aldım.

Başını, öldürücü atışı kaçırmama yetecek kadar oynattı ama Pierette diğer taraftan etrafından dolanırken ben yanından geçip tekrar önüne geldiğimde derisinde hâlâ kan izleri vardı, böylece önden arkaya yer değiştirmiş olduk ve birden Hector'la tek başıma yüz yüze geldim.

Bıçaklardan biri aynı anda boğazıma geldi.
Kılıç karnımı yarmaya ve karaciğerimi delmeye çalıştı. Vücudumun üst kısmını ulaşamayacağı şekilde salladım ve ciğer atışını engellemek için kendi kılıcımı kaldırdım. Hector tökezledi ama ben yine de onun bir kılıcını engellemek zorunda kaldım.
İkinci kılıcından dönerek uzaklaştım. Dizlerinin üzerine çöktü ve kılıcım korumasız boğazına doğru geliyordu ki başka bir kılıç aniden onu kurtardı.

Kumda diz çökmüş, kılıçları havada, yeni tehdide karşı savunmaya hazır olan Hector'dan geri adım attım. Pierette de benimle birlikte hareket ediyordu. Claudia ve Benito'ydu, ikisi de bizi öldürmekten geri durmaya zorluyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordum. "Neva
ona canlı ihtiyacımız olduğunu söylüyor," dedi
Benito. "Efendisini bulmak için," diye ekledi
Claudia.

"Yasalarımıza ihanet ettin, düelloyu kaybettin, ben kralım," dedi Hektor ama kuma kan tükürdü. Ona yapmayı başardığım herhangi bir şey yüzünden değildi. Pierette'e bakma ya da onun arkasından kan tükürmesine neden olacak ne yaptığını sorma dürtüsüne karşı koydum.

Fredo yere düşmüş iki dövüşçünün arasına geldi. Hâlâ tarafsız görünmeye çalışıyordu ama mikrofonu açtı ve

neredeyse sessiz olan kalabalık adına konuştu. "Eğer bize ne yapılırsa yapılsın iyileşiyorsak, o zaman dövüş becerilerimizin hiçbir anlamı kalmaz. Bir vampir kutsallarımızı ihlal etti; vampir kendi seçtiği bir kralı Tahtımız. Ona en yakın olanlar hainin tenindeki vampirin kokusunu aldılar. Haini öldürmek yeterli değil; onun vampir efendisini de öldürmeliyiz."

Kalabalık tezahürat yaptı ve bazıları yüksek, gırtlaktan gelen bir tıslama sesi çıkardı, sanırım bu tezahüratın fare eşdeğeriydi ya da belki de tamamen başka bir anlama geliyordu. Hector ve Padma'ya yapılması gerekeni yapabileceğimizi kabul ettikleri sürece, bunun ne anlama geldiği umurumda değildi.

Neva beklediğimden çok daha yakından, "Bu tehdidi tümüyle sona erdirmeliyiz," dedi. Brujaların üçü de kumların üzerindeydi.
Buraya gelen beş kişiyi nasıl kaçırmışım? Bu tür
Dikkatsizlik sizi bir kavgada öldürebilir. Lanet olsun, Fredo ve kalabalığı dinliyordum. Dövüşü bile suçlayamazdım.

Hector ayağa kalktı. Pierette ona ne iyileşmişti. Claudia, Benito, Pierette ve ben dövüş pozisyonuna geçtik. "Dörde karşı bir mi? Rodere?"

Neva anlamadığım bir kelime bağırdı ve bir ayağını sertçe kuma vurdu. Bir şeyin hızla geçtiğini hissettim ve sonra Hector sanki biri ona çelme takmış gibi kumda tökezledi. Claudia ve Benito, o daha dengesini sağlayamadan üzerine çullanmışlardı. Az önce ne olduğunu bilmiyordum ama onlar biliyordu. Pierette ve ben harekete geçtik ama Benito ve Claudia, kılıçlarını kuma saplarken daha fazla kan akmasına neden olan neredeyse aynı hareketlerle onu etkisiz hale getirmişlerdi. Kılıçları onun ulaşamayacağı bir yere fırlattılar. Hector Benito'nun üzerine atılarak bir kolunu ve kılıcını onun üzerinden geçirdi ama Benito Hector'un bacağına çengel atarak onu geriye doğru savurdu ve dengesini sağlamak için mücadele etti. Claudia dirseğini Hector'un kafasının yan tarafına geçirerek onu daha da sendeletti ve sonra diğer
dirseğini diğer tarafa geçirip tekrar vurdu. Sallandı, gözleri kafasının içine doğru döndü. Dizlerinin üzerine çökerken Benito bir kolunu yakalamak için oradaydı. Tanımadığım bir adam bir çift özel prangayla kumların üzerinden geldi. Kalabalıktan tek bir itiraz sesi bile yükselmedi. Onu aldıklarında Neva, "Bunun üzerinde sihrimizi uygulayacağız. Sen kralımıza bak."

"Doktorlar şimdi gelip ona yardım edebilir
mi?" "Henüz değil," dedi.

"Şekil değiştirip kendini iyileştirebilir mi?" "Hector kumu terk edene kadar olmaz."

"Efendiler arasındaki vampir düellolarında, eğer insan hizmetçi öldürürse, bunu yapan efendi vampirle aynı kabul edilir."

"Onun ve efendisinin üzerinde sihrimizi uygulayabilmek için Hector'a canlı ihtiyacımız var," dedi.

"Ama daha sonra darbeyi ben vurursam, bu Rafael'in sayılır mı?"

"Hayır, çünkü Rafael senin efendin değil, sen onun efendisisin; eğer yine de tacını kaybedecek."

"Kahretsin," dedim. Jean-Claude içimden fısıldadı: "Geçmişte diğer yarılarımızla paylaştığımız gibi ona da iyileşmesi için enerji verebiliriz."

"Efendin sana ne diyor?" Neva sordu.

Jean-Claude'u hissedebilmesine bile şaşırmamıştım. "Rafael'e iyileşmesi için enerji verebiliriz. Yasalarınız bunu yapmama izin verir mi?"

"Normalde, her şampiyonun dışında hiçbir gücün onlara yardım etmesine izin verilmez."

Şu ana kadar sessizliğini koruyan diğer cadı, "Rafael kralımız olarak bundan daha iyi şifa verebilecek kadar güç taşıyor, özellikle de burada, gücümüzün kalbinde." dedi.

"Peki neden ?" Ben sordum.

Neva, "Canavarların Efendisi'nin bunu engellediğine inanıyoruz, ancak bu mümkün olmamalı, özellikle de burada." dedi.

"Eğer vampir gücü Rafael'i bozuyorsa, onu düzeltmek için vampir gücünü kullanmama izin verin, lütfen?"

"Meclisi bunun adil bir güç dengesi olduğuna ikna etmemiz gerekecek, yoksa Rafael'i iyileştirip yine de tahtını kaybedebilirsiniz."

Hayal kırıklığımı haykırmak istedim.

"Daha önce hiçbir krallık mücadelesinde böyle bir şey olmamıştı, Anita. Yasalarımızı ve araştırmamız için bize birkaç dakika verin," dedi Neva.

Uzun saçlı genç olanı, "Fredo ile yer değiştirin ve onu bize gönderin. O bizim irfan bekçilerimizden biri."

Bunun ne anlama geldiğini sorabilirdim ama kendi kendini açıklıyor gibiydi, bu yüzden döndüm ve Rafael'e doğru yürümeye başladım, Çünkü Fredo onun yanında diz çökmüştü. Fredo'yu geri gönderecek ve Rafael'in elini tutacaktım ve her şey girecekti. Onlara doğru yürürken buna inanmak gerçekten çok uğraştım. Rafael'in etrafındaki kumun üzerindeki kana bakmamaya ve kafamda ne kadar kan olduğunu hesaplamamaya çalıştım.

Çok geç olmadan kaybedebileceğin kan. Hiç hayal etmemiştim
Şekil değiştirenler kan kaybından ölebilirdi ama bunu engelleyen tek şey iyileşme yetenekleriydi; bunu ortadan kaldırırsanız sadece daha güçlü, daha hızlı insanlar olurlardı. Rafael'in kendi gücünün onu iyileştirebilmesi için Padma'nın yaptığı şeyi düzeltmemize yetecek kadar zaman kazandıracak normal ilk yardım varken, hepimizin onun kan kaybından ölmesine izin vermemiz çok saçmaydı. Bunun olmasına izin vermeyecektim, bu onun tacına mal olsa bile, onu kurtarabilecekken kurallar yüzünden ölmesine izin vermeyecektim. Kumların üzerinde yürürken ve etrafındaki tüm kanı gördüğümde kendime söz verdim. Kendime onu kurtaracağıma söz verdim, kuralları siktir edeceğime.

31

Ödünç aldığım kılıçlar hâlâ çıplak bir şekilde elimdeyken kumu geçtim. Onlar için kılıfım yoktu ve savaşın bittiği ilan edilene kadar, her ihtimale karşı kılıçları elimde tutuyordum. Hector'un ölümünü geciktirerek Padma'yı bulma ve daha büyük tehdidi sona erdirme şansımız olduğunu biliyordum ama yine de kılıçların kana bulanmış, belki de Hector'un kafasının Rafael'in ayaklarının dibine atılmış olması gerektiğini hissediyordum.
İşte, işte düşmanınız öldü; siz ölseniz bile önce o öldü. Çünkü
Hediyeler muhtemelen çok romantik değildi, ama hayatta kalmak ve paylaşılan öfke için neredeyse mükemmel olurdu, ya da belki de net düşünemiyordum?

Fredo Rafael'in elini tutuyordu ve bana dönüp baktığında gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Gözyaşlarını gördüğüm anda midem sıkıştı. Fredo'yu hiç ağlarken görmemiştim.

Yüzüne odaklandım, henüz Rafael'e bakmama izin vermedim; o da gelecekti ama önce mesajı iletmeliydim. "Brujaların bazı şeylere karar vermek için irfan bekçilerine ihtiyaçları var."

Fredo başını salladı; Rafael'in elini kaldırıp yüzüne bastırdı, gözlerini kapattı ve ilk gözyaşları döküldü. "Kralım" derken yüzünü saklamaya devam etti.

" değil Fredo, git. Döndüğünde burada olacağım." Rafael'in sesi neredeyse normal geliyordu. Sonunda ona bakmama izin verdim. Onu solgun kumların üzerinde, kendisinin ve Hector'un, ama çoğunlukla kendisinin kanından bir haleyle çevrili olarak yatarken görene kadar tüm bu olanlara rağmen güçlüydüm. Yaralara kum yapışmıştı; normalde önce bunu temizlemeleri gerekirdi, çünkü normal bir şekilde iyileşebildiğinde, o kadar hızlı iyileşebilirdi ki, yaptığında kum hala içeride olurdu. Bundan enfeksiyon kapamazdı ama vücut yabancı cisimleri dokunun içine hapsedebilirdi, tıpkı bir istiridyenin yaptığı gibi ama inci elde edemezdiniz
sadece bazen çıkarılması gereken kötü huylu olmayan bir büyüme.

Orada durup ona baktım ve korkunç bir suç mahallinde yaptığım gibi yüzümü boş tutmaya çalıştım, ama bu bir yabancı değildi, bu benim sevgilim ve arkadaşımdı.

Rafael bana gülümsemeyi başardı ama gözleri acı dolu bakmaya devam etti. "Yüzün, Anita, şimdi ne kadar kötü olduğunu biliyorum."

Ağlamamak için kendimi zor tuttum; en azından bunu onun için yapabilirdim. Diz çökmeye başladım ve sonra kanlı kılıçları kuma gömmek zorunda kalacağımı fark ettim, bu yüzden kanı pantolonuma sildim, böylece daha sonra kullanmak zorunda kalırsam kum kenarlarına yapışmayacaktı. Muhtemelen çok büyük bir fark yaratmayacaktı ama birincisi, onlar benim kılıçlarım değildi, bu yüzden onlara iyi bakmak istedim ve ikincisi, bazen küçük şeyler bir kenarın ne kadar iyi kesileceği veya kesilip kesilmeyeceği konusunda büyük bir fark yaratabilir.
bir şeylere takılır. Bir bıçağın temiz, keskin ve düzgün kesmesini istersiniz. Kılıçlar hakkında endişelenmemi engelledi. Diz çökmeme ve İki yanıma birer tane koyup ağlamamak.

Omzuna dokundum ve diğer koluyla elime doğru bir hareket yaptı ama içinden bir acı titremesi geçti ve bağırmamak için gözlerini kapatıp nefes almaya odaklanmak zorunda kaldı. O kraldı; zayıf olduğunu görmelerine izin veremezdi. Ağlamamak için zor yutkunuyordum; o güçlü olabiliyorsa ben de olabilirdim. ", Rafael. Ben sana geleceğim." Fredo'nun tuttuğu elini kendi elime aldım.

Rafael gözlerini açtı, gülümsedi ve sonra bir başka acı dalgasıyla nefes alarak tekrar kapattı. Bacakları parçalanmıştı. Daha önce böyle bir hasarı sadece bir hayvanda görmüştüm.
insan kurbanların ben gelmeden önce çoktan öldüğü saldırılar
Katili yakalamak ve bir daha kimseye zarar vermemesini sağlamak için orada.

"Jean-Claude iyileşmen için sana enerji verebileceğimizi söyledi."

Yutkundu ve yüzüme odaklanmaya çalıştı. "Neva ne diyor?"

Ona yalan söylemeyi düşündüm ama bunu ona yapamazdım. Eğer onu iyileştirirsek kral olma hakkını kaybedecekti. Rafael bunu bilmeliydi.
önce riskler.

"İyileşmeni engelleyen şey vampir gücü olduğu için, seni iyileştirmek için başka bir vampir gücü kullanmanın sorun olmayabileceğini söylüyor."

"Bu bana tahta mal olacak mı?" sordu, bağırmadığını bildiğim halde bağırıyormuş gibi boğuk bir sesle.

"Kurallarınızı kontrol ediyorlar, Fredo'yu bu yüzden istediler. Bu geceye kadar bir irfan bekçiniz olduğunu bile bilmiyordum."

"Biz karmaşık bir halkız."

Gülümsedim. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

O da gülümsedi ama sanki beni göremiyormuş ya da odaklanmakta zorlanıyormuş gibi gözleri kaymaya başlamıştı. Solgundu.
Alnında hafif bir ter damlası vardı. Elini yüzüme dokundurdum ama hâlâ sıcaktı ve sonra Fredo'nun elini tuttuğunu fark ettim. Omzuna dokunduğumda sıcak mıydı yoksa soğuk muydu? Hatırlayamıyordum, bu yüzden kolunu kaldırdım ve yanağımı ona yasladım. Teni nemliydi. Kahretsin!

Hector'un etrafında bekleyen gruba doğru bağırdım. "Rafael'in yaralarına turnike uygulayabilir miyim?"

Benito, "Doktorların kumlara girmesine henüz izin veremeyiz," diye bağırdı. "İlk yardım yapabilir miyim?"

Claudia koşarak bana doğru geldi, uzun adımları
mesafe yok. "Kumun üzerinde sadece getirdiklerinizi kullanabilirsiniz. Sağlık görevlilerini çağıramayız."

Rafael'in elini bıraktım ve turnike ile savaş gazlı bezini yanımda getirdiğim için şükrederek dua ettim.

Claudia, "turnike mi getirdin?" diye sordu.

Başka bir cebimden diğer lastik bantlı paketi çıkardım. "Hızlı uygulama turnikesini nasıl kullanacağını biliyor musun? Bu bir Gen 2."

"Evet," dedi. İkinci paketi ona uzattım. Üç tane koydum
parmaklarımı RATS turnikesinin halkasından geçirdim, sonra turnikeyi elimin üzerine koymadan önce altından geçirebilmek için Rafael'in bacağını kaldırmam gerektiğini fark ettim. Elim uyluğunu kaldırmak için çok küçüktü, bu yüzden diz çöktüm ve kaldırmak için kollarımı altından geçirdim. Kan fışkırdı
Kollarımın üzerinde, tenime yeterince sıcak kan değmesi her zamanki gibi şaşırtıcıydı. Bacağı çok hafifti, ya da çok ağırdı, ya da sadece doğru ağırlıkta değildi. Hiçbir şey olması gerektiği gibi hareket etmiyordu. Bacağının et parçası sallanıp elime çarpınca sertçe yutkunmak zorunda kaldım. Kusmayacaktım, lanet olsun. Eğer Rafael buna katlanabiliyorsa, ben de ona yardım edebilirdim. Eğer insan olsaydı
dizlerinin altındaki iki bacağını da kaybetmişti ama o insan değildi. Eğer onu buradan canlı çıkarabilirsek, iyileşecektir.

Üç parmağımı ilmeğin içine soktum ve sıkıca kapattım.
Rafael inledi, bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Claudia'nın büyük elleri ve uzun kolları bacağını daha hızlı sarmasını sağlıyordu.

defalarca. Beni yavaşlatan kan değil, bacağının parçalarının tuhaf anlarda vücuduma çarpmasıydı. Hector'un bacaklarına verdiği hasarın miktarı rahatsız ediciydi. Sizi neyin rahatsız asla bilemezsiniz.
Bu beni rahatsız etti. Sertçe yutkundum ve derin bir nefes aldım. Yeterince sıkılaşana kadar turnikenin son turunu tamamlayıp ucunu küçük klipsine takarken nefes aldım. Tek şey
RATS Gen 2'de diğer turnikelerin çoğunda olmayan şey, turnikeyi ne zaman yazabileceğiniz bir yerdi. Yerinde bırakırsanız, kurtarmaya çalıştığınız uzvu yok edebilirdiniz, ancak kural hayattı
Rafael'in bunu kabul edeceğinden emin değildim. Ama onun ve herhangi bir şekil değiştiren için, eğer onu hayatta tutabilirsek, bacağını ölü noktanın üstünden kesebileceklerini ve bacaklarının yeniden çıkacağını . Onu hayatta tutabilirsek seçenekler vardı.

Kan, üzerinde çalıştığım bacağa damlayarak durdu. Diğer bacağa baktım ve kan orada da durmuştu. Bir an zafer hissettim ve sonra keşke basit ilk yardımı daha önce düşünseydim diye hayıflandım. Gazlı bez paketini açmaya başladım, sonra durdum ve "Bu sizde işe yarayacak mı?" diye sordum.

"Evet," dedi.

Paketi yırtıp açtım ve sonra nereye koyacağımı bilemedim. Bacak parçalara ayrılmıştı, bu yüzden çok fazla yara var gibiydi. İki paket gazlı bez ve QuikClot getirdiğim için mutluydum ama Rafael'in bacaklarına bakınca bir kucak dolusu QuikClot istedim. Tanrım, böyle yaralarla yaşayan birini hiç görmemiştim ve sonra fark ettim ki bu şekilde kesilmiş birini hiç görmemiştim
Burada, bir şekil değiştiren kötüleştiğinde, bacaklarda durmadılar. Asla bulamayacağımız parçalar kaybolana kadar durmadılar. *Jaws* filminde köpekbalığından vücut parçalarının döküldüğü sahne gibi değil. Memeliler bir şeyleri daha hızlı sindirir ve onları yemek için daha küçük lokmalar halinde çiğnemeleri gerekir.

"Buraya koy," dedi Claudia. Elimi yönlendirdi ve ben de izin verdim, çünkü bu kadar çok hareketli parçası olan bir yarayı tedavi etmeye hiç çalışmamıştım. QuikClot gazlı bezi yarasına bastırdığımızda Rafael inledi. Bunu yine iyiye işaret olarak kabul ettim. Tepki verdiği sürece hâlâ hayattaydı.

Benito gelip durdu. "Brujaların sana ihtiyacı var. Ben kalacağım. Claudia ve Rafael ile birlikte. Turnike ve QuikClot kralımızı bu tarafta tutacak.

sihir." Bana elini uzattı, ben de tuttum ama elim Rafael'in kanıyla o kadar kayganlaşmıştı ki kendimi kaybettim ve Benito beni sabitlemek için kolumu .

"Kibar ve nazik olmak buraya kadarmış," diye mırıldandım.

Beni önce gülümsedi ve sırtımı sıvazladı.

"Siz brujalara yardım ederken Pierette ve Fredo arkanızı kollayacak."

Bunu sorgulamadım, sadece kumun üzerindeki diğer küçük gruba doğru yürüdüm.

32

HECTOR HÂLÂ yerdeydi, el ve ayak bilekleri uzun bir metal çubukla birbirine zincirlenmişti. Bunlar yeni bağlardı.
polisin doğaüstü mahkumlar için tasarladığı, artık sadece bazılarını gözaltına almak yerine
Her yerde infazlar vardı. Fredo ve Pierette kılıç ve bıçaklarıyla hazır bekliyorlardı. Neva ve diğer iki brujas bana gözleri simsiyahtı ve uzak yıldızların soğuk ışığıyla parlıyorlardı ama Hector hâlâ gülüyordu. "Farelerin elindeki en büyük büyü ama bu yeterli değil. Efendimi yenemezsiniz."

"Beni nerede istiyorsun?" diye sordum.

"Sikime biniyorsun," dedi Hector ve güldü.

Sanki orada değilmiş gibi onu görmezden geldim ve Neva'ya baktım. "Gözlerini yıldızların arasındaki ışıkla doldur," dedi Neva.

İstediğini yaptım ve aniden Hector'un etrafındaki kırmızı aurayı bir yara gibi görebildim ve sırtında gerçek bir yara olduğunu fark ettim. Pierette'in böbreğini deldiği yerden iç kanama geçirdiğini görebiliyordum. X-ışını görüşü gibi değildi, ama sanki aurası sızıntı yapmış ve siyahla kırmızı, iki farklı kutudan dökülen boya gibi birbirine karışmıştı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Bunu efendisini bulmak için kullanabiliriz. Onu bir otel odasında otururken görüyoruz ama etrafındaki karanlığı yaramıyoruz. Bu Madre de la Oscuridad'ın bir parçası ve yapılması gereken şeyle bir duvar gibi duruyor."

"Efendim şimdiye kadar adamlarından birinden çocuk sahibi olmanı umuyordu. Ona bir oğul borçlu olduğunu söylüyor," diye alay etti Hektor.

"Kendi hayatını kurtarmak için Fernando'dan vazgeçti ve onu seni sevdiğinden çok daha fazla sevdi," dedim.

"Sadece Belle Morte'un soyundan gelen biri aşktan ve *moitié bêtes*'ten aynı nefeste bahsedebilir," dedi ve

Ela gözleri koyu kahverengiydi ve parlamaya başlamıştı.

"Hangi otelde biliyor musun, bir isim, bir not defteri, bir kart, fiziksel konum için herhangi bir şey görebiliyor musun?" Neva'ya sordum.

"Gücünüzü bizimkiyle birleştirdiğinizde, bizim gördüklerimizi göreceksiniz." "Bunu nasıl yapacağız?" Ben sordum.

"Bana tüm güçlerinizin dokunma yoluyla daha iyi çalıştığı söylendi, bu doğru mu?"

"Çoğu"

"O zaman diz çök ve onun derisinin üzerine koy, biz de senin üzerine koyalım. Sen onun kale duvarına karşı bizim koçbaşımız olacaksın."

"İçinde benim pek çok canavarımı taşıyorsun Anita, eğer bana dokunursan gücüm seni ele . Hector'un benim yaratığım olduğu gibi sen de benim yaratığım olacaksın."

"Saçmalık," dedim.

"Bana dokunursan karanlık seni tüketir."

O zaman gülümsedim ve gülümsememden hoşlanmadı. Yüzündeki şüphe, kafa karışıklığı, son ziyaretinden hatırladığım bir ifadeydi. İnsanların hangi bedeni giydiklerine yüz ifadelerinin aynı kalması komikti.

"Sen onun gücünün sadece küçük bir parçasını aldın Padma, gerisini ben aldım." Elimi karanlığın ve kırmızının içinden geçirerek göğsünün ve karnının çıplak tenine dokundum ve Hector'dan gelen metafizik bir tasma gibi yere, etere, ... inen kordonu görebiliyordum. Neva yüzümün yanında konuştu. "Vampiri bul Anita, bana diğer uçtaki vampiri bul."

Büyücülüğüm bir çiçek gibi açıldı ve karanlık önünden ayrıldı ve birden Padma'nın bulunduğu odayı görmeye başladım
bir yatağın kenarında oturuyordum. İyi bir otel değildi, daha çok moteldi- oh, kudret nasıl da düşmüştü. Jean-Claude'un keşif heyecanını hissettim. sonra geri çekildi ve tepkisini gizledi. Daha soruyu düşünmeden Pierrot'ya söylediğini anlamıştım. Harlequin Padma'nın peşinde olacaktı. Eğer onu yerinde tutabilirsek, onu ele geçireceklerdi.

Padma sanki karşısında havada süzülüyormuşum gibi bana baktı. "Demek beni buldun; Harlequin bile beni bulamadan bu şehirden gitmiş olacağım."

"Seni son gördüğümde ipek ve gerçek mücevherler takıyordun. Biraz yıpranmış görünüyorsun."

Deponun dışında hissettiğim gibi arkamda bir hareket, kaynayan büyük bir güç okyanusu hissettim. Yine küçük fareler olduğunu anlamak için görmeme gerek yoktu ama yine de baktım Soluk kum, dışarıdakinden çok daha fazla kürkle kaplanmıştı. Binlerce sıçan stadyum zemininin yarısını doldurmuştu. Oturmuş bekliyorlardı, izliyorlardı, sadece sıçanlar için fazla sessiz, fazla niyetliydiler. Göğsünde beyaz leke olan sıçan ve
tek beyaz patisi arka ayakları üzerinde kalktı ve bana baktı.

"Avrupa'dan kaçmak zorunda kaldığımda insan hizmetçimi ve kaplanımı kaybetmekten kurtuldum. Buna da ne yaparsanız yapın hayatta kalacağım."

"Gideon ve Thomas'ı kaybettiğimiz için üzgünüm." Onlar onun çağırdığı kaplanı ve insan hizmetkârıydı. Kendi güç üçlüsü. İkisinin ölümüne rağmen hayatta kalması, Jean-Claude'un beni ve Richard'ı kaybetmesine rağmen hayatta kalması gibi bir şeydi. Etkileyiciydi.

Padma şaşırmış görünüyordu. "Teşekkür , Anita Blake."

"ederim; ikisi de senden çok daha iyisini hak ediyordu."

Padma bana tıslayarak dişlerini gösterdi ki bu gerçekten yaşlı vampirler için nadir görülen bir şeydi. Dişlerini bir hayvan gibi göstermenin sınıf dışı olduğunu düşünürlerdi.

"Onları da Hector'u terk ettiğin gibi mi terk ettin?" "Riskleri biliyordu."

"Yani Hector'u ölüme terk edeceksin, tıpkı oğlunu terk ettiğin gibi."

Yataktan kalktı, ellerini yumruk bana bakıyordu. Etrafındaki havada siyah bir dalgalanma vardı. "Kendi çocuğuna sahip olmanı bekleyeceğim Anita, sonra geri dönüp intikamımı alacağım."

"Oğlunun hayatını kendi hayatınla takas etmek senin seçimindi Padma. Onun yerine seni öldürmek beni mutlu ederdi."

"Hektor'un hatırladığı tüm tarih boyunca, yeni bir kral seçtikleri bir gecede savaş çukuruna bir yabancının girmesine asla izin vermemişlerdi. Bu gece burada olmaman gerekiyordu, Anita."

"Sen hile yapıp onun kıçını kurtarmasan Hector kazanamazdı. Onu bıçaktan havaya kaldırmak çok fazlaydı; kendini verdin ve bunu ben burada olmasaydım da yapacaktın. Rafael'i öldürse bile, kurt adamlar biri onu öldürene kadar ona meydan okuyacaktı. Asla tahta oturamaz ya da weratlara sahip olmak için gereken yeminleri edemezdi. Bunların hepsi boşunaydı, Padma. Sen
asla kendi başına uzun vadeli plan yapamazsın." "Bunu bilmek için çok gençsin," dedi.

"Seni zayıf biri olarak gören insanlarla pek eski anımı paylaştım."

"Zayıftım, bu doğru, ama bu Anne bana gelmeden önceydi ve birlikte çok daha fazlasıyız." Etrafındaki hava karanlık bir sis gibi dalgalandı ve sonra sanki karanlık ondan ayrılarak arkasında belirdi. Kara bir alev miydi, yoksa karanlık bir hayalet gibi miydi karar veremedim ama karanlık değildi, hepimizin gözlerini dolduran yıldızların arasındaki karanlık bile değildi.

"Faremi kaybettiğim için üzgünüm ama çağıracak başka fareler, köleleştirecek başka hayvanlar olacak."

"Yarı yarıya haklısın," dedim. İçimdeki karanlığın hareket ettiğini hissettim, sıvı ve canlıydı; gecenin kendisini içmiştim ve bir an onun bunca zamandır içimde olduğundan, kayıp parçalarıyla birleşmeyi beklediğinden korktum ama bunun doğru olmadığını biliyordum. İrlanda'da onun gücünün bir parçasına sahip olan başka bir vampirle tanışmıştım, ama bu böyle olmamıştı; kendi güçlerini güçlendirmek için onun yeteneklerinden birini kazanmışlardı, ama karanlık onlardan ayrı değildi.

"Karanlık senin için kenara çekildi," dedi Neva. "Bu ona ait değil," dedim.

"O kendine ait," dedi Neva'nın *mija* dediği. "Kullanacak birini arıyor," dedim.

Neva fısıldadı, "Gücümüz sana dokunacak, korkma."

Bir insan elinden çok daha küçük bir şeyin elime dokunduğunu hissedene kadar ne demek istediğini anlamamıştım. Bu beni o kadar korkuttu ki yere baktım ve Padma'ya olan konsantrasyonumu kaybettim. Beyaz benekli siyah sıçan bana bakıyordu. Diğer fareler hepimizin adasının etrafına yayılmıştı ama bazıları üç brujaya ve elimdeki fareye tırmanmıştı. O siyah düğme gözlere baktım ve yemin ederim Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir fareye göre çok fazla zeka ve kişilik vardı. Yani akıllılar ama o kadar da değil.

"Başka bir fareye zarar vermeyecekler," dedi Hector.

Güldüm ve Hector'un olması gerektiği gibi kendinden emin, kasıla kasıla yürüyen bir adam değil de Padma olduğunu bildiğim o kararsız bakış belirdi. "Gerçek fareler hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordum.

Neva, "Gözlerinin içine bakmasını sağla Anita," dedi.

İstediğini yaptım ve Padma'nın Hector'un yüzüne kahverengi gözlerine baktım. "Burada vampir olan benim Anita, sen değilsin." Gözler

arkasında güneş olan kahverengi bir cam gibi kahverengi bir ateşle parlamaya başladı.

Neva, "Tanrıçayı gözünden ayırma Anita, onu evcilleştirmemiz gereken vampirler değil," dedi.

Obsidian Butterfly'ın bana öğrettiği karanlığa tutunmak için . Hector'un üzerine eğildim ve gözlerimdeki yıldızlar arasındaki karanlıkla Padma'nın parlayan gözlerine baktım.

"Bana kara gözlerini gösterdiler ama hiçbir işe yaramadı," dedi Hector ama Pierrot'nun sesi Pierette'ten nasıl çıkıyorsa, Padma'nın sesiydi bu.

"Bu aynı karanlık değil," dedi Neva. "Göklerde birden fazla tanrıça var, Canavarların Efendisi."

"Ne bilmiyorum, kadın."

Sonra karanlıkta fareleri gördüm.

Yıldızlar arasında hiç karanlık yoktu, ama farelerden oluşan bir karanlık vardı, sanki evren onlarla birbirine bağlıydı ya da evren farelerden başka bir şey değildi, siyah ve sıcaktı ve karanlık Neva'nın gözlerinden benim gözlerime ve Hector'un yüzündeki Padma'nın gözlerine düşen bir fare çığına dönüştü.

"Ne yapıyorsun?" Hector sordu ve sesinde korkunun ilk belirtisi vardı.

Neva, "O bize yolu açtı," diye cevap verdi.

Fareler ve karanlıkla birlikte Padma'nın gözlerinin kahverengi ışıltısına düşüyormuşum gibi hissettim. Hector çığlık atmaya başladı ve ben de ona katılmak istedim. Kafamda tekrarladım*, Neva'ya güveniyorum, Rodere'lere güveniyorum, sihirlerine güveniyorum, Rafael'e güveniyorum, Claudia'ya güveniyorum, Benito*'ya *güveniyorum* ve sonra sıçanlar ve ben Hector'un gözlerinden Padma'nın otel odasına döküldük, ancak sıçanlar metafor ya da uzay karanlığının parçaları değildi - odayı dolduran gerçek gıcırdayan, tırmalayan, kıvrılan sıçanlardı.

Padma, "Beni farelerle incitemezsiniz, o benim ilk aradığım hayvandı," dedi.

Fareler odanın içinde dolaşıp ona dokunmuyorlardı, haklıydı ve sonra bir yankı gibi beyaz göğüs benekli siyah farenin elime dokunduğunu, bıyıklarının tenimi gıdıkladığını hissettim. Bu bana bedenimin hâlâ kumun ve Hector'un üzerinde diz çöktüğünü hatırlattı ve bana bir şeyi daha hatırlattı.

"Fareler de artık benim çağırdığım hayvanlar," dedim.

"Sen anlamadığın oyuncaklarla oynayan bir çocuksun," diye alay etti Padma.

Farenin kanlı gömleğime tırmandığını ve kuruyan kanıyla saçlarımın dağınıklığı arasında ilerlediğini hissettim ve fare bunu umursamadı. Yanımda olmaktan hoşlanıyordu ve omzumdaki ağırlığını, yüzüme sarılma şeklini sevdiğimi fark ettim. Bu ilkti
Aradığım hayvanın gerçek hayattaki versiyonuyla ilk kez etkileşime geçebildim - diğerlerinde hayvan vardı, ama hiçbir zaman içinde insan olmadan sadece hayvan kısmı yoktu.

Sanki nefesimi tutuyormuşum da aniden gibiydi. Köpeğinizin ya da kedinizin yanında rahatladığınız gibi rahatlayabildim,
Çünkü insanlar gibi sizi . Fare boynuma ve çenemin yan tarafına daha ağır bir şekilde yerleşti. Eğer hayvan diyebileceğiniz bir varlığa dokunmak rahatlatıcıysa, onun hayvan versiyonuna dokunmak daha da rahatlatıcıydı.

Ve tıpkı bunun doğru olduğu gibi, kendimi
Karanlık bir milyon fareden oluşuyordu. Farelerin içime düşmesi, ben olması ve ben olmaması ve oteli doldurması sorun değildi.
ve Padma'nın üzerine üşüşmeye başladı.

"Bana zarar vermeni yasaklıyorum," diye emretti.

Fareler onun ne istediğini umursamadı, ben de umursamadım çünkü onun ölmesini istiyordum. Adımlarımıza musallat olmasını istemiyordum ve çocuğumuzun yanına yaklaşmasını asla istemiyordum. Onun ölmesine ihtiyacımız vardı ve fareler beni daha çok sevdi çünkü o onları sevmiyordu. Kurt fareleri bile sevmezdi, çünkü sonuçta onlar sadece hayvandı.

İlki bir ısırık aldı. "Dur, sana emrediyorum! Bana zarar vermeyeceksin. Bana zarar veremezsin; ben senin efendinim." Sesi kendinden çok emin geliyordu ama korkusunu hissedebiliyorduk, kokusunu alabiliyorduk, ayaklarımızın altında titrediğini hissedebiliyorduk ve ona tırmanırken karnımıza çarpıyordu. Korku yiyecek demekti.

Onu ısırmaya başladılar, yüzlerce minik ağız bir ısırık aldı ve sonra beslenmeye başladılar. Ve o çığlık atmaya başladı. "Bunu yapamazsınız! Ben senin efendinim!"

Neva, diğer iki bruja ve ben hep bir ağızdan, "Burada efendi değilsin," dedik, "kutsallarımızın kutsalında değilsin. Bizim için fareleri çağıracak başka bir vampirimiz varken burada kazanamazsınız.
Yıldızlar arasındaki karanlık, Tanrıça için bir kanal olacak başka bir kurt. Sen sadece güç çalmaya çalışıyorsun, Canavarların Efendisi, ama Anita paylaşmaya çalışır. Paylaşan biri her zaman daha hoş karşılanır.

alan biri." Ve Neva'nın sözleri ağzımızdan dökülürken fareler beslendi. Neva beni gücüyle, bizim , onların gücüyle, Tanrıça ya da Tanrı ya da başka bir şeyle tutmasaydı dehşete düşer, şok olur, suçluluk duyardım ama o henüz sahip olmadığımız çocuğumuzu tehdit etmişti. Hepimizi öldürebilirdi, hepimizi köleleştirebilirdi ve buna izin veremezdik.

Normal fareler ona zarar veremezdi, kurşun bir mermi gibi olurdu, ama büyü fareleri daha çok doğaüstü eti delebilen gümüşe batırılmış bir mermi gibi bir şeye dönüştürdü. Onlar hâlâ etini kemiklerinden çekip koparırken gözlerindeki ateş söndü. Sonra kumlara geri döndük ve biz hâlâ onlardan uzaklaşırken Hector'un gözlerindeki ışık söndü. Efendisinin ölümünden sağ çıkamamıştı.

Etrafımızdaki farelerin kumların üzerine düşmesini beklerdim. Hector'un vücudu da diğer fareler gibi Padma'nın üzerindeydi ama omzumdaki fare kulağıma yumuşak, neredeyse cıvıl cıvıl bir ses çıkardı. *Biz o tür bir sıçan* değiliz, der gibiydi.

Neva, "Burada, savaş çukurunda cesetlerden bu şekilde kurtulmuyoruz" dedi.

Biliyordum çünkü Rafael nehrin üzerinde açılan bir tuzak kapısı olduğunu ve orada fare olmayan, insan olmayan bir şey olduğunu biliyordu, bu şey kurt adamlar St. Louis'e ilk geldiklerinde oradaydı. Kurt adamlar bu yerin ve altında yatan şeyin gücü üzerine inşa etmişlerdi. Savaş çukurundaki ölüler, buradaki nehirde saklanan şeye kurban edilmişti ve bu da brujaların büyüsünün bir parçası, kutsalların kutsalının gücünün bir parçası haline gelmişti.

Rafael'in iyileşmekte olduğunu, arkamı dönüp onu kumların üzerinde otururken görmeden önce anlamıştım. Kumları aşıp ona doğru ilerlerken gözlerim normale dönmüştü. Ona doğru koşmak istedim ama sıçan hâlâ omzumdaydı ve orada ne kadar güvende olduğundan emin değildim. Daha önce hiç evcil bir sıçanım olmamıştı ve kafamda sıçan, evcil bir hayvan olduğu düşüncesinden iğreniyordu.

"Özür dilerim," dedim yüksek sesle.

Rafael elini bana uzattı, ben de tuttum ve kumun üzerine diz çöktüm, büyük fareyi düşürmemek için omuzlarımı dik tuttum.
Rafael bana gülümsüyordu; bacakları onca hasarı iyileştiriyordu.
çiçeklerin hızlı ileri sarıldığı filmler. Harika ve biraz da rahatsız ediciydi.

"Bizim için başka bir usta vampiri öldürdün," dedi.

"Bu bir grup çalışmasıydı," dedim.

"Siz yanımızda olmasaydınız işe yaramayacak bir grup çalışması." dedi ve parmaklarıma bir öpücük kondurmak için elimi dudaklarına götürdü.

Çok şey söylemek, çok şey sormak istiyordum ama parmaklarımı yüzünün kenarında gezdirmek için hepsini bıraktım. Omzumdaki fare kolumdan aşağı ona doğru yürümeye başladı.

"Peki bu kim?" diye sordu.

"Kendisine evcil hayvan denmesinden hoşlanmıyordu, bu yüzden ona isim verebileceğimden emin değilim."

"Ona bir insan ismi seçebileceğinizi söylüyor," dedi Neva bize doğru yürürken, "beğenirse size bildirecekmiş."

"Yeterince makul," dedim.

"Bu gece Pierette'le birlikte olma teklifinizi kabul etmeyi umuyordum ama iyileşiyor olsam da bu gece kimsenin hakkını veremeyeceğim, hele siz ve başka bir güzel kadının."

"değil, sanırım tüm bunlardan sonra havamda değilim."

"Dünyamızı bu kadar acımasız bulduğunuz için üzgünüm."

Başımı salladım. "Neyse o, ama Padma bize burada saldırmasaydı, onu bu kadar kolay yenemezdik. Rodere'nin gücünü hafife aldı."

"Bundan daha fazlasını hafife almış, Anita." Rafael iyileşen bacaklarının izin verdiği ölçüde bana doğru eğildi, ben de yolun geri kalanını ona doğru ilerledim.

"Sana daha önce de , sana geleceğim."

"Yaptın, ama erkeklerinin seninle yarı yolda buluşmasını sevdiğini biliyorum." Gülümsedim ve öpüştük.

TEŞEKKÜRLER

İçimdeki savaşçıyı yeniden uyandırmaya yardımcı olduğu için Matt Stumpf'a ve bilgi ve becerisini hepimizle paylaştığı için Guro Dan Inosanto'ya teşekkür ederim. Bu bir onurdur, efendim.

YAZAR HAKKINDA

Laurell K. Hamilton tam zamanlı bir yazar ve Anita Blake, Vampir Avcısı serisi ile Merry Gentry serisinin 1 *New York Times* çoksatan yazarıdır. Ailesiyle birlikte St. Louis'in bir banliyösünde yaşamaktadır.

Penguin Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

W□at okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki keşfedinharika okumamızı !

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.